

A person wearing a thick, pink, textured knit sweater is holding a lit white lantern. The lantern has a decorative top and a warm glow from a candle inside. The background is a dark, rustic wooden wall. The floor is covered with dry, brown autumn leaves. The overall mood is cozy and autumnal.

NEBESKI

ŠAPAT

Maja Šamarinac

Nebeski šapat

- KRUGOVI -

Maja Šamarinac

*Ako vas privuče ovaj roman onda je on za vas.
Ne kao roman koji govori "istinu" već kao vibracija
koja može pomoći buđenju vaše istine.*

2017.

jednostavnost.com

Copyright (c): Lunarta d.o.o.

1
(Eireen)

"Ali ti nisi bila tu, nisi vidjela koliko je boljelo to što su im radili... i oni imaju osjećaje!", njezin glas prepukao je u isprekidanim jecajima. Imala je samo pet godina, ali bol koju je osjećala unutar sebe bila je jača od njezina tijela. Mislila je da će umrijeti zajedno s tim drvećem koje je to jutro vidjela da ruše.

Njezina mama samo je nijemo klimala glavom, praveći se zainteresiranom. Eireen je osjećala njezinu neprisutnost, osjećala je da su joj misli daleko. Da nije tako trenutno uznemirena mogla bi joj točno i pročitati misli, ali trenutno sve što je čula bila je škripa stabla koje pada te gomila lišća koja juri za njim. Nije mogla ništa promijeniti, sa svojih pet godina mogla je samo čekati da joj tijelo naraste kako bi i ona mogla djelovati na ovom planetu.

Znajući da joj je u ovom trenutku najbolje odustati, otrčala je u svoju sobu teatralno zalupivši vratima, ako ništa drugo barem može nekažnjeno igrati ulogu koja je za nju primjerena – biti dijete koje se ljuti zbog stvari koje ne razumije – kako bi to obično okarakterizirala njezina mama.

Voljela je mamu. Nastojala ju je shvatiti i prihvatiti. Najveću zbunjenost izazivalo je shvaćanje da je svjesna svoje svjesnosti koja nije bila u skladu s njenim godinama. U parku se znala igrati s drugom djecom i još nikada nije srela dijete koje to nije.. nekoga kao što je ona. Da je njeni svjetlosni prijatelji nisu svuda pratili i govorili joj da je s njom sve u redu i da će sve biti puno lakše kad naraste, nije sigurna kako bi to sve izdržala.

Nije se svega jasno sjećala. Bilo je tu sjećanja na neke sekvence prošlih života u kojima je osjećala sebe. Ali bilo je tu i nekih sjećanja koja nije mogla povezati s ovim Planetom, svijet je izgledao nekako drugačije. Sjećala se i svoje odluke dok je birala ovaj život. Ali nije se u potpunosti mogla sjetiti razloga zašto je odlučila rasti s otvorenim sjećanjem. Otkada se rodila, njena je svijest bila rastvorena.

Sjećala se vlastite patnje u tom malom tijelu koje su nosili uokolo, presvlačili te razgovarali s njom kao da nije tamo, kao da ih ništa ne razumije. Mislila je da će sve biti lakše kad počne govoriti prve rečenice, "Mama, ja bih išla van", ali one nisu mogle dočarati sve ono što je željela reći, sve osjećaje koje je željela podijeliti.

Mislila je da će se stvari početi razjašnjavati kad malo naraste i proširi vokabular.. ali nakon toga počela je shvaćati svoju različitost spram druge djece, a zatim spoznala da se nigdje ne uklapa. Djeca su joj bila prenaporna, a odrasli nedostupni. Njezini jedini istinski prijatelji i pratitelji nisu bili dio ovog svijeta i zato je koristila svaki slobodan trenutak za razgovor s njima. Činilo joj se ponekad da joj je to jedini spas od potpunog ludila i gubitka sebe. Neko vrijeme molila je unutar sebe da zaspe i da se nakon toga probudi bez sjećanja. Samo sa svjesnošću ovog svijeta.. ali to se nije događalo. Kako je rasla njezine misli bile su sve dublje, njezini osjećaji sve

pročišćeniji.

Okolo ljudi sve je više i više vidjela energije i sada se s pet godina morala jako koncertirati na sebe da ne bi osjetila energiju osobe kad bi ju sreća. Shvatila je da to može izluditi i izmiješati njezine misli u potpuni kaos pa se trudila razmišljati o nekim banalnim stvarima dok bi razgovarala s ljudima. U protivnom vrlo lagano počela bi osjećati njihovu energiju, kako se osjećaju, što se s njima trenutno događa, što se nalazi u njihovoj dubini. Samo onda ne bi znala što bi radila s tim informacijama.. znala je da kao petogodišnje dijete mora poštivati neka pravila odraslih i bon tona kako ih je čula da govore. Između ostalog, da nije u redu nekome reći stvari koje on zapravo ne želi znati, kao što je moguća bolest ili bolest koja je već napredovala.. ili strah zbog kojeg su paralizirani. Sve se to iščitavalo iz njihova bića i znala je da su i sami mogli pogledati u to, samo da su željeli.

Taj dio još joj nije bio jasan. Po njenom mišljenju bilo bi logično da osoba puno toga zna o sebi i da je srećna i zadovoljna što može na tome onda raditi. Jer koliko je ona znala, duše se inkarniraju samo zbog novih iskustava, da savladaju svoje strahove, blokade, da ih nadrastu te steknu nove uvide. Zbog toga je i ona djelomično došla u ovaj život.

Ali bunilo ju je to što se sada nitko oko nje toga nije sjećao, a još manje želio imati posla sa svojim strahovima. Svi su se od toga skrivali te okretali glavu na drugu stranu kao da će to nestati. A nije nestajalo, godinama je vidjela kod mnogih da je situacija sve gora i gora. Kao kod susjede Mary s donjeg kata koja je prošle godine otišla iz ovog života.

Godinama ju je sretala na hodniku i gledala kako njezina energija postaje sve mutnija, kako se na nekim mjestima pretvara kao u neke crne rupe. Zbog toga je njezino tijelo bilo u sve gore i gore stanju. Sve dok joj mama jedan dan nije rekla da odjene svoju novu haljinicu jer idu na "ispraćaj tete Mary". Na tom ispraćaju svi su bili u crnini, plakali i širili negativnu energiju, dok je Mary, sada ponovno svjesna sebe ali bez tog fizičkog tijela, toplinom i s puno svjetla tješila sve oko sebe.

U prolazu joj se zahvalila što je bila tako dobra svaki put kada bi se sreće i obećala joj da će joj sve biti jasnije kad malo naraste, Eireen joj je rekla da joj to govore i njezini svjetlosni prijatelji. Tada joj je Mary, sada drugačijeg izgleda, uputila zagrljaj pun ljubavi.

Eireen se sjećala pomisli da ovakav topli zagrljaj i s tako puno ljubavi nije nikad fizički osjetila. Tada je čula svoje prijatelje koji su joj objasnili da ljudi nisu u stanju tako voljeti jer su sputani svojim strahovima i ograničenim čulima koja ih sputavaju potpunoj predanosti i sebi i drugima. Međusobno se prosuđuju, živeći po pravilima kako bi lakše prolazili kroz život. Stoga takva razmjena ljubavi među ljudima nije "prikladna" osim ponekad za jako zaljubljene parove, a to Eireen nije često viđala.

Sjećala se i da je pitala susjedu Mary zašto nije htjela znati za svoju energiju koja je godinama propadala, zašto nije željela poduzeti nešto. Mary joj je uputila misao: "*Nisam bila spremna*". Tada joj je objasnila da je dušama ponekad potrebno nekoliko čak sličnih života u kojima iskušavaju razne situacije kako bi onda došli do

djelovanja i nadilaženja određenih problema. Mary se nije znala nositi sa samoćom, nikada se nije udavala i ostala je "stara cura" kako su je u njezinoj obitelji zvali. Svoju tugu skrivala je iza stalnog osmjeha i gomile viceva s kojima je zabavljala sve oko sebe, stoga nitko nikada nije mogao niti pomisliti kolike je noći provela u praznom krevetu žaleći samu sebe.

U nekoliko navrata iskušavala je razne terapeute kojima je poskrivećki odlazila suočiti se sa svojom tugom i osjećajem bespomoćnosti, ali svaki put pri maloj naznaci nekog dubljeg zarona u vlastite osjećaje, podigla bi oko sebe zid i više se nikad nije vraćala. Nakon godina mijenjanja terapeuta, odlučila se ponašati kao da to ne postoji. Posljedica je bila prekid ovog života. Na razini duše shvatila je da se već godinama vrti u krug, stoga si je stvorila bolest nadajući se da će joj to biti dovoljan poriv ka pomaku. Nakon što njena osobnost niti na to nije reagirala, duša je napustila ovaj život.

"Odmorit ću se neko vrijeme.. nakon teških životnih situacija ponekad obnavljamo svoje biće." Mary joj je poslala još tu misao posljednji put kad su se srele. Eireen je nije vidjela već dosta dugo te je smatrala da se možda Mary odlučila za novi život. Ili je jednostavno ovdje odradila sve što je trebala pa nije imala potrebe vraćati se.

Tako je Eireen hodala kroz svoj život brojeći godine i s nadom da će odraslo tijelo kao i sve povlastice samostalnosti koje ono donosi pustiti neki veći smisao u njezin život.

2

"Gospođo Menhir, vaša kći je potpuno neprikladna za ovu školu. Ovo danas što je učinila potpuno je neoprostivo. Ja stvarno ne znam otkuda joj takve ideje, ali škola ovo više neće trpjeti. Još danas podnijet ću nastavničkom vijeću prijedlog za premještaj!", gospođica Češalj kako su je učenici poskrivećki zvali jer je svaki odmor češljala svoju dugu kosu kako bi je ponovo skupila u punđu tresla se na stolici dok se njezina mama crvenila sve do korijena kose.

Eireen je znala da je ovaj put pretjerala, ali ta Stancy više nije mogla nekažnjeno proći za sve što je činila drugima pa i njoj. Žaba koju je Eireen po putu pronašla bila je već stara i slabo pokretna, na sebi je imala neku čudnu krljušt, ali Eireen je znala da je zapravo potpuno bezopasna.

Taj dan, nakon što je Stancy pred cijelim razredom pobacala Eireenine knjige po podu te teatralno razbila o zid glinenu figuricu koju je Eireen dan prije napravila te donijela u školu kao poklon razrednici, a samo zato što je iz nekog razloga bila ljubomorna na nju, Eireen je odlučila da joj netko mora dati lekciju.

Znala je još od prije da se Stancy panično bojala žaba, znala je i zašto jer je

vidjela jednu scenu iz njezinog prošlog života kada je umrla u rupi u polju gdje je slučajno upala kao dječčić. Nakon što je danima umirala od gladi i bolova zbog slomljene noge, posljednje sate života provela je u potpunom gađenju prema gomili žaba koje su iz nekog neobjašnjivog razloga ulazile i izlazile iz te rupe, te joj na taj način još više podizala osjećaj da njena smrt u toj rupi nema smisla jer da postoji izlaz ali ga ona ne može naći.

Čudne su ponekad posljednje misli pred smrt, razmišljala je Eireen, ali Stancy, tada dječak Bob, posljednje u tom životu mislio je na žabe i kako su zapravo one krive za njegovu smrt, njegov već tada pomračeni um skovao je osjećaj zavjere koje su te žabe stvorile prema njemu.

Eireen je znala koliko će žaba u Stancyinoj torbi donijeti nemira, ali nije si mogla pomoći u potrebi da joj pokaže da ne može terorizirati svakoga tko joj se zbog nečega ne sviđa. Stancy je u zadnje vrijeme ludila na većinu oko sebe, Eireen nije bila pretjerano zabrinuta sve dok Stancy nije počela svakodnevno razbijati i uništavati njene stvari, tada je Eireen oćutila osjećaje koje nikada nije u ovom životu, bijes koji se miješao s tugom te se sva iznerviranost oko života slila na Stancy koja je u tom trenutku za Eireen bila poput žabe, kriva za sve što joj se ikada desilo.

Trenutak nakon što je Stancy izletila iz razreda u plaču i vrišteći kao da ju goni čopor lavova bio je trenutak kada je Eireen požalila, ali tada je bilo već kasno.

Gospođica Češalj, stara dama, usidjelica, potpuno frustrirana svojim životom već je znala krivca te je Eireen završila u ovoj sobi, s njom i mamom koja je izbezumljeno gledala u gospođicu Češalj moleći je za još jednu priliku.

"Imala je već gomilu prilika, svaki mjesec po jednu. Naša škola poznata je po svojoj pravednosti i strogoći. Ne bi imali takvu reputaciju da smo djeci davali više od tri šanse. Znali ste to dok ste ju upisivali i imala je prilike shvatiti da njezine nepodopštine ovdje nećemo trpjeti. Savjetujem vam da je upišete u klasičnu državnu školu i na taj način joj omogućite da vidi koliko zla u ovom svijetu ima. Ako se pokaje dok je još mala, Bog će joj oprostiti. Ali djeca u ovoj dobi već su na pragu svog mladenačkog života pa i Bog promisli o njima dok im sudi. Najbolje bi bilo da moli svaku večer te svako jutro prije škole, ali ne kod nas, ne više!" Gospođica Češalj je bila jednako crvena kao i njezina mama, njezine prodike o moralnosti i svemogućem Bogu koji toliko voli kažnjavati pratile su Eireen sve godine školovanja.

U početku je čak i pokušala objasniti Gospođici da ne postoje stvari o kojima ona priča, ali nakon što je osjetila njezine strahove i vidjela neke prošle živote shvatila je da Gospođica to ne bi prihvatila s oduševljenjem te je godinama sjedila na njezinim satovima i zabavljala se pričajući sa svojim svjetlosnim prijateljima, ponekad se čak smijući u sebi na neke interpretacije kazne i zasluge koje je Gospođica tako neumoljivo zastupala.

Mama je brzo hodala prema autu dok se Eireen vukla za njom pokušavajući smisliti neko opravdanje za svoje postupke. U sebi je osjećala svoju ljutnju prema

cijelom svijetu iako je znala da joj nitko ni za što nije kriv. Ali uzrujavalo ju je ovo odrastanje i da je bilo moguće preskočila bi sve te godina, našla se u odraslom tijelu, obavila sve što treba i vratila se "doma". Za nju je život na ovom Planetu vrlo često bio igra koja je u pojedinim trenucima kao što je ovaj bila prenaporna.

"Mama, molim te, stani da ti objasnim!" Eireenino vitko tijelo, sada petnaestogodišnjakinje, gipko je dotrčalo do mame u nadi da će njezina mama otpustiti svoju ljutnju i saslušati svoje dijete.

Ali to je ipak bilo previše i njezina očekivanja razbila su se kao val na obalu nakon što je mama samo šutke ušla u auto. Znala je da su to trenuci kad je najbolje povući se i pustiti mami da sama pronade put iz svog bijesa.

Vozile su se šutke do kuće i Eireen je gledala krajolik kraj kojeg su prolazili. Njihov gradić bio je smješten u šumovitu kraju, vrijeme je često bilo kišovito i pro hladno te je Eireen osjećala da joj šuma pa čak i ovako u prolazu dok se vozi autom šalje podršku u obliku nekog smirujućeg hlađenja. Na trenutak je vidjela bića šume kako joj mašu, ali onda su skrenule za ugao i ostao je samo osjećaj te poruka koju su joj telepatski poslali: *"Bit će sve u redu."*

Koliko puta sam već to čula, svi mi stalno to govore, a situacija postaje samo još kompliciranija. Njezine misli nisu bile nikom posebno upućene, ali je odmah osjetila energetska komešanje kraj sebe, njezini pomagači bili su voljni dati joj još jednu poruku nade iako je ona imala osjećaj da sve što kažu ona već zna. *"Znaš, ali mi možemo ponoviti ako želiš!"*, osjećaj njihovog veselja prošao je njezinim bićem.

Većinu vremena voljela je njihov humor, davao joj je osjećaj opuštenosti, ali trenutno je osjećala "životni umor", kako je ona to zvala, i sve što je željela bilo je izgubiti se u nekoj knjizi koju je trenutno čitala te se na taj način barem malo odmoriti od života. Osjetila je nakon te pomisli da su je i oni pustili. Uvijek su bili tu, njihove dimenzije vječno su se preklapale, ali sada je osjetila vlastitu intimu te joj se s olakšanjem prepustila. Večer će provesti s knjigom, pomislila je, a sutra će već biti novi dan i mama će vjerojatno biti smirenija nego sada.

Jutro je došlo s jakim zrakama sunca te joj u sobu unijelo toplinu. Lijeno se promisekoljila u krevetu, pokušavajući se sjetiti noćasnog putovanja. Nije to bio san, to je bilo nešto kroz što je dobivala puno poruka, ali trenutak prije buđenja većina toga je nestala. *"Poruke koje su bitne za tebe utisnule su se u tvoje biće, samo se opusti i prepusti, djeluj u svakom trenutku iz sebe pa ćeš osjećati koje su poruke bile, po njima ćeš djelovati."*, njezino duhovno vodstvo već je bilo spremno na akciju i objašnjavanje.

Jutros se puno bolje osjećala te im se protežući još jednom zahvalila na pomoći, a zatim ih polako zezala da oni ne mogu osjetiti ugodu buđenja i rastezanja pa da samim tim možda nisu kompetentni davati ikakve savjete o ovom svijetu. Njihov mali dijalog zezanja nastavio se i dok je u kupaonici prala zube te je u kuhinju na doručak došla potpuno razbuđena i sretna.

Njezina mama već je sjedila na jednom od kuhinjskih stolica, na licu je imala

podočnjake koji su ukazivali na neprospavanu noć dok su joj se ramena umorno objesila. Njezina energija bila je pokazatelj napetosti i Eireen se na početku morala suzdržati da se ne nasmije tom dramskom nastupu. Nije njezina mama namjerno ulazila u tu ulogu žrtve, Eireen je osjećala to kao energiju donesenu iz prošlih života, ali svejedno nije mogla u potpunosti prihvatiti maminu dramu. *"Zbog toga se ljudi ne sjećaju svega toga, jer nitko ne bi mogao ozbiljno prihvatiti ovaj svoj život."*, još na početku su joj objasnili njezini prijatelji.

Uspjela je doći u dovoljnu koncentraciju kako bi sjela pokraj mame sa skrušenim izrazom na licu, za koji je znala da se od nje očekuje, te primiti šalicu čaja među ruke, puhati u njega pokazujući veliku krivnju i želju za iskupljenjem. Znala je da je njezina mama prvenstveno puno voli i da će tih par poteza omekšati njezinu dramu.

"Što ćemo sada Eireen, znaš da školu trebaš završiti." Glas njezine mame odavao je da je Eireen postigla što je željela i da su sada spremne za normalan razgovor.

"Znam mama, upisat ćeš me u gradsku školu i tamo ću završiti, bit će mi tamo skroz ok." Nije željela reći da će joj tamo biti vjerojatno super jer će se moći utopiti u masi te neće imati gospođicu Češalj da je prati po školi.

Primarium Hernest bila je elitna katolička škola i znala je da je njezina mama morala povući velike veze da je tamo upiše. Preko osam godina pohađala je svakodnevno tu školu i sve je bilo donekle dobro dok se nije promijenio ravnatelj, a za njim i nekoliko profesora. Nova garnitura bila je pobožnija od stare, stroža i frustriranija svojim životima te je škola odjednom postrojila svoje mjere.

Svi su roditelji morali upisati svoju djecu pod novim ugovorima u kojima je između ostalog stajalo da je svakom učeniku dozvoljeno napraviti tri nestašluka, nakon toga više nema pravo pohađati nastavu. Tako je Eireen sa žabom i Stancy ispucala svoju treću šansu. Prije toga je dva puta imala verbalnu raspravu sa gospođicom Češalj koja je ujedno bila i nova predsjednica učiteljskog odbora. Ona je Eireeninom obrazloženje da nitko nikada nikoga ne kažnjava i da se rađamo vlastitim izborima okarakterizila kao "bogohuljenje" te joj zapisala dva kaznena boda. Žaba i Stancy bili su treći i danas je bila djevojka bez škole.

"Ali ja sam samo željela najbolje za tebe!" Drama njezine mame ušla je u plačni dio i Eireen je potajno uzdahnula, nadala se da će taj dio moći preskočiti. Počela je brojati pločice po kuhinji u ritmu pjesme koja joj se zadnjih dana vrtjela po glavi, nakon toga je malo razmišljala o knjizi koju je upravo čitala i njezina mama polako se počela smirivati.

Eireen je ponovno zauzela stav pokajnika i nježno je primila za ruku. Mama je imala tako mekane i tople ruke, osjetila je preko njezine kože energiju kako joj izbija te sve strahove koji su joj se podigli. Znala je da joj je trenutno teško jer osjećaj neuspjeha s kojim se trenutno nosila nije bio toliko vezan za Eireen i školu koliko za prošli život.

Zbog bolesti koja je vladala njezinim tadašnjim krajem izgubila je muža i troje

djece. Ostavši s dvoje najmlađih borila se sa životnim prilikama i neprilikama nastojeći ih prehraniti. Bolest se vratila nakon par godina i na kraju je ostala samo s jednim sinom koji je poginuo par godina kasnije pod divljim konjem kojeg je pokušavao ukrotiti. Umrla je jako stara, sama i bolesna, s osjećajem neuspjeha.. ta energija prenijela se i u ovaj život te je otkad se Eireen rodila nastojala za njih dvije stvoriti savršen život po njezinim mjerilima.

Eireen oca nikad nije upoznala, mama ga nikad nije spominjala. Eireen nije pretjerano željela ispitivati jer je još kao sasvim malena u jednoj viziji vidjela jednog muškarca kako ju toplo gleda, grli i šalje joj ljubav, znala je da joj je to tata, ali da ga nema fizički na svijetu. Nakon što je malo odrasla, u jednoj je viziji vidjela cijelu priču.

Muškarac i žena sreli su se u vlaku, ona je bila mlada i neiskusna, on usamljen. Nakon što su nekoliko sati proveli zajedno u priči, rodila se ljubav, barem je njezina mama to tako osjećala. Odgodila je svoje putovanje na par dana i provela s njim tri nezaboravna dana, u tim noćima začeta je Eireen, sjećala se trenutka te spoznaje. Nakon tri dana muškarac je nestao, bez pozdrava, bez ikakve ostavljene informacije o sebi. Njezina mama bezuspješno ga je tražila i kod policije, bojeći se da mu se nešto dogodilo, ali pokazalo se da joj je dao lažne podatke i da takva osoba kakvom se on predstavio ne postoji.

Tuga je bila golema te se njezina mama vratila u svoje rodno selo, da bi mjesec dana kasnije ustanovila da je trudna. Nakon prvotnog šoka i nevjerice spakirala je svoje stvari i otišla u jedan veći gradić kako bi svoje roditelje poštedjela sramote u selu. Tamo je živjela sa svojom tetkom, starom ženom koja se nikad nije udavala i koja je bila nešto slobodnijeg duha nego njezini roditelji. Prihvatila ju je kao kćer i sve dok nije umrla, Eireen i njezina mama dijelile su njezin nevelik stan.

Eireen ju je beskrajno voljela i tuga nakon njezine smrti bila je velika. Mjesecima nakon što je otišla iz ovog života, Banky, kako ju je Eireen odmalena zvala, bila je uz nju, njezina duša s kojom je bila bliska i živjela mnoge živote tješila ju je i nastojala nasmijavati, ali Eireen se nakon njezina odlaska osjećala jos usamljenije i pogubljenije te ju nekoliko mjeseci ništa nije moglo utješiti.

Dok je u toj viziji gledala priču svojih roditelja, mogla je osjetiti svoga oca kao krutog, nesretnog i usamljenog čovjeka. U jednom trenutku vidjela je da je godinu prije toga izgubio u nesreći ženu i sina. Nakon što je proveo tri dana s njezinom mamom, počeo je osjećati da mu se ponovo budi želja za životom, da ta žena ima nešto u sebi što bi mu moglo čak i osmijeh na lice dovesti. To ga je previše prepalo, bojao se da mu se ne ponovi priča s gubitkom nakon kojeg je odlučio da je sigurnije više nikad ne voljeti. U zoru četvrtoga dana pokupio se dok je njezina mama još spavala, te se išuljao na prvi vlak.

Tek par mjeseci nakon toga shvatio je da je pogriješio, ali više nije mogao naći tu ženu koja je u njemu pokrenula emocije. Dvije godine je pokušavao i tražio, a onda odustao. Par mjeseci kasnije u jednoj velikoj prometnoj nesreći gdje je sudjelovalo puno automobila, otišao je iz ovog života. Nakon toga pokazao se maloj curici, kćeri koju je tada prvi put vidio. Nekoliko mjeseci igrao se s njom promatrajući njenu

majku koju je napustio. Njegovo vraćanje u svijest, njegovo buđenje, trajalo je duže nego obično, bol koju je doživio u tom životu bila je preduboka da bi je on samo tako lagano nadvladao.

Nakon prometne nesreće dočekali su ga između ostalog i njegova žena i sin. Sada je znao da su dobro te iako budan i svjestan svega, nije se mogao odvojiti od žaljenja što je otišao u zoru tog četvrtog dana. S Eireen je komunicirao telepatski, ona ga je ispitivala razne stvari i stalno tražila da joj priča priče. Bio je sretan što barem na taj način može s njom biti u kontaktu. Često je bio i kraj njezine majke, moleći je za oprost i šaljući joj ljubav. Bio je spreman napraviti bilo što za nju u ovom trenutku, a stalna spoznaja da ona nije niti svjesna njegovog prisustva dovela ga je do očaja.

Puno truda i energetskog iscjeljivanja uložili su njegovi duhovni vodiči i ostala svjetlosna bića kako bi mu pomogla da se izvuče iz te situacije. Nakon što je iscijelio svoju bol, otpustio je u potpunosti inkarnaciju u kojoj je živio te je sada samo ponekad pratio svoju kćer i njezinu majku dajući im podršku kad god je trebalo.

Eireen ga već neko vrijeme nije osjetila, ali jutros ga je gledala preko svoje šalice čaja i molila za pomoć. Sjetila se trenutka kad je ona bila njegova mama u jednom životu i kad ga je korila jer nije redovito prao lice. Bili su jako siromašni i ona je tada pokušavala barem na taj način održavati prividan red, dvije tri majice koje je imao prala je jednom tjedno, a od njega je zahtijevala da se redovito umiva i češlja. Sjetila se kako ga kori u kuhinji zbog tog neumivanja, a sada on nju tješi kao kćer koju nikad nije vidio, ali kao dušu koju je beskrajno volio. Bila je to prava zavrzlama, sa skrivenim osmjehom je pomislila, osjetila je i njega kako se smijulji.

"Eireen, ti si vječiti optimist, nećeš tako u životu ništa postići, rekla sam ti da je život nepredvidiv i da nikome ne smiješ vjerovati. Ovo je bila najbolja škola i sada je pitanje kakvo će biti tvoje daljnje školovanje u onim ustanovama gdje je moral vrlo upitan." Njezina mama bila je odgojena u katoličkom duhu, u crkvu je išla redovito od malih nogu, s Bogom je imala neki svoj poseban odnos; Eireen je znala da ona razgovara sa svojim duhovnim vodstvom, ali joj to nije mogla objasniti.

Bila je to žena koja je smatrala da jedino poslušnost, strogost i disciplina mogu spasiti njezinu kćer od sudbine koja je nju zadesila. Iako presretna zbog rođenja kćerke koju je voljela više od vlastita života, smatrala je da je život prema njoj bio nepravedan, jer prvi put kada je zavoljela bio je i njezin posljednji. Nakon ta tri dana i bijega muškarca kojeg je i dan danas osjećala uz sebe, iako ga je pokušavala izbaciti iz glave, izgubila je u potpunosti povjerenje u ljude. Željela je to prenijeti na kćer kako bi je zaštitila od svih takvih životnih gadarija, kako je ona to smatrala, te se još više nervirala gledajući svoju kćer kako nevino kroči kroz život.

Odmalena je znala da ima drugačije dijete i kad joj je Eireen prvi put rekla da ona ima puno prijatelja oko sebe samo što ih ostali ne vide, otišla je svom svećeniku po savjet. On je rekao da su to dječja posla i da vrlo često djeca imaju bujnu maštu, savjetovao ju je da ignorira sve što Eireen kaže te da čeka da je to prođe; tada je svoju kćer zamolila da to ne govori pred drugima, a dalje šutjela o toj temi.

Vrlo brzo Eireen je shvatila da njezina mama neće prihvatiti njezino objašnjenje, nadala se da će joj sve to lakše moći objasniti kad malo naraste, no kako je Eireen bila sve starija, tako je njezina mama u neprestanom strahu za nju bila sve zatvorenija. Posjete svećeniku povećala je na dva puta tjedno, nadajući se da će u crkvi naći skrivenu formulu kako da zaštiti svoje dijete od ovog okrutnog svijeta. Eireen je čekala dan kad će biti dovoljno zrela da sjedne pred mamu i pomogne joj riješiti te strahove, do tada joj je mogla biti samo potpora, kao što je to činila i sada uz pomoć svoga tate.

"Reci joj da ćeš sutra otići sama do škole i malo se raspitati, da znaš nekoliko djevojčica iz ulice koje idu u tu školu i koje će ti moći pomoći da se prilagodiš.", čula je svog tatu kako joj prenosi misli. Bio je vrlo praktična duša, kako ga je ona doživljavala, i često joj je pomagao praktičnim savjetima. Znala je da ono što on predlaže nije istina, barem ne onaj dio o prijateljicama iz ulice, ali svejedno je servirala tu informaciju mami koja je s laganim olakšanjem klimnula glavom.

Toliko energetske podrške sa svih strana utjecalo je na njezino smirenje i sada je samo odsutno ispijala svoju jutarnju kavu. Danas je radila noćnu i imala je cijeli dan na raspolaganju, odlučila ga je provesti u pospremanju kako bi barem malo odagnala misli od cijele ove situacije. Popodne će otići i do svećenika, mislila je. Još samo kad ne bi toliko mislila na Eireenino oca, imala je osjećaj kao da je tu.

Dok je on stajao kraj nje i slao joj ljubav, ona ga je nastojala mrziti svim srcem, za nju je to bio jedini lijek svih ovih godina koji joj je omogućavao da suzbije bol koja bi rasla svakom pomisli na njega i razočaranje koje joj je donio. Nije željela to razočaranje i bol pustiti jer se bojala da će Bog pomisliti da je žalosna što joj je dao kćer te je na neki strašan način uzeti od nje. Zbog toga je odlučila da će mrziti njezina oca, na taj način ne upliće kćer u svoju priču, priču koja ju je već godinama pratila, o muškarcu koji joj je uzeo srce, a podario blago. Iako je voljela to svoje blago više od svega na svijetu, nije mu mogla oprostiti izgubljeno srce.

On je stajao kraj nje osjećajući njezine misli, znao je sve što je doživjela u prošlim životima, u nekima je i on bio prisutan, a ipak nije mogao sjesti i sve joj to objasniti. Niti on nije ništa shvaćao dok je bio prisutan u ovom životu. Nadao se samo da će ona uspjeti savladati svoju mržnju prije nego što umre i na taj način otpustiti boli koje su bile skrivene u njezinu tijelu.

Njezina duša trebala je lekciju opraštanja i otpuštanja te prihvaćanja ljubavi i vlastite snage. Nadao se da će joj kroz par godina Eireen više moći pomoći u tome. Sada je samo slao ljubav i jednoj i drugoj, osjećao je njihove tri duše kako plešu bezvremenski ples, ples života i postojanja, bio je sretan zbog toga.

Odlučio je prošetati do terase, znao je da s nje vodi put u vrt, imao je potrebu za mirom, tišinom, u sobi je bilo preglasno iako nitko nije previše glasno govorio; ali on je imao osjećaj da se njihovi razgovori odbijaju od njega stvarajući u njemu nelagodu.

Izašavši na terasu, Marcus se spustio stepenicama i krenuo šetati vrtom. Bio je to veliki vrt, pun raznog bilja, pretežno egzotičnog. Elisabeth i Edward, vlasnici toga luksuznog zdanja, nisu štedjeli kad je uređenje njihovih posjeda bilo u pitanju. Osim po njemu prevelikog stana u centru grada, ovo je bila druga nekretnina koju je imao priliku posjetiti, znao je da ih posjeduju još puno, sve naslijeđeno s Edwardove strane.

Elisabeth je poznao još od malih nogu, zajedno su se igrali u vrtiću, zajedno kasnije natjerali po školi, sve dok ona nije prije njega propupala u svoje mladenačke godine. Tada ga je odbacila, da bi ga nekoliko godina kasnije prihvatila nazad, nakon što je i on stasao u mladića, ne dovoljno zgodnog po njezinu ukusu, ali dovoljno privlačnog da joj bude rame za plakanje.

Marcus je bespogovorno prihvatio ulogu, ludo zaljubljen u nju još od prvog dana kad mu je posudila svoj autić. Zajedno su vozili autiće po tepihu na kojem je bila iscrtana cesta, cijeli vrtić bio je prekriven tim tepihom. Jasno se sjećao njezine plave loknaste kose i osmjeha bez prednjih zubi, a kao i tada i danas je to bilo najljepše stvorenje koje je ikada vidio. Samo što joj se nikad to nije usudio reći. Znao je da bi to bila stvar preko koje ona ne bi mogla prijeći, a sama pomisao da ju izgubi bila je gora od slušanja njezinih žalopojki za svakim zgodnim frajerom koji je ušao, a zatim izašao iz njezina života.

Nakon što je sreća Edwarda, primio ga je osjećaj da će to biti muškarac koji će je napokon dovoljno prihvatiti da bi je i oženio. Sa svim svojim ludostima i hirovitostima otjerala bi svakog potencijalnog mladića, a kasnije i muškarca od sebe.

Edward je odrastao u vrlo staroj i imućnoj obitelji, nemajući mogućnost živjeti svoju ekscentričnost kraj vrlo strogog oca i vrlo konzervativne majke. Nakon što je sreo Elisabeth, osjetio je da kraj nje njegova ekscentričnost nije ništa više do laganog proljetnog povjetarca te je prvi put osjetio slobodu u svojoj svakodnevici.

Zajednički izlasci vrlo brzo počeli su se pretvarati u zajednički život, ispunjen raznim ludostima koje su zajedno smišljali, a on financirao. Uvijek besprijekoran u svojoj obitelji, imao je neograničen pristup obiteljskom računu na kojem je dio sredstva bio pohranjen za "obiteljske užitke" kako je to njegova mama imala običaj govoriti.

Obitelj je naraštajima smatrala da je odmor i zabava ono što kasnije omogućuje uspješnu poslovnost te sve dok njegovi računi nisu imali sumnjivo mjesto odakle dolaze, nitko ga nije pitao koliko novaca troši. Stoga su on i Elisabeth vrlo često odlazili na kratke i ekscentrične izlete na kojima su svojoj ludosti mogli dati krila.

Nakon svadbe njegovi roditelji kupili su im ogromnu vilu, vrlo često ih posjećujući te podsjećajući da sada kad su ozakonili svoju vezu imaju obiteljsku

obavezu napraviti što kvalitetnije i brojnije potomke. Njegova mama nakon njegova rođenja više nije uspjela ostati trudna te osim njega u tu staru obitelj nije donijela nikog drugog. Stoga su njegovi roditelji smatrali da se ta greška mora ispraviti te da će Elizabeth i Edward s puno djece omogućiti daljnje održavanje obiteljskog bogatstva koje se prvenstveno odnosilo na posjedovanje nekoliko rudnika te jedne uspješne željezničke kompanije.

Godinu dana nakon njihova vjenčanja, Elizabeth i Edward naslijedili su sve. Njegovi roditelji poginuli su na jedrenju, njihova tijela kao niti tijela osoblja nikada nisu bila pronađena, dok je olupina broda nasukana na jednu hrid tek nakon dva mjeseca odala svoje postojanje.

Mjeseci iščekivanja te zatim mjeseci zakonskih regulativa u prepisivanju cijelog povećeg nasljedstva Edwardu, donijeli su težinu u njihov život, ali vrlo brzo nakon što su shvatili da su sada potpuno slobodni, krenuli su živjeti onakav život kakav su priželjkivali. On je našao nekoliko sposobnih ljudi i njemu od povjerenja koje je smjestio na najviše položaje; njemu su jednom mjesečno trebali slati izvještaje, sastajati se s njim jednom u tri mjeseca. Sve dok je po izvještajima vidio da obiteljsko blago i dalje raste, nije imao potrebu uplitati se u njihov posao. On i Elizabeth već su četvrti put obišli cijeli svijet te je ova zabava bila njihova dobrodošlica koju su sami sebi priredili. Masa ljudi njima poznatih i nepoznatih slila se na ovo imanje i zabava je upravo bila na svom vrhuncu.

Marcus je šetao po vrtu nastojeći vratiti smirenje u svoje tijelo. Mučilo ga je što se ponovno tako "izgubio", smatrao je da je u zadnje vrijeme bio postigao neku ravnotežu, ali ponovni susret s Elizabeth sve je u njemu izmiješao. Njezin zagrljaj, miris, pogled uzbukali su u njemu sve ono što je posljednjih mjeseci brižljivo slagao.

Ona nada koja ga je tolike godine hranila, a to je da će ona jednog dana ipak biti njegova, nije mu dala da je ispusti iz vida. Pa čak i kad je u njen život ušao Edward, zgodan, bogat i šarmantan muškarac u kojeg se ona odmah zaljubila, a osjećao je da je situacija i sada takva. Čak i tada je njegova nada hranila usamljene večeri kad joj je ležeći sam u krevetu pričao priče o svemu onom što bi njih dvoje mogli zajedno raditi, iako je ona tada mnoge te stvari upravo po svijetu radila s Edwardom, kojeg je i on zavolio kao prijatelja.

U jednom unutarnjem bljesku shvatio je što radi i zakleo se da će to promijeniti, da će se natjerati živjeti pa makar i griješio, ali do danas to se nije dogodilo i njegov život samo je mirno plovio, iščekujući njezine povratke i njezine osmjehe. Znao je da osmeh koji tada ima nije vezan za njega, ali volio se pretvarati da se smije jer ga je toliko iščekivala, radovala mu se i željela ga.

"A tu si! Posvuda te tražim.. ", prije nego je to povikala osjetio je njezinu prisutnost, proparala mu je cijelo biće unoseći u taman stečeno smirenje nove valove svih mogućih osjećaja.

"Kuda si pobjegao, rekla sam da ti da je tu moja prijateljica za koju sam sigurna da će ti se svidjeti. Pa ne možeš više ovako sam bauljati po svijetu, moramo te pošteno oženiti, a ona je sve ono što tebi treba!" Osjetio je pripitost u njezinu glasu i

miris alkohola. Sve ono što bi mu inače na drugim ljudima bilo degutantno, na njoj je poprimalo potpuno drugačije značenje. Osjećao se jadno zbog toga, ali nije si mogao pomoći.

Okrenuo se prema njoj s najljepšim osmjehom koji je u tom trenutku mogao izvući iz sebe. Da nije bila pod utjecajem alkohola i adrenalina kojeg je osjećala svaki put kad bi se vratili s putovanja, vidjela bi njegovu tugu i bol te ga možda i pitala zašto se tako osjeća. Ali otkad ga je vratila u svoj život, doživljavala ga je samo kao nekog tko njoj vida rane i služi za utjehu. One rijetke trenutke kad se i pitala kako je on, vrlo brzo bi pretočila u misli da je on savršen i da nikad nije upoznala nikoga tako snažnog i stabilnog.

Zbog toga ga je toliko i voljela te se kraj njega osjećala sigurno i zaštićeno. Da je bio imalo zgodniji još bi se u njega mogla i zaljubiti, ali ovako on jednostavno nije bio dovoljno muško da bi mu dala ikakvu šansu. A otkad je srela Edwarda kraj kojeg se osjećala vrlo slično, Marcus je u njezinu životu ušao u drugi plan.

Znala je da to njemu nije po volji, ali kako je njezina mama uvijek govorila - život ide i neće čekati, stoga zgrabi svaku priliku i nemoj žaliti - taj moto ju je pratio od malih nogu i ona jednostavno nije imala dovoljno vremena da žali za situacijama kao što je njezin najbolji prijatelj i to što mu ne pridaje toliko pozornosti kao prije.

On je jednostavno morao shvatiti da je ona sada udana žena, da ima puno posla s tim putovanjima i vođenjem raznih imanja koja su posjedovali. A uostalom i sam si je kriv što se kraj svih žena s kojima bi ga pokušala upoznati držao kao da je metlu progutao, sve ono divno što je ona tim ženama o njemu pričala i čime ih je mamila da ga upoznaju, a što je nju oduševljavalo, nije izlazilo na površinu prilikom tih sastanaka.

Iako je davno prije dala sebi časnu riječ da se više neće truditi naći mu ženu, nije mogla odoljeti tom porivu i svako toliko naišla bi na neku koja bi po njezinu mišljenju za njega bila savršena. Nadala se da će jednog dana ipak stvari sjesti na svoje mjesto i da će ona napokon moći prestati brinuti o njemu.

Preko Edwarda mu je omogućila stvarno dobar posao s kojim je Marcus bio prezadovoljan. Za jedan rođendan ona i Edward zajedno su mu poklonili predivan mali stančić. Nadala se da bi mu veći, s dječjim sobama, mogli pokloniti za vjenčanje, a da bi se to vjenčanje dogodilo, potrebna je žena koja nikako da se ukaže. To ju je ljutilo.

Zagrlila ga je i promrsila mu kosu, voljela je njegov miris koji ju je pratio skoro cijeli život. Osjećaj doma ponovo se pojavio i ona je s radošću ustanovila da joj je ovog puta istinski drago što su se vratili. Ovo je bio njezin grad i osjećala se pomalo umornom od šestomjesečnog putovanja, željela je za promjenu biti doma i ne raditi ništa.

"Izašao sam malo na zrak, da se maknem od ljudi, ali vidim da se ljudi neće maknuti od mene!" S ogromnim osmjehom i još većim zagrljajem u kojem je uživao svim svojim bićem prihvatio je njezin dolazak.

"Ovaj put mislim da sam našla pravu, ona je jednostavno prekrasna!" Njegov

zanos i sreća trajali su kratko jer ona se na njega ponovno bacila poput kakve mačke na plijen, ne shvaćajući koliko ga njezine riječi bole.

"Elizabeth, molim te nemoj večeras, ne osjećam se dobro, evo sutra ću te nazvati, možemo otići do grada, na ručak i šetnju i ako baš inzistiraš, upoznat ću tu savršenu ženu. Ali danas stvarno na to nisam spreman, imao sam naporan tjedan i sve što želim je malo mira i opuštanja." Osjećao se jadno dok je to govorio, u sebi je kipio od energije koju nikamo nije mogao premjestiti i da ona pristane u ovom trenutku, s njom bi i do mjeseca mogao stići.

Pognula je nezadovoljno ramena i napravila tužnu grimasu, ponovo mu je promrsila kosu i poljubila ga u obraz "Ok, ljubavi, neću te mučiti, ti se samo dobro odmori, a onda te sutra očekujem ornog za zabavu.. i .. upoznavanje tvoje moguće buduće žene!", zahihotala je mazno na način koju mu je bio izluđujuć i uz neke plesne korake vratila se u kuću.

Ostao je ponovo sam, osjećajući se totalno pokislo, čak niti tugu nije mogao prizvati, ona bi bila bolja od ovog osjećaja jada i beznađa. Nakon nekog vremena osjetio je da mu je dosta, ne samo ovog trenutka već te cijele priče. Možda je stvarno vrijeme da se oslobodi, da si da mogućnost upoznavanja nekih novih stvari za koje je osjećao da bi mogle doći u život. Možda je stvarno došlo to vrijeme, disao je s tim mislima dopuštajući vjetru da prođe kroz njega.

4

(Mia)

Eireen je otvorila svoju školsku torbu pregledavajući stvari, nije željela svoj prvi dan u školi započeti bilo čime što će privlačiti pozornost na nju. Knjige i bilježnice bile su na mjestu, pernica uredno složena, stavila je unutra i tehnički pribor iako nije bio na današnjem rasporedu te jednu malu praznu bilježnicu za zabilješke.

Poznavajući sebe, vjerojatno će dan provesti sama u zadnjoj klupi. Uzdahnula je i hrabro krenula iz kuće. Mama je rano izašla ostavivši joj doručak i dugačko pismo u kojem je hrabri i podupire, čak ju je to i dirnulo dok je čitala iako je ispod svega napisanog mogla iščitati samo njezin strah.

Čim je stala pred školu, mogla je osjetiti drugačije vibracije nego u bivšoj školi. Tamo je sve bilo uštogljeno i dosadno, katolički raspored bio je do u detalje isplaniran. Na dvorištu nije smjelo biti galame te su svi hodali u jednakim školskim uniformama koje su tom mjestu davale još veći osjećaj dosade.

Danas je po prvi put u životu došla u školu u trapericama i jednostavnoj majjici, sa "starkama" na nogama i torbom prebačenom preko ramena. Oko nje sve se šarenilo od različite odjeće, galame, mirisa čudnog porijekla te muzike koju je skupina desno od nje puštala dok je dvoje plesalo ono što su svi nazivali *rap*. Sva sreća da njezina mama nije bila toliko kruta u odgoju pa je svojoj kćerki omogućila

računalo i pristup Internetu. Na taj način Eireen se sada nije osjećala kao svemirac na novom planetu već kao svemirac koji se upoznao s priručnikom o novom planetu, prije nego je sletio. Ponovno je hrabro uzdahnula i ušla unutra, nastojala se uklopiti u masu te hodati hodnikom kao da je tu otkad je izašla iz pelena.

Ušla je u razred koji je još uvijek bio poluprazan, nije željela ostati stajati pred pločom čekajući nastavnika, ali niti sjesti nekom na mjesto, stoga je nesigurno cupkala razmišljajući što da napravi.

"E! Stigla je nova!! Bok nova!! Ti si nova, jel da?! Deeeečki, stigla je novaaaa!", s narančastom kosom, pjegama na nosu i aparatićem za zube te dugačkih ruku i nogu cupkao je oko nje i upirao prstom kao da je izložbeni primjerak. Razmišljajući kako je upravo ovakve situacije željela izbjeći, stala je pogledom pretraživati u koju bi klupu bilo najbolje sjesti.

"Joj daj ohladi i pusti curu na miru, zarazit ćeš je svojom glupošću ako joj se još malo približiš...", simpatična djevojka duge crne kose odgurnula ga je dok je on još uvijek skakao oko nje, uzela je za ruku i počela vući prema kraju razreda.

Eireen je odmah osjetila njezinu energiju kao blisku. Taj tren sve je postalo puno lakše, nije moguće da je upravo srela nekog poznatog i da je na krivom mjestu, očito se sve zbivalo kako treba, tješila se.

Djevojka je uzela njezinu torbu i bacila je na predzadnju klupu srednjeg reda, dok je ona sjela u klupu iza nje te dignula noge na susjednu stolicu. "Moraš se odmah naučiti postaviti prema tom krelcu. Bez obzira u kakvu školu do sada išla, sigurna sam da nigdje nisi srela dosadnije i napornije stvorenje od njega! Ja sam Mia. Hoćeš žvaku?", pružila je prema Eireen rozi paketić te uputila nešto poput osmjeha.

"Hvala neću. Ja sam Eireen, hvala ti na pomoći!" Eireen je sjela na svoje mjesto okrenuvši se bočno prema Mijii. Počela je osjećati neku čudnu energiju po svom biću, ali bila je previše pod adrenalinom trenutnih događaja da bi se dovoljno opustila i osjetila što se događa.

"A odakle si?" Mia je oko sebe širila neki čudni nasilni optimizam.

"Iz Primarium Hernesta, ali su me prošli tjedan izbacili pa sam sada ovdje." Eireen nije bila sigurna bi li trebala reći istinu. Ali ako je istina samo dio onog što je osjetila, Mia će definitivno postati dio njenog života pa bolje da odmah krenu s iskrenošću.

Trenutak je vladala tišina nakon koje je Mia prasnula u takav zarazan smjeh da se i Eireen počela smijati, "Izbacili su te iz Primarium Hernesta?!" Mia je naglašavala svaku riječ ponavljajući ono što joj je Eireen rekla.

"Iako nisam napravila ništa posebno, ali nova uprava postrojila je pravila i mogu te sada izbaciti zbog sitnica..." Eireen je osjetila da lagano crveni prvenstveno zato što je Mia svojim praskanjem u smijeh privukla pozornost još nekih u razredu.

"E znaš što, već mi se sviđaš! Trenutno si moj idol!" Mia je i dalje naglašavala riječi bacajući na Eireen male papirnate loptice koje je trgala iz svoje bilježnice. Eireen je šutjela nesigurna što bi trebala reći, nastojala je primiriti svoj adrenalin dovoljno da osjeti energije oko sebe. U tom trenutku u sobu je ušao profesor bacivši

veliki imenik na stol te otvorivši prozor.

"Mia, noge dolje, već sam ti to sto puta rekao! Henry, baci žvakaću iz usta, Mia ti isto! I dajte se smirite, danas me boli glava i ako se u sekundi ne utišate pisat ćete iznenadni test koji vam sada najavljujem!", profesor se derao više nego što je to bilo potrebno i Eireen je osjećala kako joj se tijelo koči na stolici, ovaj prvi kontakt nije zamišljala baš tako.

"Bez brige, on ti je samo pas koji puno laje ali ne grize.", Mia se nagnula prema njoj kako bi joj šapnula, a nakon toga je glasnije nego je trebalo obavijestila profesora o Eireeninom postojanju u razredu. Na trenutak je zblenuto gledao u nju, a onda kao da se prisjetio.

"A da, da, ... kako sam zaboravio. Ti si ona nova.. da, da, da.... pa dobro, evo vidim fino si se smjestila, nadam se da ćemo dobro surađivati i da nećeš upasti u loše društvo. Uči, budi dobra i pristojna pa ćemo se dobro slagati. Idi kasnije u referadu da ti daju popis.. i to je to.. da, da, da... ako što još trebaš pitaj svoje prijatelje iz razreda ili mene kad me vidiš.. eto.. fino.. sad smo se upoznali... da, da, da... U redu, otvorite stranicu 54..." Nakon toga više nitko na nju nije obraćao pozornost i Eireen je nastojala smiriti svoj adrenalin.

Ovakvo upoznavanje nije očekivala, u njezinoj prijašnjoj školi u ovakvim situacijama cijeli sat bi posvetili novom učeniku, upoznavajući se međusobno. Sada se morala prisjetiti svih knjiga o odrastanju i filmova za mlade kako bi joj lakše bilo prihvatiti da je ovo zapravo nešto što je normalno u stvarnom svijetu izvan stroge katoličke škole.

"Samo se ti opusti, za par dana osjećat ćeš se tu kao fosil." Mia je šaptala iza nje susprežući smijeh. Eireen je lagano kimnula glavom bez okretanja zadubljujući se u tekst. Znajući da je s gradivom ispred njih, u narednih se par mjeseci mogla opustiti što se tiče učenja. U njezinoj staroj školi su zbog tempa koji nije podnosio odugovlačenje i ljenčarenje osim zadanih lekcija uvijek obrađivali dodatne. Stoga se neprimjetno izvalila u stolicu, praveći se da čita tekst te nastojeći opustiti tijelo. Osjetila je da se sada kad više nije u centru pažnje adrenalin pomalo smiruje i ona ponovo počinje osjećati i sebe i druge.

Zvono je zazvonilo vrlo poznatim zvukom ali nekako puno glasnijim, kao da je označavalo neku opasnost a ne kraj sata, pomislila je. Buka koja se u taj tren podigla bila je možda i deset puta jača od onog na što je ona navikla, metež koji se stvorio oko nje na trenutak joj je ponovo podigao adrenalin, pomislila je kako će joj trebati vremena da se na ovo navikne.

"Požuri, idemo u novi razred, a prije toga bi mogle svratiti po sendviče u kantu, bolje ih je pokupiti za vrijeme ovog odmora jer su kasnije redovi." Mia je već kretala prema vratima i sada je Eireen potrčala za njom.

"Zar ne postoji neki raspored i protokol kada se jede?" Eireen se sjetila dobro organiziranog rasporeda svoje škole kada je bila prehrana u pitanju, već je sada mogla osjetiti da će joj nedostajati fina kuhinja kojom se ta škola oduvijek ponosila.

"Jesi ti luda, kakav protokol, pa nismo mi predsjednici... mislim da trebaš

zaboraviti sve što si do sada znala i prilagoditi se prašumi, jer ovo ti je prašuma draga moja, samo najjači opstaju!" Dok je to vikala hodajući ispred Eireen, u prolazu je pozdravljala poznate. Činilo se da je poprilično popularna u školi, pomislila je Eireen.

Kantina je bila velika dvorana koja je na jednoj strani imala otvorenu kuhinju s pultom na kojem su bili poredani već pripremljeni pladnjevi i košare s unaprijed spravljanim sendvičima. Ostatak dvorane ispunjavali su stolovi i stolice koji su bili toliko pohabani da su se na mnogima nazirale rupe dok su se oni dijelovi koji su bili cijeli ponosili iscrtanim crtežima. Eireen je takve prostorije do sada vidjela samo na slikama. Energija je bila nabrijana i osjetila je kako joj trnci plaze uz kičmu.

"Nikad nemoj jesti kuhano, ako nije bljutavo onda je preslano, ako nije preslano onda je neprepoznatljivo. Eventualno salate, ali i to prvo dobro pogledaj. Ali su zato sendviči odlični, tako da to uvijek možeš klopati." Mia je u torbu utrpala dva sendviča.

"Ogladnim od tolikih gluposti na satu!" opravdala je svoj postupak, a zatim je isto dva strpala Eireen u ruke.

"Odmah si uzmi dva, toliko dozvoljavaju za ponijeti, jer ako kasnije ogladniš više neće biti ničega, vidjet ćeš."

"Ok." Eireen je proučavala sendviče zamotane u prozirnu plastičnu foliju, kruh je bio mekani bijeli, iz njega je virila salama i sir te nešto salate, a na jednom kraju ugledala je dio paradajza. Nikad nije jela takve sendviče, njezina mama od malih nogu trudila se hraniti ih vrlo zdravo, kako bi ona sama rekla, tako da bijeli kruh, salama i takve stvari nikad nisu bile dio njihove kuhinje, a u školi je hrana bila uvijek kuhana. Nekoliko puta je na tuđim rođendanima vidjela takve sendviče, ali dok se ona premišljala bi li kojeg probala, svi su bili razgrabljeni. Stoga je sada osjetila glad iako je obilno jela prije škole.

Možda ovo iskustvo i neće biti tako loše, pomislila je. Za to vrijeme Mia ju je već vukla dalje, ovo je bio kratak odmor i kantina je bila poluprazna, a morale su stići, kako joj je Mia objasnila, na drugi kraj škole i to na sat na koji nikako nisu smjele zakasniti.

"Na druge još i možeš, ali na ovaj nikada!", derala se dok je trčala ispred nje. Ušle su u razred upravo dok se jedna starija gospođa približavala razredu. Bacile su torbe ispod klupe, ponovno istog rasporeda kao i prošli put te sjele. Tišina je u razredu bila naglašena i Eireen se po prvi put danas osjećala kao da je ponovo u staroj školi.

Gospođa Rozen bila je zapravo vrlo simpatična i draga žena, ali učiteljica starog kova koja nije tolerirala brbljanje, nepristojnost ili kašnjenje. Bila je pravedna u ocjenjivanju i oko sebe je širila neki mir. Ali kao takvu očigledno ju je osjetila samo Eireen jer bila je najomraženija u školi. Eireen je pomislila kako bi svatko od njih možda trebao iskustvo njene škole i recimo gospođice Češalj, kako bi nakon toga mogao cijeniti ono što ima. Sa zadovoljstvom je počela pratiti nastavu osjećajući da će barem u ovoj profesoricu moći naći podršku ako će je trebati.

Pogledavši kroz prozor pomislila je na mamu, osjetila je njenu energiju i brigu.

Poslala joj je energiju ljubavi i podrške. Još kao mala beba shvatila je da takva energija njenoj mami donosi mir i opuštanje, čak i kad su bile kilometrima daleko. A nakon toga je osjetila tatu kako joj se smiješka, već dugo nisu razgovarali i sad je znala da joj je došao kao podrška.

Njezini svjetlosni prijatelji poslali su joj misli da je sve dobro i da se opusti, da sada slijede nova iskustva u njenom životu i da je spremna na njih. Eireen se udobno naslonila prateći predavanje gospođe Rozen, adrenalin je skoro potpuno nestao iz njenog tijela i energija mira preplavila ju je. Ljubav je ono što je upravo osjetila.. i osjećaj opuštenosti kakav u staroj školi nikad nije imala.

Jutro je počelo kao i obično kada je telefon zazvonio. Punih usta doručka Marcus je razmišljao bi li se javio, u ovo doba mogli su zvati samo radi nekih oglasnih ponuda ili reklamnih ispitivanja, nije mu se dalo objašnjavati da nema vremena za razgovor. Pustit će sekretaricu da ispriča svoje, tako je ipak lakše. Nastavio je s doručkom dok je njegova automatska sekretarica pozdravljala želeći ugodan dan.

"Gospodine Marcus, zovem vas iz osnovne škole St. Hellen, ponovno se otvorilo radno mjesto na koje ste aplicirali prije par mjeseci, idući tjedan od 10 do 12 dođite na informativni razgovor ako ste zainteresirani. Također vas molim vašu potvrdu dolaska. Ugodan dan i ja vama želim!" Tišina je ostala nakon toga i Marcus je kopao po svojim mentalnim bilješkama.

Da, sjećao se da je u nekom napadu tuge i bezvoljnosti aplicirao na sve oglase koji su se tada našli u novinama, a koji su imali ikakve veze s povijesti. Tu se našla i ta škola koja je tražila zamjenskog učitelja iz povijesti.

Nikad još nigdje nije predavao, nikad nije čak niti govorio ispred puno ljudi i tada mu se to činilo kao dobra motivacija da nešto pomakne unutar sebe. Nakon što su mu javili da su odustali od natječaja, laknulo mu je. Valjda mi svemir nešto pokazuje sada ovim pozivom, razmišljao je. Kao povjesničar i arheolog nikad ništa nije gledao kao slučajnost.

Još od malih nogu vjerovao je da sve u svijetu ima svoj razlog i da se iz povijesti može iščitati sadašnjost, zapravo da se iz povijesti može iščitati pojedini obrazac ponavljanja, kao i u svačijem životu. I samo je bilo pitanje želi li osoba prekinuti taj krug ponavljanja i otkriti u svom životu nešto novo.

Ovaj poziv slutio je upravo na ponudu za otkrivanje nečeg novog, a mogao bi ga raditi i uz ovaj trenutni posao. Kao Edwardov blizak prijatelj, nije imao fiksno radno vrijeme u jednom od njegovih poduzeća gdje je vodio analize iskapanja njegovih rudnika, puno posla obavljao je od kuće, a putovanja na iskapališta organizirao je sam, kad je za to bilo potrebe.

Predavati povijest u školi punoj mladeži moglo bi mu u život donijeti nešto novo, ako ništa drugo barem će znati kako je to govoriti pred puno ljudi.

Podigao je slušalicu nazvavši u školu te dogovorivši sastanak. Uzevši jaknu i torbu, krenuo je van iz stana. Danas je bio jedan od onih dana kad je morao odraditi

sastanke na kojima je iznosio izvještaje. Svi bi nakon pola sata zijevali i nezainteresirano gledali u njega i projektor, ali to je bila obveza koja je morala biti izvršena i on se za nju pripremao posljednja dva dana.

5

"Marcus! Ovdje smo!" Elizabethin glas odzvanjao je velikim vrtom i on je krenuo prema najudaljenijem kraju iz kojeg je virio njezin šešir velikog oboda. Elizabeth se voljela igrati vrtlarice iako je samo za ovu kuću imala zaposleno desetak osoba koje su brinule o imanju. Ali ona je ponekad otišla u taj najudaljeniji dio gdje gosti nisu zalazili i tamo se zabavljala biljkama.

Stigavši, Marcus je ugledao i Edwarda kako čita novine ispod drveta, zavaljen u stolicu koja je svojim izgledom podsjećala na krug s rupom za sjedenje. Elizabeth je voljela kupovati novodizajnirane stvari mladih ekscentričnih umjetnika koji su u sponu - kako bi ona to objasnila. Vrlo često te su stvari bile izuzetno ružne, poput ove stolice, ali kao i u mnogočemu, Edward joj nije proturječio. Nije imalo niti smisla jer bi onda ulazili u raspravu u kojoj bi on ponovno prvi odustao. To je rješavao na najjednostavniji način, a to je klimanjem glave i korištenjem svih tih stvari. Ova stolica, iako vrlo neukusna, bila je ugodna i on je sada mašuci Marucusu iz nje zadovoljno cmoktao i namještao se.

"Jesi ti vidio ovo čudo prijatelju moj? To ti je tako ružno, a tako ugodno da će mi se uskoro početi i sviđati!", poslao je zračni poljubac Elizabeth te se ponovno namjestio.

"Što ja mogu kada ste vi toliko bez ukusa. Ovo je djelo jedne umjetnice za koju će svijet tek čuti, nemate pojma što vrijedi, a ponajmanje što je lijepo." Sve to izrekla je uz neki smiješak koji je govorio da niti ona sama nije sigurna sviđa li joj se ova stolica ili je više bila impresionirana njezinom stvoriteljicom.

"Naravno draga, a ako se pokaže da ta umjetnica ipak odluči ne postati slavna i popularna, mi imamo dovoljno tavanskog prostora da ju tamo pohranimo.", rekao je Edward hodajući do bačve s hladnom vodom u koju je bila uronjena posuda s pivom i limunadom.

"Želiš se opijati ili samo rashladiti?", Edward je upitno gledao Marcusa držeći u jednoj ruci pivo, a u drugoj bočicu limunade.

"Samo rashladiti.", Marcus mu je prišao te nakon prijateljskog zagrljaja uzeo limunadu. To je bila nevjerojatno dobra limunada koju je njihova kuharica spremala i pakirala u te bočice. Menta i med pomiješani s limunom, limetom i izvorskom vodom tvorili su božanstven okus. Još tako rashlađena bila je nešto čemu se ne može odoljeti. Udobno se smjestio na prostirku koja je bila na podu i na kojoj je bila košara s klopom. Osjeti glad te iz košare iskopa sendvič s tunjevinom. Također nešto što je

njihova kuharica savršeno radila.

"Pa dobro, što ima s tobom prijatelju?" Edward se ponovno vratio u svoju okruglu stolicu namještajući se u najugodniji položaj.

"Prihvatio sam mjesto profesora. Samo je pola satnice pa mogu uz svoj posao i to." Zagrizao je sendvič znajući da će narednih pet minuta slušati Elizabethine prodike.

Tako je i bilo, ona je izrekla svo svoje nezadovoljstvo time kako on vodi svoj previše običan život i kako na taj način neće apsolutno ništa postići. Te kako on uopće smatra da ga ona može upoznati s nekom savršenom ženom ako će se okolo po školama navlačiti s gomilom djece. Koja bi savršena žena željela muža profesora?

Tom je izjavom završila svoj monolog nemajući uopće potrebu čuti ima li on što reći o tome, ona je svoje rekla i sad je s opet zadovoljnim osmijehom na licu prekapala po gredicama cvijeća. Marcus je osjećao olakšanje što ne mora obrazlagati svoj život i što ga je pustila na miru zajedno s njegovim običnim životom.

"Ma super, ako si ti sretan i ja sam." Edward je uvijek za svakog imao razumijevanje te nije imao nimalo potrebe miješati se u tuđe živote. Nikad se ni za što nije morao mučiti i toga je bio svjestan. Smatrao je da ima savršen život te je svima želio da pronađu sebe. On je bio jedan od rijetkih bogatih ljudi koje snobizam nije vodio kroz život.

I s tom je izjavom razgovor o njegovom budućem poslu završio, ostatak vikenda mogli su provesti u opuštenoj atmosferi.

Iduće jutro počelo je sasvim uobičajeno, Marcus je od ovog dana očekivao opuštanje u njihovu društvu, zadovoljan da barem neko vrijeme može provesti u Elizabethinu društvu, bez gomile ljudi oko nje.

Edward je rano ujutro otišao na ribarnicu, bila je to navika koju je volio, te se već sada sunčao na terasi s pogledom daleko na pučinu. Marcus pomisli kako mora da je drugačiji život kad dane provodiš kao Edward. Pridružio mu se na terasi uzimajući u ruku tanjur s prepečencem, putrom i medom, osjećao se naspavano i spremno za neku akciju. Pretpostavljao je da će krenuti na kratku plovidbu brodom do zaljeva u kojem su se često kupali.

"O vidim, svi ste na broju!" Elizabethin veseli glas prenuo ga je iz razmišljanja.

"Dobro jutro." Marcus je nastojao prikriti oduševljenje koje ga je proželo kada ju je ugledao.

"Znači, spremni smo za akciju!" Uz taj povik Elizabeth je već trčala prema bazenu i u sljedećem trenutku iza nje u zraku ostala je samo gomila kapljica, puštajući kroz sebe zrake sunca te tvoreći mali vatromet.

"Kao i uvijek, spremna na akciju čim izađe iz kreveta.", čuo je kako Edward sada punih usta mrmlja nad novinama koje je uzeo prelistavati.

"Joj, takva je bila i kada smo bili mali. Često me nedjeljom ujutro dizala u cik zore, moja mama bi ju uvijek sa zadovoljstvom pustila da me budi. Skakala bi po meni i krevetu sve dok ne bih ustao, a onda bi mi izrecitirala cijeli plan koji je

osmislila taj dan za nas. I danas nekad imam jutarnje more od toga!" Marcus se nadao da ovom zadnjom izjavom nije nešto otkrio, osjetio je da mu se promijenila boja glasa te da mu se licem prelilo crvenilo, ali Edward je bio previše zaposlen s novinama i tostom da bi obraćao pažnju na to.

Marcus se naslonio u svojoj fotelji gledajući u pučinu, osluškujući u pozadini ritmičke udare koje je Elizabeth činila preplivavajući bazen. Nastojao je ne misliti o njezinom golom i vitkom tijelu nego je misli usmjerio na ponedjeljak i sve ono što bi mogao zateći u toj školi.

Eireen se lijeno protegnula i ustala iz kreveta, pred njom je bio cijeli vikend i nije imala pojma što bi mogla raditi, osjećala je kako se lijenost uvlači u njeno biće i jedino što bi za nju imalo smisla u ovom trenutku jest provesti vikend s knjigom i spavajući. Međutim, to nije bilo moguće uz njezinu mamu, te je sada zurila kroz prozor nastojeći smisliti neku zanimaciju, u protivnom morat će s mamom u crkvu, pa na probu zbora i nakon toga kod one ubitačno dosadne susjede na ručak. Otuširala se, obukla i sišla na doručak. Kuhinjom se širio opojan miris palačinki, kroz prozor je ugledala mamu u vrtu i krenula prema njoj s palačinkom u ruci.

"A budna si, dobro jutro! Već sam mislila da ću te morati buditi, deset je sati." Njena mama bila je ranoranilac i općenito osoba kojoj je trebalo jako malo sna.

"Budna sam, mama, od šest otprilike, samo sam čitala."

"Da, da, čitala... aha... ", mama je prišla i uz osmjeh zagrlila svoju kćer.

"Kad bi se to jednom i desilo, ja bih morala imati spremnu kameru, poslije mi ni ti sama ne bi vjerovala", kroz smijeh je skinula gumene čizme i pospremila alat. Eireen je osjetila kako je sada vrijeme da joj kaže svoje planove, inače će morati krenuti prema crkvi.

"Mama, ovaj vikend ću provesti u prirodi. Odlučila sam se danas popeti na Rodney brdo, ponijet ću deking i čitati na Down livadi.", usput je nabacila svoj smiješak nevinosti, znala je sve što će mama reći i što će ona reći, ali trebalo je to odraditi.

"Sama ideš? Znaš koliko ne volim kada se sama skitaš po šumi. Nikad ne znaš što..."

"Mama, danas je vikend, sve je i previše puno ljudi!", Eireen ju je prekinula s dovoljno blage oštine u glasu kako bi naglasila svoju odlučnost. Istina je bila da na Rodney brdo nitko nije išao, a ta livada je uvijek bila prazna. Upravo kako je Eireen voljela.

"Ok, ali ponesi rezervnu odjeću, najavili su možda kišu danas." Njena je mama već ulazila u kuću i Eireen je krenula za njom.

"Ok mama, budem, a ti se lijepo provedi na pjevanju!", uz zagrljaj, još jednu palačinku i preskakanje stepenica Eireen je otrčala u svoju sobu, nadajući se da će ovaj vikend ipak dobiti što je i željela: knjigu i spavanje, samoću na livadi.

"Ok, predlažem planinu Rodney, tamo već dugo nismo bili." Edward se punih

usta sendviča koji je maloprije dobio iz kuhinje obraćao Marcusu i Elizabeth koji su igrali brzu partiju šaha.

To je bila njihova omiljena igra koju su izmislili sa sedam godina. Svaka figura imala je neko posebno značenje koje su tada zapisali u jednu malu bilježnicu, a igra se sastojala od brzih poteza u minuti. Pobjednik je bio onaj koji je na određeni način u dvadesetpet poteza prešao cijelu tablu. Godinama su se znali prepirati o pravilima koje su stvorili i koje su željeli nadopuniti; nakon toga su odlučili da će se držati prvobitnih pravila te su igru razvili do majstorskih visina.

Edward pa ni nitko drugi nije im se mogao priključiti jer oni zapravo nisu istinski znali nikome to objasniti. Neka nevjerojatna upornost i sjećanje na mnoge poteze koje su odigrali pretvaralo je njihovu igru u minutnu ludost jednog i drugog i krajnje zanimljivu predstavu gledateljima.

I jedan i drugi stali bi napeto kraj table i cijelu minutu mahnito skakali i pomicali figure što je promatraču moglo izgledati kao potpuno besmisleno jurenje po tabli s figurama. Pritom bi vikali riječi tipa "kormilo", "lupam", "čast", "pravac". Tako se brzo sve odigravalo da se nisu mogli nervirati i bijesni dok je igra trajala. Tek nakon minutne partije kao ludi bi skakali jedan oko drugog prepričavajući poteze i urlajući od smijeha.

"O da, da, da, .. i dalje sam kraljicaaaa... možete mi se pokloniti podanici moji!", nakon pobjede Elizabeth je trijumfalno koračala oko njih dvojice pridržavajući rukama svoj zamišljeni veo. Marcus ju je gledao još uvijek ubrzano dišući od skakanja, a u sebi je osjećao kako ona za njega i jest kraljica, nadao se da će jednog dana to sve moći postaviti na mjesto i da svaki pogled na nju neće u njemu buditi mješavinu ljubavi i nelagode.

"Može, planina je u redu što se mene tiče.", Marcus se zavalio u fotelju kraj Edwarda.

"Joj dobro, neću se niti počinjati prepirati jer vas je dvoje! Meni bi bilo draže da idemo na jedrenje, ali u redu, može ovaj put i planina.", Elizabeth je radila grimase uvrijeđenog djeteta.

"Ali samo ovaj put, podanici moji, i to zato što sam danas dareeežljivo raspoložena!!" nastavila je u tonu zamišljene vladarice.

"Dobro, spremimo se i krećemo!", Edward je već trčao uz stepenice prema sobi, spreman na akciju.

"Nađemo se kod auta za dvadeset minuta!", dobacio je za kraj.

Marcus je krenuo prema svojoj sobi dok je Elizabeth otišla na balkon, bilo je uobičajeno da će ona kasniti barem deset minuta.

Šuma obasjana prvim suncem pružala je prizor pun osvježanja. Bilo je vlažno i pomalo toplo, osjećaj svježine ulazio je u nosnice i kupao lice, Eireen se tako dobro nije osjećala danima. Hodajući po putu dodirivala je stabla. Svako drvo imalo je svoju energiju, svoju priču i odmalena je razgovarala s njima. Osjećala je šumu unutar sebe i ako se igdje osjećala kao doma, to je bilo u prirodi.

Začula je šuškanje iza sebe i ugledala dvije vjeverice kako se natjeravaju po lišću. Ponekad, kad bi se spajala sa šumom i meditirala, znale su joj prići sasvim blizu, nekoliko puta ih je uspjela i podragati. To je bilo nakon nekih meditacija, kad bi svijest proširila dovoljno da one osjete sigurnost kraj nje.

Podsjetile su je na jednu djevojčicu, Elen, koja joj je znala dolaziti u snovima i mislima. Dok je bila još jako mala u snovima i vizijama vidjela je i osjetila da je to curica iz jednog njenog prošlog života. Bile su sestre, Elen je bila njena mlađa i jako bolesna sestra, nije mogla hodati i živjela je do svoje desete godine.

Eireen, tada imenom Sarah, voljela ju je više od samog života, bila je starija pet godina od nje i zamjenjivala joj je i mamu i tatu. Bili su jako siromašni, njihov tata radio je za vlasnika cijelog njihovog kraja i vrlo rijetko je dolazio kući, tek da im donese hranu i novac i uzme čistu odjeću. Mama je služila u jednoj bogatoj obitelji i svaku večer dolazila vrlo kasno. Iscrpljena pojela bi ono što je Sarah skuhalo za taj dan te dala svojim kćerkama poljupce za laku noć. Ujutro je ne bi niti vidjele jer bi kretala na posao već u pola pet, peći je trebalo založiti prije nego se ta obitelj probudi.

Njihovu peć ložila je Sarah u sedam nakon što bi ustala. Tada bi se obukla, pripremila doručak i pospremila njihovu skromnu kućicu. Živjeli su na malom imanju u drvenoj kućici s limenim krovom, prozora poroznih i zakrpanih raznim dijelovima lima, drva i grube tkanine.

Ljeta su bila ugodna, ali zime opasne zbog hladnoće, stoga je Sarah budila svoju mlađu sestru tek kad se uvjerila da se kućica dovoljno zagrijala i da ju može smjestiti kraj ognjišta. Tada bi joj dala doručak, iščešljala kosu te s puno ljubavi pričala priče, dok bi Elen zaneseno slušala. Sarah je bila njezin cijeli svijet, nije joj samo zamjenjivala roditelje, ona je bila sve što je poznavala, jedina ljubazna osoba osim mame i tate koje je rijetko viđala.

Sarah je znala da je Elen teško bolesna i da neće dugo živjeti. Njezino tijelo bilo je krhko, koža joj je bila prozirna, a oči vodene, činilo se kao da je neki list koji se polako suši jer je stigla jesen. Takva je bila od svog rođenja, mislili su da neće živjeti niti godinu dana, doktor je čak predlagao da ju puste da umre u snu tako što je neće pokriti niti nahraniti kako bi se izbjegla patnja. Drugim riječima, kako ne bi bila na trošak svoje obitelji. Njezini roditelji pristojno su prihvatili savjet i onda se zgranuto pogledali nakon što je doktor otišao. Bili su veliki vjernici i puštanje nekog da umre od gladi i hladnoće obećavalo je kartu za pakao.

Vremenom su zavoljeli i tu svoju drugu kćer, možda najviše stoga što je svu brigu oko nje preuzela Sarah pa nisu previše razmišljali nego su samo puštali da dani i godine idu. Nakon nekog vremena više se nije niti spominjala mogućnost da će Elen

umrijeti, bilo je previše svakodnevnog posla oko kojeg je trebalo brinuti.

Ali Sarah je znala, danima prije sestrine smrti osjećala je da se to sprema. Nije željela pred njom plakati, znala je da će za to imati dovoljno vremena. Strpljivo joj je pričala priče, ponavljajući ih nakon što se Elen polako počela gubiti u svojim mislima.

Jutro prije njenog odlaska sjedile su kraj ognjišta i Elen joj je uputila svoj posljednji dugi pogled. "Znaš, ti si bila razlog zašto sam se rodila. Sinoć sam razgovarala s anđelima i oni su mi rekli da ti je bila potrebna ljubav i zato sam došla ja. Ali sad već možeš sama, sad si spremna ići dalje i voljeti.", nakon toga nasmiješila joj se i zatvorila oči. Nekoliko minuta nakon toga je umrla.

Sarah je još dugo sjedila pokraj nje držeći je za ruku i pokušavajući shvatiti što joj je to njezina sestra upravo rekla. Nikada prije nije spominjala da razgovara s anđelima. Pomislila je kako vjerojatno anđeli dođu ljudima prije smrti. Ali zašto su joj onda rekli to za nju, kako je moguće da netko dođe samo zbog drugoga i ljubavi, znači li to da je i njezina sestra anđeo?

Eireen se prenula iz te scene.. taj život je toliko puta vidjela i osjetila da je do sada već imala odgovor na to pitanje. Elen je bila njezina bliska duša s kojom se često susretala po svojim životima. Međusobno su si pomagale osjećati ljubav, suosjećanje i prema drugima i prema sebi i njihove međusobne uloge uvijek su izazivale duboke emocije i burne situacije.

U ovom životu još je nije sreća, nije se mogla sjetiti što se dogovorila za ovaj život, a njezino duhovno vodstvo nije joj željelo reći. Sama ćeš otkriti kad bude vrijeme, govorili su. Eireen ju je čekala, nadala se da će biti vršnjakinje i da će ovaj put moći zajedno trčati po šumi. Ali do sada niti jedna djevojčica koju je Eireen upoznala nije imala Elenine oči, a znala je da će je tako prepoznati, da će kroz oči vidjeti dušu.

Krenula je dalje, željela se uspeti do livade te pojesti još koju palačinku koju je ponijela sa sobom, dan je bio topao i obećavao je puno sati ljenčarenja i čitanja. Zadovoljno se uspinjala još jednom u sebi zahvalna za prirodu na ovom planetu.

"Edwarde, ne mogu tako brzo hodati, zašto uvijek moramo trčati na vrh planine??", Elizabeth je nezadovoljno hodala nekoliko metara iza njih, lupajući štapovima u pod.

"Draga, mi uopće ne trčimo, vučemo se kao puževi. Što sporije hodaš to će ti biti teže, rekao sam ti. A ti se danas specijalno vučeš i još zanovijetaš i sada si već umorna, a još nismo niti stigli. Ti si se mentalno iscrpila i sada je i tvoje tijelo uvjereno da je umorno. Hodamo tek pola sata.", Edward je strpljivo objašnjavao pogledavajući Marcusa koji se smješкао sebi u bradu. Elizabeth je bila ovakva od rođenja, a Edward je valjda bio jedina osoba koja je imala toliko strpljenja za nju.

"Nisam spora, nego ti trčiš, rekla sam ti. To što ti smatraš normalnim hodanjem za mene je utrka i nema nikakvog smisla...", malo smirenije je rekla. Edward je svojim tonom uvijek uspijevao unijeti mir u njeno biće, a da toga nije bila niti svjesna.

Nastavili su u tišini, šuma je lagano šuštalala na povjetarcu dok su ptice svojim ritmičnim melodijama tom šuštanju bile divna nadopuna. Sunce se mjestimično probijalo kroz krošnje radeći na podu maštovite sjene. Marcus je osjećao kako smirenje ulazi u svaku njegovu stanicu i kako se počinje prepuštati i spajati s prirodom. Njegov um radio je konstantno po cijele dane, zbog nesretnih osjećaja prema Elizabethi nije si previše niti dopuštao osjećati stoga je priroda bila jedino mjesto gdje se iskreno prepuštao imajući dovoljno povjerenja da ga šuma neće povrijediti ni na koji način.

Zadovoljno je hodao prvi, puštajući Edwarda da s Elizabeth malo uspori. Nakon nekog vremena počeo je nazirati livadu Down, dogovor je bio da će se na njoj zaustaviti prije nego nastave dalje, odlučio ih je tamo pričekati.

Nekoliko metara prije nego što je trebao izaći na čistinu počeo je osjećati neku čudnu toplinu u području prsa dok mu je u sljepoočicama počelo bubnjati. Pomislio je kako nije niti brzo niti dugo hodao te krenuo prema livadi kako bi našao mjesto gdje će sjesti. Nikad prije nije osjetio takve senzacije i sada je u umu tražio informacije o tome kako izgleda srčani napadaj, smatrao je da sa svojih 23 godine ne treba brinuti o tome, ali je isto tako čitao da zbog stresnog načina života sve više mladih ljudi ima srčane probleme. On nije imao nešto previše stresan život, ali trenutno je jako osjećao to pulsiranje, pritisak u očima i glavi te toplinu na području grudi.

Hodajući prema livadi, osjetio je da je još netko tu.. Njegove noge same su nastavile dalje, osjećao se kao u nekom transu i prije nego što se snašao, stajao je i gledao u mladu djevojku koja je očiju širom otvorenih zurila u njega.

"Bok", čuo je sebe kako govori.

Tišina. Djevojka nije odgovarala, samo je nijemo i s nekim gotovo užasnutim izrazom zurila u njega.

"Oprosti, je li ti dobro, jesi li se izgubila, treba ti pomoć?", shvatio je da govori gluposti i da je starija nego što mu se to na prvi pogled učinilo, ali njezino zurenje i tišina pojačali su njegov osjećaj topline i pritiska u glavi.

"Mmmm... da... aha.. dobro sam.", u trenutku kad je progovorila, njegovim tijelom kao da je prošla munja i on je instinktivno sjeo na travu. Brzo je čučnula pored njega položivši mu dlan na rame. "Jesi dobro?", zabrinutost u njezinu glasu i ton kojim je to izgovorila pokazivali su da više nije u šoku, sad se ona činila pribranijom od njega.

"Jesam, jesam.. samo nekoliko zadnjih minuta imam neke čudne senzacije koje su se pojačale pa sam malo morao sjesti. Vidim, ti si bolje?", osjećao se kao neko dijete kraj nje.

"Dobro sam. Oprosti što ti nisam odmah odgovorila, ali podsjetio si me na nekog pa sam malo promatrala", Eireen je već osjećala potpunu pribranost te je smireno sjela pokraj njega u travu.

"Da.. i ti si meni nekako poznata, ali sam poprilično siguran da se nismo do sada upoznali, jako pamtim lica."

"Ne, do sada nismo... ", Eireen je gledala prema šumi osjećajući da nije sam i da će im se uskoro pridružiti njegovi prijatelji.

Šutjeli su. On je promatrao svoje tijelo nadajući se da će ti čudni simptomi uskoro prestati, a ona se nastojala pribitati i smiriti. Znala je da će Elen ponovno doći, ali ni u jednom trenutku nije pomislila da će doći u muškom obliku i da se ničega neće sjećati.

Osjetila ga je prije nego što ga je vidjela, samo najednom Elenin lik počeo joj se jasno prikazivati, osjećala je njezinu energiju, vidjela njezine oči, osjetila je čak i njezin miris.. i dok je pokušavala shvatiti što se događa, na livadu je zakoračio on.

Znala je da je to ona čim ga je ugledala, ta njezina energija nepogrešivo se osjećala iako je sada bila drugačije osobnosti. Nakon toga pomalo joj se zamračilo, zavrtjelo i u tih nekoliko sekundi vidjela je nekoliko mogućih budućnosti koje njih dvoje očekuje. Ni na jednu nije bila spremna i nastojala je svoje duhovno vodstvo ispitati što bi ovo trebalo značiti, što njih dvije, u ovom slučaju njih dvoje, u ovom životu trebaju naučiti. Čula je samo "vidjet ćeš".

Prošlo je skoro sat vremena kad su im se na livadi pridružili Edward i Elizabeth. Ispostavilo se da je Elizabeth bila umornija nego što je to ona i sama mislila te su svako malo zastajkivali i odmarali se.

U trenutku kad su stigli na livadu, Marcus i Eireen ležali su jedno pored drugog na travi gledajući u nebo. Iako se činilo da spavaju, i jednom i drugom glava je bila puna misli. Eireen se trudila osjetiti ga što više i shvatiti što bi sad trebala učiniti, ali ništa konstruktivno nije mogla dobiti. Dok je on i dalje nastojao smiriti svoje tijelo pitajući se kako je samo čudno da je u pustoš šumi nabasao na tako neobičnu djevojku. Ovako ležeći na travi pored nje osjećao se jako opušteno, smireno i sigurno. Bilo mu je nevjerojatno koliko se sigurno osjećao kraj nje i to je smatrao iznimno čudnim.

"O pa ti si našao društvo, prijatelju moj!", Edwardov glas bio je kao i uvijek prijateljski topao. Pridigavši se na lakat, Marcus se okrenuo prema njemu, a onda pogledom tražio Elizabeth. Bila je udaljena još nekoliko metara, sa znatiželjom koju je u njoj pobudila Edwardova rečenica požurila je prema njima.

"Da, da, .. upoznajte se. Edwarde, ovo je Eireen, Eireen ovo je Edward. A uskoro ćeš upoznati i Elizabeth.", Marcus je sjeo na travu pored Eireen koja je ponovno imala onaj zbunjeni izgled kao i kad ju je prvi put vidio. Pomislio je kako joj je možda neugodno ovako samu susretati strance usred šume pa joj treba vremena da se privikne. Zapitao se koliko je stara, ali je odlučio ništa je ne ispitivati.

"O, tu sam, tu sam.. ja sam Elizabeth, drago mi je!", njezin zvonki i pretjerano ljubazan ton obavio ih je sve i Eireen je samo nijemo klimnula glavom. Na njezinom licu očitavala se nevjerica pomiješana sa šokom. Nakon par sekundi kao da se pribrala, "I meni je drago, ja sam Eireen." Udobnije se smjestila pored Marcusa dok su Edward i Elizabeth sjedali pored njih na travu.

"Eireen, kako zanimljivo ime. Pa što sama radiš u šumi?", Edward je bio

ljubazan i njegov je ton zvučao pokroviteljski.

"Došla sam provesti dan u miru i samoći, s knjigom. Ovamo često dolazim i nema nikoga, ne mogu se sjetiti kad sam zadnji put nekoga srela. A vi ste krenuli na izlet?", Eireen je vratila svoju potpunu pribranost te se trudila što više osjetiti njihove energije.

Ovo je za nju bio dvostruki šok. Elizabeth i Edward bili su njihovi roditelji u tom životu. Izuzetno siromašni i zauzeti poslovima koji su njima i njihovoj djeci omogućavali puko preživljavanje umrli su stari i istrošeni, puni one vrste nezadovoljstva koje niti ne poznaje sreću. Pomislila je kako je ovo možda život gdje se njihove emocije silnog siromaštva i preživljavanja iscjeljuju, činili su joj se sada dosta sretni i zadovoljni sa životom.

Najviše od svih osjećala je Marcusa i stalno se morala suzdržavati da ga ne izgri i izljubi i kaže mu koliko joj je silno nedostajao. Bila je sigurna da bi ju gledao kao da je luda. Stoga je odlučila samo biti prisutna i pričekati, to je i tako bila jedna od važnijih lekcija u njezinu životu, naučiti se strpljenju.

"Da, krenuli smo na izlet. Ako želiš, možeš se s nama penjati do vrha. Na povratku smo mislili ovdje napraviti piknik." Edward je kao i uvijek želio da se svi oko njega osjećaju ugodno i dobro.

"Hvala, ali ostat ću čitati, možda vas dočekam kad ćete se vraćati. Ili se možda ponovno sretnemo neki drugi put.", iako je osjećala da se najradije više nikad ne bi odvojila od Marcusa, imala je potrebu za samoćom kako bi pribrala misli.

"Ok, onda se možda vidimo i danas još ponovno, bilo mi je drago što smo se upoznali. Idemo ekipa, inače će nas uz ovo Elizabethino sporo hodanje i mrak zateći!" Edward je pomagao Elizabeth da se dignu dok je Marcus još ležao na zemlji.

"Krenite vi. I tako sam brži od vas, stići ću vas!"

"Da, spora sam danas, stvarno ne znam što mi je.." Kako je Elizabeth to izgovorila, tako je Eireen oko nje ugledala bljesak kakav je inače znala vidjeti u trudnica. Znala je da je Elizabeth na samom početku trudnoće koje još nije svjesna.

Prošlo je još pola sata i oni su samo šutjeli. I jedan i drugi snažno su osjećali prisutnost onog drugog. Kod Eireen to je vodilo prema nekom smirenju, kao da je Elen ponovo tu, proživljavala je neki osjećaj opuštanja i prepuštanja. Dok je Marcusu ovo bilo pomalo traumatično. Ležao je na travi pored djevojke o kojoj nije znao ništa osim imena i razmišljao je kako na svijetu ne postoji niti jedno drugo mjesto gdje bi radije želio biti od ovoga. To ga je izbezumljivalo i činilo potpuno nesigurnim.

"Koliko imaš godina?", Marcus je ostao u šoku kad je čuo da to pitanje izlazi iz njegovih usta. Nekoliko trenutaka Eireen nije odgovarala i on je pomislio da je zaspala.

"Za mjesec dana napunit ću 17." Marcus je pokušavao shvatiti što mu ona to govori. Mislio je da je mlađa, izgledala je kao da ima deset, a kraj nje se osjećao kao kraj nekoga tko bi mogao brinuti o njemu. Sve mu je u glavi bilo ispremiješano i nije znao što bi rekao. Samo je klimnuo glavom iako je znao da ona to ne može vidjeti jer je kao i on ležala i žmirila.

"A ti?", njezin je glas nakon nekoliko trenutaka prekinuo tišinu.

"Imam 23." Osjećao se staro dok je to izgovarao.

Tišina se ponovno spustila među njih i ponovno je prošlo pola sata dok Marcus nije prvi progovorio. "Ne znam što mi je. Znam da moram krenuti za njima, ali jednostavno ne mogu ustati."

Eireen je razmišljala kako bi bilo da mu sve jednostavno kaže, ali onda je čula svoje duhovno vodstvo kako joj savjetuje da to ne uradi i da ga pusti da se sam nosi sa svojim osjećajima. Stoga je ostala šutjeti šaljući mu energetske podršku.

Prošlo je još desetak minuta dok Marcus nije smogao snage prvo sjesti, a onda i ustati. Gledao je u Eireen koja je sada sjedila i razmišljao što da joj kaže. Usta su mu bila suha i srce mu je lupalo na neki čudan način. Da je starija, pomislio bi da se zaljubio, ali ona je samo još dijete. Stoga se nekako čudno naklonio promrmljavši da mu je bilo drago, nije niti pričekao što će ona reći nego je krenuo za svojim prijateljima, osjećao se kao neki nezreli bjegunac. Nadao se da neće biti tu kad se oni vrate i da će sve ovo ostati samo u nekom njegovom sjećanju.

Eireen je osjetila sve što se zbivalo u njemu, gledala je za njim nadajući se da mu u ponedjeljak neće biti prevelik šok kad dođe u školu na svoj prvi radni dan i ugleda nju u razredu. Iako osim informacija kako se zovu i koliko su stari nisu ništa jedno drugom rekli, ona je dok su ležali vidjela bljeskove mogućih događaja.

Tu noć Marcus je spavao isprekidano. Stalno mu je u um dolazila Eireen, ali je drugačije izgledala. Jednom ju je vidio kao djevojčicu nešto stariju od njega, drugi put kao muškarca odjevenog u neku opravu. Svaki je put prema njoj osjećao veliku naklonost i ljubav. Kad bi se probudio okupan znojem, pomislio bi da je pogriješio što nije uzeo nikakvu drugu informaciju o njoj, jer pri povratku na livadu nje više nije bilo. Edward je samo prokomentirao kako je bilo čudno sresti je samu na livadi. Elizabeth je bila preumorna da bilo što kaže, dok je Marcus sam sebe uvjeravao kako je tako najbolje.

Nakon što se treći put probudio u vlastitu znoj, nije više bio tako siguran i jedan njegov dio bio je kao u nekoj panici od straha da je više nikad neće naći. Okrenuo se na drugu stranu pokušavajući ponovno zaspati, sutra se rano diže i nije želio svoj prvi školski sat započeti potpuno rastresen. Trenutno je razmišljao i je li mu predavanje u školi uopće bilo potrebno. Ovako rastresen nije se mogao sjetiti zašto je to uopće i htio.

Eireen također nije spavala, ali ne od rastresenosti već od prevelike meditacije tijekom vikenda. Kad je Marcus otišao s livade, ostala je još pola sata, a onda krenula prema kući, nije željela riskirati da se prerano vrate i ponovno sretnu.

Ostatak dana kao i cijelu nedjelju provela je u meditaciji. Osjećala je da joj slijedi lekcija izazovna za njezine emocije, stoga je cijeli vikend molila za energetske tretmane i pričala sa svojim svjetlosnim bićima. Toliko energije razbudilo je njezino fizičko tijelo i onemogućilo potrebu za spavanjem. Jutro je dočekala u miru te je u

školu krenula ranije nego obično. Zнала je da će Marcus doživjeti šok kad dođe u školu i htjela je biti što prisebnija kako bi mu slala energetska podršku.

7.

Mia se našla kraj nje čim je sjela u klupu. Izgledala je potpuno raščupano i umorno, kao da je došla u školu direktno s tulumama.

"Nećeš vjerovati, dolazim u školu direktno s tulumama! Bilo je genijalno. To je starija ekipa s kojom već dvije godine znam izlaziti. Napili smo se i opustili, ostali smo svi do maloprije. Idući put moraš sa mnom!", nakon toga sjela je iza Eireen niti ne očekujući od nje neki odgovor.

Eireen joj se samo nasmiješila i klimnula glavom. Ovo nije bio trenutak za razgovor, Marcus je trebao ući svaki tren, osjećala je njegovo prisustvo u blizini. Kroz par minuta vrata su se otvorila i kroz njih je prošao ravnatelj škole, a za njim i Marcus. Ravnatelj je slovio kao čovjek kojeg se treba bojati pa je u razredu nastao momentalni mir.

Marcus je samo preletio pogledom po učionici te se potpuno nepribran okrenuo prema prozoru. Eireen je osjećala da se pokušava fokusirati i da mu to u ovom trenutku ne polazi najbolje za rukom. Slala mu je energiju promatrajući kako obavlja cijelo njegovo tijelo dajući mu smirenje. U tom trenutku on se okrenuo direktno prema njoj. Prvi je tren gledao kroz nju, a nakon toga njegove oči raširile su se u dvije loptice. Krenuo je nešto reći ali u tom trenutku direktor je stavio dlan na njegovo rame i on je čuo samo kraj rečenice "... stoga vam predstavljam profesora Marcusa Pavlinyja."

Nastala je tišina. Direktor je gledao Marcusa, Marcus je i dalje širom raširenih očiju gledao u Eireen koja mu je telepatski govorila "*sve je u redu, samo počni pričati*". Kao da ju je čuo, prenuo se i za par sekundi započeo svoj uvježbani govor. Izgovarao je rečenice potpuno napamet, a pogledom je kružio po razredu kako bi odao dojam da su pred njim svi jednaki. To je uvježbao prije nego što je došao i sada mu je ta izvježbanost pomogla da nitko ne primijeti kako je upravo doživio dupli šok: zato što ju je uopće ugledao u razredu i, još gore, jer ju je vrlo jasno čuo u svojoj glavi. Imao je osjećaj da mu još uvijek odzvanja njezina rečenica po glavi te da mu to donosi nekakvo smirenje. Kad ju je pogledao, ona je nešto zapisivala u svoju bilježnicu uopće ne obraćajući pažnju na njega.

Prvi sat prošao je u miru, gradivo koje im je predavao bilo je vrlo lagano. Tijekom sata njihovi pogledi par puta su se sreli i ona se svaki put neprimjetno nasmiješila i klimnula glavom, on se zbog toga osjećao smireno i lagano te je nastojao ne razmišljati o onome što je maloprije doživio. Nakon sata pozdravio ih je i otišao u zbornicu. Do kraja dana održao je još tri sata različitim razredima i sad se

vozio prema kući. Nije je više vidio te se nastojao opustiti od svega.

Nije lud, znao je, niti je to umislio, vrlo jasno čuo je njezin glas u svojoj glavi. To je bilo popraćeno i osjećajem vrlo jakog smirenja. Ali, kako je to moguće? Um mu je radio kao lud, želio je doći kući, presvući se i popiti pivo. Vjerojatno će se sve na kraju razjasniti, vjerojatno postoji neko logično objašnjenje, mislio je. *Smijat ću se jednog dana ovom, sada se samo moram dobro odmoriti.* Možda mu je ipak umor donio priviđenja.

Eireen je sjedila na svom krevetu raščešljavajući kosu. Nastojala je svakim potezom četke unijeti mir u svoje biće, ali energija koja se jutros podigla nakon što je shvatila da ju je Marcus čuo, donosila je njezinu tijelu nešto poput strujanja i zujanja. Uzbuđenje je teklo svakom njenom stanicom i ona je samo nastojala smiriti svoje biće. Svako malo u njen um vratila bi se njegova slika kako stoji pred razredom i kako zadržava potpuno smireno držanje. Jedino je ona cijelo vrijeme osjećala u potpunosti ono što on osjeća i znala je da je u tom trenutku potpuno izbezumljen. Njezina pojava u tom razredu bila bi mu dovoljna za uznemirenost, ali to što je čuo njezin glas, u njemu je izazvalo pravu buru. Nije očekivala da će je čuti. Upućivala mu je riječi smirenja kao što bi to često radila sa svojom mamom ili s nekom osobom na cesti za koju bi osjetila da joj treba mir.

Odmalena je znala da to djeluje, slala bi valove energije popraćene s puno ljubavi, a pri tom bi govorila da će sve biti u redu i da se samo usmjere na sebe i svoje disanje. Nikad je do sada nitko svjesno nije čuo, stoga je današnje saznanje da je to moguće i za nju bila novost.

"Zašto se toliko tome čudiš, pa ti s nama razgovaraš na isti način?", njezino duhovno vodstvo vrlo često bi joj usmjeravalo misli kad bi smatralo da joj treba neko shvaćanje.

"Pa zato što ste vi energija i normalno mi je da s vama razgovaram na taj način.", već dok je slala misao tu rečenicu, znala je sve što će joj dalje reći, ali bio joj je potreban barem mali razgovor.

"Da, kao što znaš, i ti si energija, kao i on. Stoga je i taj način komunikacije između vas normalan."

"Da, znam. Samo sam se iznenadila. I sad ne znam što da mislim o svemu tome. Izmiješali su mi se osjećaji prema Elen, osjećam i dalje zapis njene prisutnosti u njemu. Ali on je potpuno drugačiji, on je netko nov. Ne poznajem ga. Sada mi je profesor, a osjećam ljubav prema njemu. Možda sam jednostavno sve izmiješala.", govorila je na glas. Nekad bi razgovarajući sa svojim duhovnim vodstvom ili nekim drugim svjetlosnim bićima, izgovarala rečenice na glas. To joj je pomagalo u razmišljanju.

Ništa nisu odgovorili. Znala je i zašto. U odgovoru bi se mogla nalaziti informacija za koju bi se njezin um zakačio i onda nastojao izvući priču kako će se sve to dalje odvijati.

"Znaš i sama da priče nikuda ne vode. Budi tu, sada, ovdje i samo prati. Sve će

ti se pokazati." Njihove rečenice uvijek su bile popraćene smirenjem. Već je osjećala lagani umor od cijelog dana te se samo zavukla u krevet i ugasila svjetlo. Zamolila je svoje duhovno vodstvo i sva svjetlosna bića koja su za njeno najviše dobro da joj naprave energetski tretman. Trenutno je osjetila kako se energija po njenom tijelu počela kovitlati i kako su se vibracije krenule mijenjati. Željela je pročistiti sve što se unutar nje energetski može pročistiti kako bi što jasnije mogla razmišljati. Kako ju strahovi ne bi paralizirali i vodili u smjeru koji bi bio teži i za nju i za njega. Znala je i osjećala i dalje kako se on osjeća, strahovi su prekrili cijelo njegovo biće. Ne samo da je privremeno izgubio vjeru u sebe i sve ono u što je vjerovao nego je osjećala i njegove osjećaje. Iste one koje je osjetila i ona. I sad nije znao što bi s njima. Kao ni ona.

8

"Ne mogu vjerovati da nakon godinu dana još uvijek raspravljamo o tome bi li mi objasnila stvari ili ne?!", Marcus je već vikao i Eireen je osjećala da se bliži trenutak ponovnog prevrata u njihovu odnosu.

Ovih dana čak se bližila i godišnjica njihova ponovnog susreta u ovom životu i baš je razgovor o tome potaknuo njegov bijes. Vrlo često bi joj govorio da se kraj nje osjeća kao dijete, a da je zapravo želi kao muškarac, međutim joj je i profesor. Tako bi završavao njegov monolog koji bi donio njezine već poznate riječi, da ona to sve zna, ali da mu ne može objasniti te stvari i da bude strpljiv dok mu se samo ne pokaže.

Prije godinu dana, nakon susreta na livadi nastavili su se susretati u razredu. Prvih nekoliko mjeseci nisu bili nasamo i samo su pogledima, koje bi pod satom ukrali, osjećali povezanost. Eireen je došla do vlastitog smirenja te je svaki sat koristila kako bi mu slala energetsku podršku. Silno se trudila ne slati mu misli kako ga ne bi dodatno zbunjivala.

Međutim, nekoliko puta ipak je prošla neka misao, nakon što bi se ona zaboravila. Zagledana u njega tijekom predavanja, sjetila bi se Elen. Osjećaj ljubavi preplavio bi cijelo njezino tijelo i ona bi mu instinktivno poslala ljubav. Svaki put trgnuo bi se šokiran, crveneći se, šaljući joj krišom poglede pune upitnika.

To bi je prenelo i ona bi se crveneći zagledala prema bilježnici i tako ostala do kraja sata. Najneugodniji trenutak bio je kad je on jasno čuo njenu misao: "*Volim te*". To ga je toliko zbunilo da je ostao stajati kao ukipljen, zagledan u prvu klupu. Prvih nekoliko trenutaka u razredu je bila tišina koju je prekinuo netko s povikom: "Tko je stisnuo pauzu na učitelja?"

Nakon toga smijeh i povici bili su dovoljno glasni da ga trgnu iz šoka, ali ne dovoljno poticajni da nastavi predavanje. Pokupio je stvari zadajući im usput što da

rade tijekom sata i izjurio iz razreda ne pogledavši je.

Eireen je sjedila potpuno izbezumljena. Shvatila je sve što se zbilo, ali nije bila sigurna kako se osjeća. Ta njezina poruka upućena Elen izazvala je pravi kaos u njemu i ona je u tom trenutku osjetila privlačnost koju on osjeća prema njoj. Ali on nije znao za njihovu prošlost, on je znao samo za nju i to ga je totalno zbunjivalo.

Iako razlika u godinama između njih nije bila velika, nikako si nije mogao pomoći da spoji njezin lik i njezine godine, izgledala je tako mlado i nevino. Sve je to ona pročitala vrlo jasno u trenutku kad je izlazio iz razreda.

Osjetila je tada i njegov bijes prema njoj. Smatrao je da ona svojim postupcima samo raspiruje vatru, samo što njemu nije bilo jasno što ona to zapravo radi i to ga je dodatno mučilo. Sve njegove životne postavke srušile su se otkad je nju upoznao i osjećao se kao da pada u neke tamne dubine.

Onaj dan kad su ostali prvi put sami, donio im je svojevrsno olakšanje. Susret nije bio dogovoren, ali taj dan i jedan i drugi imali su silnu potrebu otići na brdo Rodney i odmarati na livadi Down. On je došao prvi i čim je sjeo u travu osjetio je da će doći i ona. To je bilo prvi put da je vrlo jasno razlikovao svoju intuiciju od uobičajenog brbljanja vlastitog uma. Pola sata nakon toga ona je sasvim mirno došetala do njega, bacila svoj ruksak u travu i sjela.

Gledali su se deset minuta bez prestanka, vrijeme kao da je stalo stavljajući ih u vremensku kapsulu. Sjedili su kao Marcus i Eireen, kao Sarah i Elen i kao mnoštvo drugih osobnosti koje su se susretale po prošlim životima. Između njih podigla se golema energija, a istovremeno je mir počeo kolati njihovim tijelima.

Marcus se sjetio njihova prvog susreta i osjećaja sigurnosti koji ga je obuzimao kraj nje. Sigurnost, mir i opuštenost proželi su mu tijelo, a to mu je donijelo tako veliko olakšanje da su suze potekle njegovim licem. Isprva ih nije osjetio, a zatim ih je samo pustio. Ovako odvojeni od svijeta i bez potrebe za skrivanjem, mogli su biti što god su htjeli.

Želio je zadržati taj trenutak, posegnuti za njom, zagrliti je i poljubiti, otkriti tko je ona, što je to zapravo, ali se suzdržao. Jedan još uvijek budan dio njega rekao mu je da on zapravo nema pojma što se tu zbiva i da je jedina istina da sjedi s maloljetnicom na pustoj livadi, da je on njezin profesor i da nikada prema nikome nije imao takve osjećaje. I da ju ne poznaje. Osim onoga što je pročitao u njezinom školskom kartonu, a to je bilo premalo podataka da bi opravdalo ljubavni postupak koji je imao u glavi. Stoga se samo prenuo, prekrižio ruke na prsima za svaki slučaj i okrenuo glavu u stranu.

Za to vrijeme Eireen je pratila njegove misli i buru njegovih osjećaja. Nakon što je okrenuo glavu, ona je spustila pogled prema travi. Njezina energija vrlo je burno reagirala na njegove misli. Slika kako ju on ljubi i grli u njoj je upalila osjećaje koje u ovom životu još nije osjetila. Uzbuđenost je stala kolati cijelim njezinim tijelom.

Zar je moguće da osjećaju jedno prema drugom takvu privlačnost... ili je to možda samo povezanost Sarah i Elen koju ne znaju prepoznati. U redu što je on ne zna prepoznati, ali ona.. ona bi barem trebala moći raspoznavati svoje osjećaje, a

jedino što sada osjeća jest snažna privlačnost prema ovom muškarcu kojeg u ovom životu uopće ne poznaje. I to takvu snažnu privlačnost da bi mogla reći kako su osjećaji koji sada kolaju njezinim tijelom čista ljubav.

U tom trenutku on se ponovno okrenuo prema njoj i uputio joj takav pogled da se uplašila kako je to upravo čuo. Međutim, on joj se samo slabašno nasmiješio. Vidjela je umor na njegovu licu i tragove presušenih suza. Ne razmišljajući, privukla se do njega i naslonila. On joj je prebacio ruku preko ramena, naslonio glavu na njezinu i tako zagrljeni sjedili su skoro pola sata. Hladnoća i lagana ukočenost primorali su ih da se pomaknu te su nevoljko ustali na noge i stali šetati po livadi.

Držali su pristojnu udaljenost, kao da su se prenuli iz nekog sna.

"Što god pomislim da bih ti rekao, nema smisla." Marcus je zadnju rečenicu jedva izgovorio. Osjetio je stezanje u vratu te počeo kašljati. Kao da je njegovo tijelo i njegovo grlo odbijalo uništavati ovaj trenutak. Najradije bi do kraja života sjedio s njom u zagrljaju.

Eireen je nastojala pribrati osjećaje, osjetiti njega i sebe, njemu poslati ljubav, sebi smirenje kako bi mu mogla nešto reći. Međutim, uz sav taj silni trud nije se osjećala ništa sabranije i u tom bi se trenutku mogla opisati jedino kao zaljublvenu tinejdžericu. Ona, koja je od rođenja točno znala kako se osjeća, imala sve unutar sebe pod kontrolom, koja se sjećala mnogih svojih života, znala očitati ljudima energije, razgovarati s prirodom. Ona se sada osjećala potpuno izgubljeno i jedino što je željela jest sjediti s njim u zagrljaju do kraja života.

"Da..", to je bilo jedino što je uspjela promucati. Tišina ih je ponovo počela pratiti. Spontano su krenuli s proplanka prema vrhu brda, put je bio pust, čulo se samo pjevanje ptica, šum drveća. Bilo je podne i ugodna toplina obavijala je sve u šumi. Nakon nekog vremena put se dovoljno proširio te su prvo krenuli hodati jedan kraj drugog dok se nisu toliko približili da su im se ruke same spojile. Udar struje prošao je njihovim tijelima, ali se nisu pustili, njihova trenutna privlačnost bila je toliko jaka da je nadvladavala zdrav razum i u jednom i u drugom.

Nastavak puta prošli su držeći se za ruke čak i kad su hodali jedan iza drugog. Pustili su se samo na jednom mjestu gdje se trebalo popeti uz stijenu. Tu su si međusobno pomagali da bi nakon toga nastavili jedan uz drugoga, držeći se za ruke u potpunoj tišini.

Vrh se sastojao od dvije stijene koje su stajale skoro pod pravim kutem te među sobom skrivale malu livadu, dovoljno veliku da primi i od vjetra zakloni nekoliko ljudi. Trenutno nije bilo nikoga i oni su sada pomalo umorni od penjanja sjeli naslonjeni na stijenu. Pred njima se pružao pogled kilometrima daleko, ali niti jedno od njih to nije vidjelo. Bili su slijepi za stvarnost oko sebe, sav je njihov fokus počivao na osjećanju onog drugog. Ponovno su sjedili zagrljeni i njihovim tijelima plovila je skoro bolna napetost.

Nakon nekoliko trenutaka on se okrenuo prema njoj promatrajući joj lice. Osjetila je njegov dah i potpuni strah paralizirao ju je da ga pogleda. Znala je da će svaki korak koji sada naprave utjecati na njihov odnos i željela je postići što veću

svjesnost. Ali ovako blizu njega, osjećajući njegovo tijelo kraj svojeg i njegov dah na licu, nije bila u stanju čuti niti svoje misli, a kamoli svoje duhovno vodstvo.

Minute su prolazile i ona se napokon okrenula. Dočekao ju je ponovno njegov slabašan smiješak i oči pune suza.

"Mislim da ovoliko nisam plakao otkad sam se rodio...", njegov je glas poprimio nešto sigurniji ton. Blagost kojom joj se obraćao unio je u nju neku sigurnost da će sve biti u redu.

Nasmiješila mu se brišući suze s njegova lica. Poljubio ju je u ruku, a zatim njezin dlan stavio na svoje lice. Iz njegovih očiju izlazila je čista ljubav, osjetila je kako se pustio i kako njegovo cijelo biće sada treperi od uzbuđenja što je kraj nje. Kao da je puštajući neku unutarnju kočnicu samom sebi dao slobodu veću i od ovog trenutka. Gledala je tako u njegove oči i tek nakon nekoliko trenutaka osjetila da i ona plače. Prinio je ruku njezinu licu brišući joj suze. Bila je tako topla i tako poznata, imala je osjećaj da su u ovom obliku proveli već cijeli život. Sve ovo bilo je potpuno novo i uzbudljivo, a opet tako poznato.

Sjedili su tako nekoliko trenutaka, brišući si međusobno suze i gledajući u oči. Kao da kroz oči mogu vidjeti vlastite dubine, kao da njihove oči međusobno pričaju neku posebnu priču. U jednom trenutku njoj se učinilo da će je poljubiti. Osjetila je kao da se to već dogodilo, mogla je osjetiti energiju njegovih usana na svojima. I dok se ona borila s tim bi li to sada trebali napraviti, ponovno je čula njegove misli i njegovu vlastitu borbu sa "zdravim razumom" kako je on to zvao.

Trenutak je prošao i oni su samo nastavili sjediti u zagrljaju. Eireen je osjećala da je tako bolje, sve se dogodilo tako naglo da joj je trebalo vrijeme kako bi osjetila što dalje, da osjeti sebe i svoju unutrašnjost. Stoga je ovaj put bila zahvalna njegovom "zdravom razumu".

Sjedili su tako preko sat vremena kad ih je izdalo kruljenje u želucima.

"Gladna? Ja jesam!" On je poprimio još veće smirenje i opuštenost. U njegovu polju mogla se jasno osjetiti energija prepuštanja. Kao da je taj "zdravi razum" još malo držao kočnicu dok je ostatak njegova bića potpuno bio prepušten događajima oko njega.

"Jesam. Imam sendviče sa sobom." Eireen je izvadila hranu iz ruksaka.

"Da, ja isto. Imam i neke kekse." Marcus je volio slatko i sa sobom je uvijek nosio kekse, neku čokoladicu ili spljošteni kolač u salveti.

Rasprostrli su deku koju je ona imala u ruksaku i prepustili se uživanju u hrani.

Mjesecima nakon toga nalazili su se na livadi, provodeći vrijeme u šumi. Taj dio planine rijetko je bio posjećen i nikad nikoga nisu sretali, kao da ih je šuma skrivala od pogleda dajući im utočište koje su toliko trebali. Svaki put njihov odnos došao bi do grljenja, držanja za ruke i gledanja u oči. Suze nisu više toliko tekle, često su dugo sjedili promatrajući jedno drugo, smijući se iz čiste ljubavi i radosti.

Nikad nisu niti razgovarali o svom odnosu, on je sada bio postavljen na mjesto koje je zadovoljavalo i jedno i drugo. Razgovarali su o temama koje su im bile

zajedničke ili su jedno drugom dijelili nove informacije.

S vremenom je Marcus prestao doživljavati Eireen kao dijete. Vidio je ženu u koju je bio zaljubljen cijelim svojim bićem. Takvo nešto ni sebi nije priznao, ali vjerovao je da je ovo samo početak i da ih čeka cijeli život. Poneke trenutke sumnje i straha da će je izgubiti brzo bi i spretno potiskivao. Želio je jedino biti kraj nje, osjećati njezino tijelo, njezin dah, gledati u njezine oči, slušati njezin smijeh i biti prisutan. Kraj nje nikad nije mislio na prošlost, na druge ljude, na svakodnevicu. Svijet kao da bi nestao, vrijeme stalo i on je bio potpuno prisutan u njihovu trenutku.

Marcus je i dalje ljutito hodao oko nje po livadi. Znala je iz iskustva da je najbolje pustiti ga da se ohladi, nakon toga razgovor bi poprimio smireniji ton. Tako je bilo i ovaj put. Smirio se, sjeo kraj nje te počeo jesti kekse koje mu je danas donijela. Bili su njegovi najdraži i ona pomisli koliko mu slatki okus donosi smirenje. Ona nije voljela niti jednu hranu previše. Voljela je razne okuse, ali mogla je biti i bez hrane, jednostavno nije se toliko emotivno vezala za hranu kao on.

"Ok, shvaćam, ne možeš mi reći i to ću poštovati. Ali reci mi koliko zapravo ti znaš i shvaćaš? Je li tebi to jasno?" Bio je već potpuno smiren i gledao ju je s puno ljubavi. Spustila je glavu prema zemlji razmišljajući o pitanju. Nije bila sigurna kako da mu odgovori, a da mu pritom ne otkrije previše.

"Nije mi jasno. Možda nešto više nego tebi jer jače osjetim energije. Ali ovo mi je sve iznenađenje kao i tebi. Sve ono što sam možda mislila da će mi život donijeti, sada je poprimilo neku drugu sliku." Nadala se da se nije previše odala.

Osjetila je kako on upravo razmišlja je li ona sada razočarana jer nije dobila ono što je željela ili je sretna time što ima. Njegov je um uvijek sve logično i racionalno morao objasniti.

"Ali zašto moramo o tome govoriti? Rekla sam ti da stalno dobivam da se treba prepustiti. Da smo znali da ćemo se sresti i da će biti ove okolnosti, možda bi prije toga pobjegli!", krenula je u zadirkivanje nadajući se da će se maknuti s ove teme.

Uspjela je, on se prebacio bliže njoj i igrao se njenom kosom, proučavajući joj lice. Osjećala je gdje su mu misli i to joj je izazvalo crvenjenje. On je sve to shvatio i u njemu su se miješali osjećaji krivnje i žudnje. Cijelo njegovo biće željelo ju je upravo sada. Bio je spreman umrijeti upravo sada za nju. Nikad nije imao ni približno slične osjećaje i svaki dan se iznova čudio njihovoj jačini.

Smjestio se bliže njoj zagrlivši je. Nadao se da će zagrljaj biti dovoljan da utaži svu tu bolnu čežnju. Ona se privila uz njega obraćajući pažnju na svoje disanje. Već je jasno osjećala da neće moći još dugo ovako. Njihova nerealizirana međusobna želja postajala je prepreka u odnosu. Ponekad su se micali jedno od drugog kako bi se ohladili. Imala je osjećaj da već previše pažnje odlazi u tom smjeru.

Zadnjih dana puno je o tome razmišljala. Osjećala je svoju strast prema njemu, osjećala je svojih 18 godina i zapravo vlastitu spremnost na jedan dublji odnos. Ali strah od njegove reakcije stalno ju je sprječavao da mu to pokaže. Znala je koliko ga muči taj njihov profesorsko - učenički odnos.

Ona ga nije tako snažno doživljavala kad je u njemu vidjela mnogo njoj tako bliskih osobnosti. Njegova uloga učitelja bila je samo jedna u nizu etiketa i nju nije mučila. Njega je mučila, on nije bio svjestan niti jednog njihovog odnosa osim ovog sada kad je on stariji, profesor, i kad je voli kao ženu, a želi je zaštititi kao djevojčicu.

Osjetila je njegovo disanje na svom vratu. Sad se već primirilo, ali iz njegova bića i dalje je isijavala velika čežnja. Sasvim je lagano okrenula lice prema njemu. On je žmirio, a ona ga je promatrala i osjećala. Čela su im bila skoro priljubljena i usne vrlo blizu. On je otvorio oči i pogledao je. Ovaj put nije niti pokušavala zaustaviti misli, samo se prepustila i dopustila da njezinim tijelom i energijom slobodno teče emocija potpune ljubavi i strasti.

Osjetila je kako je neki grč prošao njegovim tijelom kada je to spoznao. Disanje mu se ponovno ubrzalo, promatrao je njezine usne. Često je razmišljao o tome kako bi bilo poljubiti je, a sad je tu, potpuno prepuštena, s puno ljubavi i strasti. Polagano je gubio svaki osjećaj osim onog koliko ju silno želi.

Trenutak kad je spustio svoje usne na njezine, bio je trenutak nekog potpunog raspada unutar njega. Sve je nestalo i on je samo osjećao njezinu blizinu, prisutnost, njezin miris, okus.. Njezino tijelo polako se počelo okretati prema njemu predajući se. Osjećao je njezinu želju i više ništa nije bilo važno, njegovo biće razlilo se oblikujući potpunu ljubav kojom ju je okružio.

Spustili su se na deku nastavljajući se ljubiti, priljubljenih tijela. Njihove ruke napokon su slobodne prelazile po tijelima i sada su gladno hranili svoje želje. Poneki uzdah zvučao je kao dobro uvježbana melodija. Zrak je bio topao, čulo se šuštanje krošnji, pjev ptica te njihov osjećaj slobode i prepuštanja. Više nije postojala niti jedna barijera, svi su zidovi i prepreke pali i sada su potpuno prepušteno i slobodno uživali jedno u drugome.

Osjećala je svoj dlan u njegovom, bio je topao ali ipak hladniji nego njegov. Sve vibracije koje su u ovom trenutku prolazile kroz njihove dlanove mogla bi sažeti u nazivnik - ljubav.

Ležali su jedno pored drugog na livadi, svatko u svojim mislima, a opet prisutni jedno za drugo. Prošla su skoro tri mjeseca, i dalje su imali vezu koja ih je izluđivala u školi, a ispunjavala u slobodnim danima poput ovog.

"Odlučio sam dati otkaz.", promrmljao joj je u vrat nakon što se okrenuo prema njoj.

"Podržavam te.", okrenula se prema njemu i dala mu pusu u nos.

"Ne ponašaj se prema meni kao prema djetetu!", njegov bijes u sekundi se podigao. Šutjela je, osjećala, slala ljubav. Nakon nekoliko trenutaka on se ponovno okrenuo na leđa. Promatrala ga je.

"Samo te podržavam, ništa više.", njezin ton postao je umiljat i ona mu se još više približila priljubivši svoje tijelo uz njegovo. Njegov grč počeo je popuštati, vidjela je da mu smiješak osvaja kuteve usana.

Nastavili su šutjeti, bio je vikend i ovo je bilo njihovo vrijeme. Dani su bili sve

topliji i proljeće je bilo pred vratima. Okrenuo se ponovno prema njoj promatrajući je.

"Volio bih da jedan vikend provedemo negdje drugdje. Volio bih da možemo otputovati, istraživati svijet. Volio bih da svaki...", naglo se prekinuo. Nije niti trebao nastaviti, Eireen je osjetila ostatak rečenice i njegovu želju da svaki dan provedu zajedno.

Samo ga je strastveno poljubila te poslala podršku. Nadala se da će se u jednom trenutku on moći dovoljno opustiti kako bi pustio vrijeme neka teče. Znala je da će doći trenutak kada će im mnoge stvari biti jasnije. Što god to bilo, sada je željela uživati. Obavila je ruke oko njega privlačeći ga k sebi, njezino tijelo jasno je slalo poruke i želje, kroz par trenutaka i njegovo je popratilo taj njihov ljubavni ples.

9

(Peter)

Sunce je polako prebacivalo svoje zrake na drugi dio planeta podržavajući sumrak u nastajanju kad je Peter začuo lavež iz susjedova dvorišta. Gari, crn i opasan, uvijek spreman na napad, čuvar dvorišta koje je bilo toliko zapušteno da se od njega mjestimice niti kuća nije vidjela, lajao je na sve što se usudilo proći pored njegova teritorija; sve što se kretalo bilo kakvom brzinom pokraj ograde koja je svojom krhkošću i potrošenosti još više ulijevala strah svim prolaznicima.

Peter je znao na koga Gari u ovom trenutku laje te je brzo krenuo u prizemlje kako bi postavio do kraja stol i iznio jelo, cijelom kućom širio se miris pečenog mesa i krumpira. Njegov otac Henry imao je puno osobina, ali ona koja je Peteru zadavala najviše muke bila je njegova potreba za ritualima, ritmom, točnošću. Bez obzira na količinu pripitosti, uvijek je bio mehanički točan, odrađujući ono što je morao, svoj život.

Suživot Peterovih roditelja nije bio romantična priča, ništa što bi prosječnom promatraču dalo naslutiti kako to dvoje ljudi dijeli međusobnu naklonost. Njegova mama Lily još je na početku odustala od slike idealnog braka o kojem je sanjala kao mlada, počevši voditi život koji je izvana izgledao sasvim pristojno. Držala je sva četiri ugla kuće, bez nade da će se ikada išta promijeniti.

Za to vrijeme Henry je stvorio čvrstu ovisnost o njoj, sve što je radio bilo je kretanje po točkama koje je ona postavila, on je bio kao linija koja spaja te točke. Ustajanje, oblačenje odjeće koju je ona brižno pripremila večer prije, doručak koji je bio serviran pred njim točno u trenu kad bi se on pojavio u kuhinji i sjeo na svoj stolac, posao na koji ga je ponekad znala otpratiti hodajući prema tržnici, ručak nakon posla, također serviran i topao točno u trenu kada bi on sjeo, novine, kava, sve uredno servirano ispred televizora.

Zatim radni zadaci oko kuće. Znao je koliko joj je važna ta njihova okućnica, pa iako nije bio oduševljen, smatrao je da toliko truda može uložiti te je svakodnevno sat vremena provodio u vrtu radeći sve točno po uputama koje bi ona pisala po žutim papirićima, istrgnutim iz bloka koji se uvijek nalazio u hodniku pokraj telefona. Često se pitao je li taj blok čaroban, jer bez obzira koliko novih papirića dobivao, njegova debljina na neki je način uvijek bila ista.

Nakon toga bi se otuširao i presvukao u odjeću koja ga je čekala u kupaonici uredno prebačena preko stolice, s mirisom lavande, omiljenim mirisom njegove žene, koji se širio iz svakog kuta njihove kuće. Zajedničko gledanje večernjeg programa bio je ritual koji nisu propustili godinama, možda jednom ili dvaput kad je njegova sestra zajedno sa suprugom i djecom došla u dvodnevni posjet, oduzimajući njemu ono najvažnije, red, nešto što ga je smirivalo i davalo osjećaj da će sve biti kako treba.

Sunčana nedjelja kad je njegova žena poginula ostao mu je u magličastom sjećanju. Prodirući kroz valove zaborava mogao se prisjetiti dvojice policajaca kako stoje u njegovoj kuhinji i s tužnim izrazom lica gledaju Petera koji se od straha primio za njegovu desnu nogu. Tako su ostali stajati još dva sata nakon što su policajci otišli; on u potpunoj izgubljenosti, paraliziran od straha da se suoči s tom informacijom i Peter koji je sa svoje tri godine shvaćao da je ovo trenutak koji će u potpunosti promijeniti njegov dosadašnji kratki život. Grčevito se držao za tatinu nogu, pustio se tek nakon što mu je otac obećao sladoled za koji je znao da stoji na najvišoj polici frižidera, baš tog jutra mama ga je donijela iz trgovine s obećanjem da će ga jesti svi zajedno nakon večere.

Tu je večer njegov otac, koji je do tada kroz život popio svega par čaša vina i to na nekim proslavama, otvorio svoju prvu bocu. Prizor prazne boce na stolu nakon večere nešto je što će ih pratiti svakodnevno. Jedna od Peterovih zadaća bila je da u kući uvijek bude dovoljno vina, a nepoštivanje iste bi možda bio najveći propust koji je mogao napraviti.

Radeći kao jedan od nadglednika u obližnjoj tvornici guma, Henry si nije mogao dopustiti piti kroz dan, izuzev što je krišom s prijateljem po čaši odlazio iza tvornice u kotlovnicu koju je trebalo stalno nadzirati. Tamo su mogli popiti čašicu posebno za tu svrhu spremljenog vina, koja se nalazila skrivena iza jedne od razvodnih kutija. To je bio njihov poseban ritual koji je Henryja smirivao dovoljno da izdrži doći do kuće. Nakon večere iskapio bi svoju bocu i zadovoljno koliko je mogao u tom trenutku, krenuo surfati po televiziji. Tada se Peter mogao povući u svoju sobu i tražiti utjehu u surfanju Internetom. To je bio njegov prozor u život, preko te veze učio je sve ono što je smatrao da će mu trebati kad ode od kuće u taj svijet koji mu se činio velik i pun izazova, svega onog čega nije bilo u njihovom malom gradiću.

„Još samo godina i mogu krenuti!“, mislio je slaveći prošlu zimu svoj sedamnaesti rođendan.

Taj dan ostao mu je u sjećanju i po nenadanom izljevju nježnosti njegova oca koji mu je ponosnog lica predao na poklon kovertu s dvije karte za vlak koji ih je

trebao odvesti na more, nešto o čemu je Peter sanjao već godinama. Međutim sve je ostalo samo na tim kartama, o moru je Peter i dalje samo sanjao. Dan prije puta potaknut uzbuđenjem nadolazeće promjene, Henry je strusio u sebe dvije boce kvalitetnog crnog vina; Peter ga je bezuspješno budio iduće jutro. Nakon toga, nezadovoljstvo i osjećaj bezvrijednosti zaokupio je u tolikoj mjeri Henryjev um da se idućih sedam dana praznika nije dizao iz kreveta, osim na večeru i večernje gledanje televizije.

Peter taj događaj nije zamjerio svom ocu, previše ga je dirnula ta njegova namjera da mu ispuni želju te je zaboravio da nisu otišli - u njegovu sjećanju ti su praznici ostali kao nešto najbolje što mu se dogodilo u zadnjih par godina, osjećao je taj trenutak kao nešto što je pokazivalo da je sve moguće.

Susjedov pas Gari najavio je Henryjev dolazak te je Peter žurno počeo vaditi večeru iz pećnice. Bio je talent za kuhanje, osobina koju je naslijedio od mame, svaku večer nastojao je pripremiti što zdravije jelo u skladu s onim što je njegov otac volio, a toga je bilo zapravo jako malo. Puno puta u saftu s mesom našla se hrpa usitnjenog povrća koje njegov otac inače ne bi prinio ustima. Otac je često hvalio njegove umake ne shvaćajući da su te pohvale, ponekad i automatski izrečene, značile Peteru nešto više od potvrde njegova dobrog kulinarskog umijeća: davale su mu osjećaj bliskosti s ocem, nešto za čim je Peter čeznuo svim svojim srcem.

„Jednog dana netko će upucati tog glupog psa i onda će naš šugavi susjed dobiti infarkt i tako ćemo se riješiti obojice...“, mumljao je Henry kroz vrata.

„Moguće.“, odgovorio je Peter dok je postavljao salatu na stol.

„Danas je salata i nemoj se žaliti, srijeda je.“

Srijeda je bio dan kad je Henry dobrovoljno jeo salatu, običaj koji je ostao i nakon Lilyne smrti. To je bio kompromis koji je dogovorio s njom i koji je obnovio kad je Peter sa sedam godina počeo pripremati svoja prva jela. Želja za zdravom hranom bila je još jedna osobina koju je Peter naslijedio od majke, čime se osobito ponosio.

„Eh, salata, još jedna izmišljotina koju nam pokušavaju uvaliti. Kad bi ti znao koliko sranja pojedemo na toj salati brzo bi se predomislio!“, po tko zna koji put komentirao je Henry vješajući kaput na staru drvenu vješalicu u hodniku koja je stajala odmah do komode za cipele na kojoj se nalazio telefon i žuti prašnjavi blok, nešto što se nije koristilo, ali je kao spomenik podsjećalo na neke stare dane.

„Znaš da ova nije špricana, stoga sjedi i uživaj ili se barem pravi da uživaš.“ Peter je već sjedio za stolom i grabio juhu u Henryjev tanjur kako bi se počela hladiti. To sve radila je i njegova mama iako je Peter bio premali da bi se toga sjećao. Takve sitnice bile su ono što je u Henryju budilo ljubav prema sinu, ali on bi ju svaki put stresao sa sebe, ne želeći više osjećati ništa; tako više ne može biti povrijeđen. To je bila njegova životna premisa otkad je Lily otišla na neki drugi svijet i ostavila ga ovako „bespomoćnog i jadnog“.

„Kako je bilo u školi?“, bilo je pitanje koje je Henry mehanički svaki dan postavljao.

„Odlično, naravno.“, odgovorio je Peter kao i svaki dan.

„A tebi na poslu?“, ritualno je dobacio protupitanje.

„Standardno.“, izrecitirao je Henry odgovor.

Sada, kad su obavili i tu dužnost, šutke su jeli, svaki zaokupljen svojim mislima i planovima. Henry razmišljajući što ono gleda srijedom navečer, a Peter prolazeći u glavi svu zadaću, sjetio se još jednog matematičkog zadatka koji je preskočio, nakon toga slobodan je zaploviti svijetom kroz žicu u potrazi za nekim novim saznanjima.

Našavši se ponovno pred crvenim vratima, Peter je uzdahnuo, bez obzira kojom stazom krenuo sva su vodile do tih masivnih drvenih vrata premazanih crvenom bojom koja se na mjestima ljuštila otkrivajući drvene godove; znao je što to znači, mora proći kroz njih ukoliko želi izaći odavde. Nekoliko je trenutaka disao pokušavajući se smiriti, pomislivši je li to moguće u ovakvom trenutku i ovom stanju.

Lagano je pokrenuo ruku prema kvaki, a vrata su se počela sama otvarati. Već je shvatio da ovdje sve funkcionira po principu „ti pomisliš, ono se ostvari“, ali se uz svoje pokrete osjećao sigurnije, stoga tu naviku nije napustio. Iza vrata nije bilo ničega i on je to očekivao, sada je samo trebalo zakoračiti u to ništa, prostor koji je toliko bio ispunjen bijelim svjetlom da se na trenutke činilo da bi se mogao zabiti u to ništa. Lagano je pomaknuo desnu nogu održavajući i dalje ravnotežu na lijevoj, nakon par sekundi prebacio je ravnotežu na desnu i korak se ispružio pred njim.

„To je to, sad više nema povratka.“, prepustio se energetskom protoku koji je osjećao oko sebe.

Sljedeći tren sjedio je u crvenoj fotelji na proplanku, dan je bio sunčan, bez ijednog oblačka na nebu, sunce je bilo visoko i davalo je dojam podneva. Čuo je cvrkut ptica s okolnog drveća i topot nekih malih nogu koje brzo jure po granama. Činjenica da mu se sva čula izoštre nakon prolaska kroz ta vrata nije mu više bila strana, ali sada je imao osjećaj da se sve još više pojačalo, imao je osjećaj da čuje drveće kako diše ili nešto mumlja, nije bio siguran, svako drvo posebno.

„*Još vrlo malo ti treba da se na ovo privikneš.*“, čuo je poznate misli kroz svoje tijelo, toplina se proširila i sada je osjećao potpuni mir. Ovakav način komunikacije s učiteljem donosio mu je smirenje. Sjećao se njegovih prvih objašnjenja: "*Telepatija je najprirodniji oblik komunikacije. Njome se služite čak i u ovoj dimenziji kad se rodite, roditelji niti ne shvaćaju koliko poruka primaju od svoje djece. Zatim djeca počnu rasti i u svojoj prvoj godini shvate da to nije poznato odraslima te se počnu zatvarati prilagođavajući se jeziku koji većina oko njih koristi. Nakon toga zaborave da su ikada i komunicirala drugačije osim verbalno*".

Polagano je usmjerio pogled u svog učitelja koji je sada stajao pred njim. Crne duge kose, s bijelim kaputom do poda podsjećao ga je na vranu koja se krivo obukla. Ali jedan pogled na njegove tople oči koje su svakim trenom mijenjale boju spojio ga je s Izvorom i povukao potpuno u taj trenutak.

Ustao je iz fotelje i počeo šetati proplankom. Livada je bila puna cvijeća, neke vrste je poznao, druge prvi put vidio. Pomislio je u tom trenutku kako ni najveći Zemaljski slikari ne bi bili u stanju naslikati i izmisliti sve te vrste koje su se svaki put

mijenjale.

„Najveća prepreka ljudima za potpuno razumijevanje njihova je sklonost prema pretpostavkama. Sami konstruiraju svoj svijet i onda se čude što su u njemu nesretni, ne dopuštaju Izvoru da im da ono što trebaju, ono što je njihovo.“ Leonordove misli sada su ispunjavale cijelo njegovo biće, sa svakom riječju dolazile su slike, osjećaji. Vidio je Zemlju, njezine stanovnike, osjetio je njihove strahove i razočaranosti, njihove projekcije i neostvarene zamisli - sve se to trenutno slilo u njega.

„Jučerašnji sukob tebe i tvog oca još je jedna pretpostavka koju si konstruirao.“ nastavio je Leonord.

„Ali to nije pretpostavka, sukob se dogodio.“ odvratio je Peter prolazeći pritom još jednom to bolno iskustvo.

„Dogodilo se, ali zbog pretpostavke. Ti si bio uvjeren da te otac napada samo zato što je popio, a on se zbog razgovora o tvom mogućem odlasku osjećao još više izgubljen nego inače, to je u njemu probudilo nikad prevladanu bol zbog gubitka tvoje majke. Nemoj zaboraviti da ljude vrlo često pogone strahovi i prošlost, vuče ih budućnost, ali opet zbog želje za bijegom od prošlosti i svega onog što ne žele prihvatiti, potrebe za promjenom.“ Peter je osjećao kako učiteljeve riječi ispunjavaju njegovo cijelo tijelo.

To nisu bile samo riječi uredno posložene u rečenicu, to je bio cijeli film, cijeli život koji se mogao odigrati u jednom trenutku. Kao da netko samo odjednom ulije u njega znanje koje zatim postaje njegovo znanje, nešto što je toliko stvarno kao da je on to proživio.

Razgovarajući s Leonordom i primajući njegove misli, ponovo je proživio jučerašnji sukob s ocem koji je za njega sada poprimio potpuno novo značenje, vidio je svu Henryjevu bol, svu patnju. Ponovno je vidio i dan kad je njegova mama poginula, ali sada kroz Henryjeve strahove i neprihvatanja. Nakon smrti žene prije petnaest godina, Henry je ostao zatočen u nekom svom svijetu koji nije dozvoljavao emocije, nije dozvoljavao ništa osim pukog preživljavanja svakog dana koji se nalazio pred njim. Te bolne trenutke odlaska svoje žene Henry je sada ponovno prolazio, nakon što je Peter došao s idejom odlaska nakon srednje škole.

Osjetivši njegovu bol, Peter je osjetio pretjeranost svoje jučerašnje reakcije, izderao se na Henryja da ga guši i da je možda najbolje da ga odmah ubije. Bijes koji je jučer kolao njegovim tijelom i pekao svaku stanicu, sad se polako pretvarao u ljubav prema ocu, poželio je biti kraj njega i zagrliti ga.

„Tvoj otac ne bi dobio ništa od tvoga žaljenja. Žaljenje je samo igra koju ljudi igraju i zbog koje se kasnije osjećaju korisno i važno. Potrebno je shvatiti situaciju, pogledati je iz više kutova, bez pristranosti, a zatim vidjeti koje odluke su najbolje za oboje u tom trenutku. Nemoj ga žaliti, voli ga i podržavaj, bez osuđivanja njega živi svoj život. Na taj način podizat ćeš svoju energiju i utjecati na njegovu. Možda njegov um neće shvaćati tvoje postupke, ali će njegovo biće osjećati tvoju ljubav i dobre namjere, sve ostalo zatim je na njemu.“ Njegov je učitelj uvijek imao spremne

odgovore koji su dolazili prije nego što bi Peter i pomislio na pitanje. Nije mu se mogao suprotstaviti, Leonordovi odgovori redovito su bili jednostavni i logični, suprotstaviti se tome značilo bi govoriti iz svojih strahova, a to nije želio.

Zatvorivši oči prvo je sjeo, a zatim i legao na livadu. Osjećao je sunce kako ga mazi po cijelom tijelu, toplina mu je godila u tom trenutku. Slao je ljubav ocu i zahvaljivao se Leonordu u isto vrijeme. U trenucima kao što su ovi sve mu je bilo jasno, no znao je da će ta jasnoća izbljediti povratkom u njegov svijet stoga je želio upiti što više te ljubavi, znanja, cijelo postojanje koje je ovdje tako jasno osjećao; nadao se da će što više toga ostati u njemu.

„Sve prolazi kroz tebe, a ono što ti je potrebno u određenom trenutku zadržava se na površini. Nema potrebe da nosiš sa sobom previše toga kad si stalno spojen s Izvorom. Osvijesti taj spoj i cijelo znanje postojanja bit će ti dostupno u svakom trenutku.“ od početka mu je govorio Leonord. Shvaćao je njegove riječi, ali se svejedno teško odupirao toj ljudskoj potrebi da sve zgrne i nosi sa sobom, strah od gubitka dragocjenosti bio je utkan duboko u njega.

Trenutak zatim našao se u svojoj sobi, polako je već prodirao mrak bacajući sjene po krevetu, stvarajući mekani ugođaj. Bio je potpuno opušten i smiren, disao ravnomojno, srce je kucalo u svom ritmu i podsjećalo ga da se vratio u svijet u kojem živi već skoro osamnaest ljudskih godina. Protegnuo se zijevnuvši, nije bio umoran, to je više bio neki odraz opuštenosti koji je volio i koji je bio kao neki šlag na torti, završna glazura dobro odrađenog posla.

Još jedan sastanak s Leonordom. Sjedio je i polako prolazio sve što mu je učitelj poslao ovaj put, sve rečenice, slike, osjećaje. Znao je da po uputama Leonorda ništa neće zapisivati i da će do sutra ovaj događaj biti samo jedno sjećanje, želio je zapamtiti što više može. Zagledao se u obiteljsku fotografiju na svom stolu. Bila je uokvirena u debeli stari drveni okvir koji je navodno pripadao još njegovoj prabaki, mama ga je čuvala za neku posebnu priliku. Nakon njezine smrti, Peter je smatrao da ima potpuno pravo uzeti ga iz najniže ladice njenog ormara i u njega umetnuti fotografiju koja je bila snimljena vikend prije njene smrti.

On, obučen u kariranu zelenu košulju, s krem hlačicama i crvenim sandalicama sjedi mami u krilu. Njezina smeđa, lagano kovrčava kosa prelazi i preko njegovih ramena, na njezinim ramenima počivaju Henryjeve ruke koji se poluozbiljno postavio u čučajući stav iza nje. Svi se lagano osmjehuju, ali njezin osmijeh dominira, kao da im se smije posljednji put prenoseći poruku „sve će biti dobro i kad ja odem“.

Peter pogleda u svoj pomalo izgubljeni pogled na fotografiji i pomisli kako je ta zbunjenost ostala i dalje. Samo to više nije zbunjenost zbog onog što se nalazi oko njega, to je potpuna zbunjenost sa svime što se nalazi i oko njega i u njemu i u drugima. Istovremena zbunjenost i potpuno shvaćanje, znao je da nikome ne bi mogao objasniti taj osjećaj, bar ne na način na koji ljudi komuniciraju.

Ustavši sa stolice protegnuo se još jednom, vrijeme je da dovrši večeru, Henry samo što nije stigao. Odlučio je suočiti se s njim, ali sa svim učiteljevim savjetima, imao je osjećaj da će sve na kraju ispasti dobro. Taj njegov odlazak za njega je

označavao puno više od promjene države, škole, prijatelja... osjećao je da mnogo toga čeka na svoj početak i da je stiglo vrijeme za polazak.

„Ponekad je znanje precijenjeno.“, znao je reći njegov stariji prijatelj kad bi ga Peter počeo ispitivati o nečemu što je upravo pročitao u nekoj knjizi. Iako na neki način ovisan o Internetu, za njega su knjige i dalje bile prava poslastica, smatrao je da je danas teško naći dobru knjigu, sve se odmah postavljalo na net i knjige su kod mnogih polako padale u zaborav. Ali on je i dalje često visio u jednoj maloj knjižari blizu škole, jednim dijelom jer je ona još uvijek u svojoj unutrašnjosti čuvala neka stara, već od svijeta zaboravljena izdanja, a dijelom zbog Davida, tog starog dobrog čovječuljka koji je svojom blizinom Peteru donosio mir.

Nikad se Peter nije zapitao tko je taj mirni starac koji svojom pojavom ulijeva u njega nešto što je graničilo s blaženstvom, samo je znao da barem jednom u dva dana mora otići tamo, kopati po knjigama i pritom iskoristiti svaki trenutak za boravak kraj svog „zemaljskog učitelja“, kako ga je zvao.

To popodne bio je slobodan i vrlo brzo se nakon škole pojavio pred knjižarom, osjetio je treptaj u srcu kad ga je ugledao zgrbljenog nad nekom knjigom čiji je sadržaj vrlo pomno proučavao.

„Ma zamisli samo ovo!“, čuo je povik čim je nogom stupio kroz vrata.

„Toliko sam dugo tražio taj podatak i sad ga nađem u ovoj prastarjoj kuharici, a onda se sjetim kako sam to zapravo prije i znao, ali zaboravio, valjda sam u ovu staru glavu previše stvari tijekom godina natrpao, pa je sad počela puštati!“, i dalje je skoro vikao dok je Peter skidao svoj kaput.

„Sjećaš se da smo pričali o tome tko je gradio piramide, ili još bolje tko ih nije gradio!“, nastavio je David uputivši Peteru pogled preko svojih starih i već podosta iskrivljenih naočala.

„Da, sjećam se i kako si gorljivo zagovarao teoriju da nitko još nije otkrio stvarnu istinu.“, skoro je prošaptao Peter otpuhujući duge izdahe. Pokušavao je doći do zraka, od škole je trčao i sad ga je još omamila toplina ove stare i dosta tamne prostorije u kojoj se teško moglo kretati od gomile svakakvih knjiga.

„Da, da, sjećam se... ali to sad nema veze. Govorim o nečem drugom. Proučavajući te piramide, naletio sam na članak koji govori o upotrebi starih premaza kod artritisa. Zatim sam se sjetio da je još moja prabaka govorila da neke trave ne treba samo jesti nego i mirisati, gledati, osjećati, svi smo mislili da je luda. Ali sada sam se sjetio, dobro, prvo pročitao, a onda se i sjetio koja mi je trava pomogla prije već skoro trideset godina!“ Penjući se na stare drvene stepenice koje su vodile na gornju galeriju i uvlačeći se među stare police s knjigama David je i dalje širio veliku uzbuđenost oko sebe.

„Tamjan je ta trava!“

„Ti si vjerojatno svjestan kako nepovezano pričaš i kako te ja trenutno ništa ne razumijem.“, više sebi u bradu mumljao je Peter, pokušavajući što preciznije natočiti čaj u svoju šalicu.

Ispred njega na stolu nalazio se drveni poslužavnik čije su ručke jednom bile metalne, a sada potpuno omotane špagom. Taj poslužavnik je bio star preko pedeset godina i gotovo je potpuno izgubio prvotni oblik. Krpan s metalnim dijelovima i vezan špagama nalikovao je na neko kućno čudovište, ali Davidu je to bio komad „namještaja“, kako je običavao govoriti, kojeg se nije mogao odreći. Peter je pokušavao poravnati svoju šalicu kako bi u nju natočio čaj koji je svojom aromom podsjećao na šumu.

„No dobro, nije niti važno, našao sam to što sam tražio i sad još samo moram doći do te biljke, možda se od nje moj artritis uplaši i pobjegne!“, rečenica je završavala u gušćem smijehu kojeg je David proizvodio. Kako bi sam za sebe rekao „bio je najbolji komičar u svojoj kući i najbolja moguća publika“.

„Dobro, sad ja tebi mogu reći novosti. Idem na tjedan dana u Irsku, negdje na područje Kerry, sa školom“, znajući reakciju koja slijedi Peter je polako i sa zadovoljstvom izgovarao svaku riječ.

Udarac popraćen Davidovim jaukom govorio je Peteru da je reakcija baš onakva kakvu je i očekivao.

„Sa školom!!!!“, Davidov glas ponekad je bio toliko glasan i dubok da bi Peteru počelo zujati u glavi.

„Ok, sve pričaj, svaki detalj!“, vikao je i dalje David vraćajući se natrag za stol, uzbuđeno točeći sebi čaj u šalicu.

„Pa nije ništa posebno, maturalac moramo odraditi, nikako se nismo mogli dogovoriti gdje, predložio sam, malo uljepšao cijelu stvar. Nakon što je razrednik shvatio da će na taj način imati više mira i da nas neće morati loviti po nekom velegradu, prihvatio je moju ideju. I eto, to je to. Na maturalac idemo u Irsku.“, zadovoljno je u jednom dahu izgovorio Peter.

„Ma koji si ti muljator!!! I što ćeš sa svojim prijateljima kad dođete tamo i kad shvate da će umrijeti od dosade??“ David je i dalje bio poprilično uzbuđen.

„Ništa, nisu se mogli dogovoriti, ja sam predložio. Vjerojatno će uspjeti naći ljepotu i tamo. Razrednik je obećao i jedan dan odlaska u neki grad. A uostalom, to je ono što svakodnevno vide, ovako će okusiti čaroliju u njenom punom obliku.“ Peter se zadovoljno cmoknuvši zavalio u fotelju.

"Dobro, dobro, nemoj da ti slava udari u glavu, zbog nje su i najveći propadali.", David je srkao svoj čaj razmišljajući o novostima. Peter je znao da je njegov zemaljski učitelj u pravu. Rijetki su bili trenuci kad je puštao svom egu da se razmaše i ovo što je osjećao više je bilo uzbuđenje što će napokon otići tamo. Promatrao je Davida osjećajući najednom bol zbog skorašnjeg razdvajanja.

"Ima još jedna novost, važnija od ovoga...", kašljucao je nastojeći pročistiti glas.

"Važnija od ovog!?!?! O ho ho mladiću!!! Pa očistio sam svoje stare uši jutros i sada sam spreman na tvoje melodije!!", David se zavalio u svoju fotelju i s najtoplijim osmjehom na licu gledao u svoga mladog prijatelja. Peter je osjetio dodatnu bol i oči su mu se napunile suzama. Nije želio da David to primijeti i zabrine se pa je kao iz

topa ispalio, "Tata je pristao!"

"Pristao? Na što?", sada se David nagnuo prema naprijed.

"Na odlazak nakon srednje.. kad završi škola planiram otići.. u Englesku ili Irsku...", osjetio je kako mu glas drhti pod navalom osjećaja.

"Oooooo Peter, pa to su tako divne vijesti! Ja sam presretan zbog tebe!" David je svojom maksimalnom brzinom ustajao iz fotelje. Prišao je Peteru i snažno ga zagrlio. To je bio trenutak kad je Peter nezaustavljivo stao plakati. Više nije bio siguran zbog čega plače, emocije su ga jednostavno preplavile.

David je u sebi imao i previše mudrosti i životnog iskustva da ne bi shvatio Peterovo emotivno stanje. Iako niži od Petera, čvrsto ga je zagrlio i samo ga tapšao po leđima. Tako su stajali neko vrijeme, dok se Peter nije počeo smirivati. Dok je plakao, pomislio je i kako se ne sjeća kad ga je od mamine smrti itko tako nježno i s puno ljubavi zagrlio. Zapravo nije se mogao sjetiti je li ga od mamine smrti itko tako nježno i s puno ljubavi zagrlio. Bio je zahvalan Davidu na potpori i na ovom trenutku emotivne čistoće. Sjeo je na kauč kraj Davida te uzeo šalicu u ruke.

"Emocije su veliki čistači kad im to dozvolimo. Premalo se bavimo njima, a kad se bavimo vrlo često ih koristimo za očajavanje ili drame. Emocije su ponekad poput kante vode koju treba isprazniti kako bi se nova voda mogla uliti. Stoga ovakav plač ima ljekovita svojstva. Nemoj niti pokušavati razbijati svoju malu glavu time zašto si plakao. Budi sretan da jesi. Mnogima bi tako bilo lakše." David je s puno topline ovo sve izrekao, Peter je pomislio koliko ga David ponekad podsjeća na učitelja Leonorda.

Naredno vrijeme sjedili su u tišini ispijajući čaj. Vani se smračilo i David je upalio malu lampicu pored njih. Iako je prošlo skoro dva sata, nitko nije ušao u knjižaru. To je bilo uobičajeno. U susjedstvu je prije godinu dana iznikla nova i moderna knjižara, stoga je u Davidovu zalazila samo probrana starosjedilačka ekipa željna knjiga koje će ih podsjećati na neka druga vremena. A takvih je bilo malo.

"Nedostajat ćeš mi. Kako ćemo se družiti dok mene ne bude? A i pitanje je hoću li se vratiti. Toliko jako osjećam da bih tamo mogao ostati živjeti da mi je to sada već postalo normalno u glavi. Ali što ću bez tebe? Kako ću bez tebe?" Peter je osjetio da mu se skuplja slina u ustima i da bi mogao ponovno početi plakati.

David je prvo šutio. I njemu je bilo teško. Otkad mu je žena umrla prije 20 godina naučio se na svoju samoću, a onda je u njegov život ušetao Peter i donio mu veselje i brige koje su ga održavale živim. Osjećao je da se bliži kraj njegovu trenutnom životu, ali nije želio time opterećivati Davida. "Pa zar nismo dogovorili da ćeš mi pomoći kupiti laptop? I instalirati ono preko čega možemo razgovarati? Još ću ti i dosaditi svojom prisutnošću tamo, vidjet ćeš!"

"Znam, znam.. ali ti.. ova knjižara, miris knjiga.. to niti jedan program ne može nadoknaditi. Kad se smjestim, mogao bi mi doći u posjet. Siguran sam da će nam biti odlično! Hoćeš? Može?" Peter je u glavi već vidio što bi njih dvojica sve mogli raditi i to ga je ispunjavalo novim ushitom.

"Budemo razgovarali o tome, sada se nemoj više opterećivati sa mnom već razmišljaj što sve trebaš spremiti prije polaska. Kraj je godine, čeka te maturac i

prije toga završni ispiti. Ljeto će brzo proći i nastoj se organizirati prije odlaska." David se trudio maknuti od te teme. Nije želio da Peter osjeti i njegovu tugu i nešto posumnja. Ostalo im je dva mjeseca druženja i želio je da ih provedu u dobrom raspoloženju. Znao je što bi ga moglo čekati kad napusti ovo fizičko tijelo i znao je da će onda u svakom slučaju doći Peteru u posjet. To ga je istovremeno i zabavljalo i užasavalo. Jer što ako stvari nisu onakve kakvim je on mislio da jesu.

Iz tih misli prekinuo ga je Peterov glas: "Da, da, hoću. Bez brige. Ima još dovoljno vremena da me zahvati panika od svega." Peter je potpuno vratio svoje emocije u harmoniju i uzbuđenje zbog svega što ga očekuje kolalo je njegovim tijelom. Osjećao je da se sprema nešto puno veće i to je budilo svaku njegovu stanicu.

Ostali su tako sjediti još dva sata. David je izvukao sve knjige o Irskoj pa su na onaj starinski način, prije ere Interneta, tražili po njima zanimljivosti o području Kerry. Bilo je zabavno i vrijeme je jednostavno preletjelo. U deset se Peter prenio iz njihova putovanja shvativši da sutra ujutro mora u školu. Pomogao je Davidu pospremiti i zaključati knjižaru te ga otpratio nekoliko blokova dalje do njegove kuće.

Nakon toga polagano se odšetao do kuće. Susjedov pas Gary zalajao je nakon čega je netko iz susjednih kuća ispustio niz sočnih psovki. Peter pomisli kako će mu na neki način nedostajati ovaj kvart, jedini koji je poznao.

10.

(Ingrid, Katy)

Jutro je tek kretalo na svoje putovanje, u zraku se osjećala toplina, a dan još nije niti počeo. Eireen je ležala u svojoj sobi razmišljajući o Marcusu. Nisu se vidjeli dva tjedna, otišao je na službeni put, a u školi nije radio već par mjeseci. Koliko god im je to donijelo olakšanje, toliko im je smanjivalo mogućnost susreta. Viđali su se jako rijetko, Marcus je i nakon godinu i pol smatrao da društvo ne bi s oduševljenjem prihvatilo njihovu vezu. Eireen je nedavno proslavila osamnaesti rođendan, osjećala je da niti to nije bilo dovoljno da ga smiri.

Lijeno se okrenula u krevetu znajući da će uskoro uslijediti Mijin poziv. Obećala je otići s njom na neko obiteljsko okupljanje na koje je Mia pristala ići jedino ako Eireen ide s njom. Mijina mama nazvala je Eireen te obećala da će joj vikend biti izuzetno lijep. Okupljanje se održavalo na jednom starom posjedu Mijine tetke koja je živjela sama i jednom u nekoliko godina priređivala vikende na koje je bila pozvana bliža i daljnja rodbina. Većina njih družila se samo na tim vikendima te su s vremenom svi rado stali dolaziti.

Njezin posjed nalazio se negdje na obalnom području Kerry, mjestu koje je Eireen ionako uskoro željela obići s Marcusom. Obećao joj je vikend još prije par

mjeseci. Pomislila je kako će možda biti dobro da prije toga istraži teren. Nadala se da će imati dovoljno vremena za vlastito istraživanje. Mia je znala biti naporna kada bi joj bilo dosadno, a to je upravo ono što bi se moglo dogoditi i ovaj vikend.

Eireen se javila na mobitel nakon što je Mia zvala, zatim se obukla, doručkovala na brzinu i mami ostavila poruku. Još prije tjedan dana njezina mama razgovarala je s Mijinom i nakon toga pola sata prepričavala taj razgovor. Bila je fascinirana "kulturom te žene po kojoj je mogla zaključiti da je cijela obitelj takva". Stoga je s oduševljenjem pristala da Eireen ide s njima na vikend.

Eireen je sjedila s Mijom u zadnjem dijelu auta slušajući muziku koja se širila oko njih. Bila je zahvalna na glazbenom ukusu Mijinih roditelja. Mia je naslonjena spavala, ovo je ipak bilo prerano za nju. Gledajući kroz prozor Eireen je promatrala izmjene krajolika. Kako su se približavali, osjećala je energetske promjene, kao da joj se na području trbuha rastvara neka kugla. Nije bila sigurna je li joj ta senzacija ugodna ili ne, položila je dlanove na trbuh vizualizirajući bijelu svjetlost kako prodire unutra i osnažuje je.

Skrenuli su na jednu sporednu cestu i tada je gospođa Rosel najavila da se približavaju, iako nikakvog posjeda nije bilo niti na vidiku. Tijekom sporije vožnje otvorili su prozore i auto je ispunio predivan miris mora, biljaka, divljine i slobode. Osjećaj u Eireeninom trbuhu pojačao se i graničio s laganom boli. Nadala se da ovo neće prijeći u neki veći problem. Dolazila je na imanje puno nepoznatih ljudi i nije željela biti smetnja već samo potpora. Kroz par minuta u daljini su vidjeli imanje, postajalo je sve veće kako su se približavali i Eireen je mogla vidjeti da se zapravo radi o malom zaseoku, desetak kućica bilo je razbacano tim krajem. Pretpostavila je da oni idu prema krajnjoj desnoj, to je bilo najveće imanje i najbliže opisu koji joj je gospođa Rosel isprezentirala tijekom puta.

Mia se lijeno rastegnula kraj nje komentirajući kako su već stigli, spavala je dva zadnja sata. Vidno uzbuđena gospođa Rosel počela je poskakivati na sjedalu govoreći kako osjeća da će ovo biti jedan uzbudljiv vikend. Eireen je nastojala smiriti svoju energiju, trbuh ju je i dalje bolio ali se uz to pojavila i neka nova senzacija, počela je jasno osjećati energiju jedne muške osobe. Svaki put kada bi ju unutarnjim vidom vidjela, energija u trbuhu pojačala se. Zapitala se nije li ovaj vikend bio iskreiran s još nekim razlogom. Zaustavili su se u dvorištu koje je prethodilo ulazu u imanje, nekoliko auta već je bilo parkirano, a iz imanja je izlazila žena oko koje je Eireen jasno vidjela svijetleću energiju. Nije se mogla sjetiti kad je zadnji put oko osobe vidjela toliko energije.

Kad je izašla iz auta, ta žena je ostala stajati gledajući u nju. Na trenutak kao da je vrijeme stalo, zatim se žena pribrala te čvrstim korakom krenula prema njoj. Eireen je bila na rubu nesvjestice, nastojala je smiriti svoju energiju zovući svoje vodstvo. Bila je začuđena što uopće nije imala predosjećaj da će se nešto dogoditi i što u ovom trenutku nije mogla pročitati energiju te žene. Osjećala se kao da joj je netko zavezao ruke.

"O, moja draga, ti si pretpostavljam Eireen, prijateljica moje Mie. Tako mi je drago što si tu, dobrodošla!", glas žene bio je melodičan i smirujuć. Eireen je počela osjećati kako se smiruje i kako joj popušta i energetski grč u trbuhu, imala je na trenutak osjećaj da ova žena ima ljekovit utjecaj na nju.

"I imam! Vidjet ćeš! Ja sam Ingrid.", prišla joj je i zagrlila ju. Eireen nije bila sigurna je li prvi dio rečenice ta žena rekla na glas ili je Eireen telepatski čula, ali i jedno i drugo bilo je dovoljno čudno. Dok ju je grčila, žena joj je šapnula: "Ne brini se, senzacije će proći, ovo nam je prvi susret pa zato tako burno reagiraš. Drago mi je što se napokon srećemo. Kroz vikend bit će prilike za razgovor, sada samo nastoj uživati!" Nakon toga još joj je jednom na glas poželjela dobrodošlicu te krenula prema Mii.

Eireen je ostala stajati još par trenutaka. Nikad nije srela nekoga tko ima bilo kakve sposobnosti slične njezinima. Od ovog vikenda ništa nije očekivala i što je najčudnije, nije je pratio nikakav predosjećaj. Nije bila niti sigurna što uopće osjeća prema toj ženi. Istina je da su se senzacije smirile i da se osjećala ugodno kraj nje, ali taj nedostatak informacija činio ju je nesigurnom. Krenula je za ostalima prema kući.

Unutrašnjost kuće bila je drugačija od onog što je očekivala. Izvana je izgledala tipično za taj kraj, nosila je onu starinsku oznaku koja se nije mijenjala puno godina već samo održavala. Iznutra je bila potpuno moderno i s ukusom uređena. Bila je prilagođena potrebama ljudi i nije se nametala. Već prvim korakom Eireen je osjetila kao da joj i sama kuća želi dobrodošlicu. Zajedno s Miom i njezinom sestričnom Katy dijelila je sobu u potkrovlju. Djevojački uređenu sobu činila su tri kreveta, tri noćna ormarića, jedan veliki garderobni ormar i pogled koji se prostirao skroz do oceana.

To je bilo i prvi put da je na ovom putovanju ugledala ocean, činio joj se puno udaljenijim nego što je to bilo ucrtano na mapi koju je sinoć proučavala. Od kuće prema oceanu spuštala se blaga nizbrdica stoga je njihov dupli krovni prozor pružao najbolji pogled u cijeloj kući.

Katy, nešto mlađa od njih, tiho je sjedila na svom krevetu pogledavajući prema Eireen .

"Katy! Odmah da razjasnimo..to što su te nametnuli nama u sobu ne znači i da se ti možeš nametnuti u naše društvo. Eireen i ja imamo ionako već zbukiran raspored aktivnosti!" Mia se raspemila tako što je sve svoje stvari zajedno s koferom gurnula pod krevet. Ležala je na krevetu grickajući neku travku koju je usput pokupila. Kosa joj je bila raščupana, šminka lagano razmazana i činilo se kao da bi mogla prespavati cijeli vikend.

"Mia!! Kako možeš!? Jooj.. oprostí Katy, Mia ponekad zna biti nemoguća. Ja sam Eireen i idem s Miom u razred. Drago mi je što si s nama u sobi i bit će mi drago da provedemo neko vrijeme zajedno!" Eireen se osjećala bijesno na Miu, pitala se što je uopće i veže za nju, znala je biti tako gruba.

"Joj Eireen, daj ne seri molim te! Nemoj mi tu sada biti pristojna. Onda ću ja zbog toga morati ispaštati!" Mia je sjedila na krevetu skidajući glomazne cipele.

"Mia! Ako ti želiš biti sadist, budi. Ja ne spadam u taj opis i ne osjećam se tako, stoga mene izuzmi s tog programa!" Eireen je rijetko kada bila zaista bijesna na Miu,

ali je od prvog dana bližeg druženja s njom naučila da se na Mijinu grubost mora i grubo postaviti, na taj je način njihova komunikacija bila bez komplikacija.

Mia je šuteći nabila slušalice na uši, natrag legla i zatvorila oči. Eireen je znala da na nju ne mora računati barem naredna dva sata, vjerojatno dok ju gospođa Rosel sama ne izvuče iz kreveta.

Na neki način to joj je i odgovaralo, željela je malo istražiti što ju očekuje od ovog susreta s Ingrid. Pozvala je Katy da joj se pridruži u upoznavanju posjeda. Njezina energija bila je topla i ugodna i Eireen pomisli kako je sigurno jako draga.

Ručak se održavao u velikom dvorištu iza kuće. Stolovi za kojima je sjedilo oko 60 osoba bili su raspoređeni po cijelom dvorištu, dok se u centralnom kružnom dijelu nalazio roštilj i nešto poput šanka za jelo. Gosti su sa svojim tanjurima dolazili do tog šanka i govorili svoje želje. Hrane je bilo u izobilju, raspoloženje je bilo veliko i odasvuda su se mogli čuti visoki povici, smijeh i dobra volja.

Dok je Mia odspavala svoju rundu, Eireen je uz Katyinu pomoć upoznala veći dio imanja. Usput se upoznavala s ljudima. Iako ona nije spadala u obitelj, to se uopće nije osjetilo. Svi oni tako su se rijetko viđali da su svaki put kad bi se upoznavala nagađali čija je ona kćer ili unuka. Nakon nekog vremena prestala je objašnjavati svoje porijeklo i samo se smješkala. Sjela je s Miom, njezinim roditeljima, bratom gospodina Rosela, njegovom ženom i njihovo dvoje male djece.

Katy je otišla sjesti za stol sa svojim roditeljima i sada su si povremenom slale urotničke poglede. Mia je i dalje bila potpuno neraspoložena i pospana te je samo prigovarala svemu što joj se našlo na putu. Eireen je bila zadivljena koliko strpljenja s njom imaju njezini roditelji, ona sama ušutkala bi je već odavno. Ovako se samo nastojala što više odmaknuti od njezine energije i prigovora.

Katy joj je rekla da po tradiciji predvečer svi zajedno idu na plažu kraj oceana gdje se pali velika lomača. Mnogi iz obitelji su glazbenici pa ostaju do kasno u noć svirajući, pjevajući i plešući. Katy je priznala da je to možda najbolji dio cijelog okupljanja. Već sutra se svi polako opraštaju jer oni iz udaljenijih krajeva kreću već ujutro. Eireen pomisli kako Mia uopće ne cijeni sve ono što ima, Eireen je imala svoju mamu i to je to što se tiče obitelji.

"Dragi moji prisutni, mili i dragi!", Ingrid je svojim snažnim i zvonkim glasom nadjačavala žamor cijelog dvorišta. Polako su svi utihnuli i okrenuli se prema njoj.

"Sretna sam što ste ovdje. Želim vam svima još jednom dobrodošlicu. Nadam se da ste se svi udobno smjestili. Kao i inače oko 18 sati krećemo prema plaži, želim nam svima dobru zabavu. Neka druženje i službeno počne!" Nakon njenog govora prolomio se aplauz i oduševljeni usklici.

Eireen je promatrala Ingridinu energiju i uočila da je ona kao u valovima slala svjetlost okupljenima. Svi su bili podržani u dobrom raspoloženju. Kad je pogledala prema Mii, vidjela je da ta svjetlost uopće nema utjecaja na nju i da Mia sjedi kao u nekom tamnom energetsom jajetu, no baš kad je pomislila zašto je to tako, čula je svoje duhovno vodstvo: *"Sve je stvar izbora. Nitko vam ne može pomoći ako vi to ne*

želite. Većina drugih ljudi već podsvjesno osjeća iscjeljujuću dobrobit ovih okupljanja, zato svi i dolaze. Mia trenutno bira svoj mrak." Kad ih je željela dalje pitati o tome, kraj njihova se stola pojavila Ingrid oko koje su se i dalje širili valovi podrške.

"Eireen, bi li bila toliko ljubazna, molim te, da zajedno s Katy obaviš za mene nešto? Nadam se da si pojela?"

"Da, da, jesam... Naravno, bit će mi zadovoljstvo!" Eireen je skočila sa svog stolca sretna što će moći biti u društvu s Ingrid, već je imala sto pitanja.

Katy im se pridružila, krenule su prema najudaljenijem dijelu kuće. Eireen je već znala da se tamo nalazi privatni Ingridin apartman. U tom dijelu posjeda ona je boravila, dok je ostali dio vrlo često iznajmljivala turistima.

Njezin apartman sastojao se od velike prozračne dnevne sobe u kojoj je stajao i jedan veliki klavir. Iz te sobe moglo se izaći na dvorište, udaljeno od onog glavnog u kojem se trenutno održavalo okupljanje. I kroz zatvorene prozore mogle su čuti glasne povike i pjev čaša.

To malo ali do zadnjeg milimetra uređeno dvorište u sebi je sadržavalo malu fontanu, veliko drvo ispod kojeg se nalazila klupa, sjenicu i jedan popločeni dio sa stolom i stolicama. Kuhinja je bila svijetla, prozračna, s puno začinskog bilja u svakom kutku.

Ingrid je otvorila i svoju spavaću sobu iz koje se prostirao i pogled na veliku kupaonicu. Sve je bilo jako svijetlo i prozračno, Eireen se osjećala tako ugodno da je pomislila kako je ovo mjesto čarobno i kako Ingrid mora biti sretna što živi tu.

"I jesam, vjeruj mi.. i jesam. A sada sam još sretnija što si i ti tu".

Eireen se prenila i preletjela sobom da vidi gdje je Katy.

"Ne brini, poslala sam je da se vrati po nešto. Željela sam na trenutak biti s tobom." Ingrid je sjela na veliki bijeli kauč i rukom pozvala Eireen da sjedne pored nje.

Eireen je ostala stajati.. njezine misli ispraznile su se, a naglas ju je pitala: "Ti čuješ baš sve što ja mislim?"

"Samo kad to želim.", boja Ingridina glasa produbila se, a izraz lica bio je nedokučiv. Eireen je stajala i gledala u nju. Da nije bilo njenog uma koji joj je stvarao paniku od nepoznate i nenajavljene situacije osjećala bi u ovom trenutku samo ugodu. Odlučila je komunikaciju nastaviti telepatski, kad su to već mogle.

"Slažem se. A s obzirom da nemamo puno vremena ovako ćemo i više toga iskomunicirati.", s njezinom porukom došao je ponovno onaj svjetlosni podržavajući val i Eireen je u umu vidjela sliku nekog predjela koji joj nije bio poznat. Ugledala je žensku energiju u bijelom kako stoji pred velikom skupinom bića i šalje im svjetlosnu potporu.

"Vidiš me na taj način jer smo se tako već družile, na ovim istim prostorima, prije puno godina. Ali slika koju trenutno primaš nije s ovog planeta. To je moja sposobnost koja nadilazi ove prostore." Ingrid joj je poslala i ostatak slike te je Eireen vrlo brzo počela dobivati osjećaj prepoznavanja.

Iako u ovom životu to prije nije vidjela, osjetila je i znala da gleda u svijet koji

joj je i te kako poznat. Vidjela je sebe u toj skupini bića koji stoje ispred te ženske energije i sada je u potpunosti mogla spoznati njihovu jednotu, ta energija i Ingrid bile su isto biće. Ingrid je bila posljednja inkarnacija tog svjetlosnog bića.

Eireen je unutar sebe zajedno s prisjećanjem osjećala opuštanje i ljubav prema bliskom biću. Sjetila se da su mnoge živote provele zajedno i da je njihov rad povezan i na tim višim razinama.

Ingrid je sjala od zadovoljstva. Osjetila je da se Katy uskoro vraća i nabrzinu je Eireen poslala emociju ljubavi i da se veselila njihovom ponovnom susretu, dala joj je savjet i neka ostane u kontaktu s Katy.

"A što je s onom osobom koju vidim otkad smo se približili ovom mjestu. Nisam ga još ovdje srela." Eireen je također osjetila da se Katy približava sobi, sada je njezinu energiju osjećala još bližom, kao da je bila dio nekog njezinog svijeta kojeg niti Eireen još nije bila svjesna.

Ingrid je par trenutaka bila i u vanjskoj i u unutarnjoj tišini, Eireen je osjećala da promatra tu osobu. Izraz lica bio joj je nedokučiv.

"Strpi se, sve će ti uskoro biti jasnije." Ingrid je ovo rekla na glas i njezin zvonki i topli glas prenuo je Eireen baš kad je Katy ušla u sobu. Bila je uspuhana, trčala je cijelim putem i cijelo joj je lice bilo obliveno srećom. Njezina energija bila je topla i draga i Eireen je bila sretna što je imala prilike upoznati je. U tom trenutku do nje je došao Ingridin unutarnji glas: *"Tek ćeš saznati koliko."*

Tu večer Katy je nastojala zaspiti, ali san nikako nije dolazio. Bila je previše uzbuđena i previše nervozna kako će to sutra završiti. Povučena, tiha i mirna nikad nije previše dolazila do izražaja. Ni s kim nije niti dijelila svoj unutarnji svijet. Nadala se da će jednog dana, kad odraste, upoznati ljude sličnije sebi i voditi neki zanimljiviji život. Njezina obitelj i njezini prijatelji bili su toliko različiti od nje; pomno je skrivala svoj unutarnji svijet i sve ono što je mogla, osjećala, znala.

Ovaj vikend u nju je donosio nemir već danima, mislila je da je razlog jednostavno previše bučnih ljudi na jednom mjestu. Znala je da će i ponovno biti u sobi sa svojom sestričnom Miom koja ju je stalno maltretirala, ali trenutak kad je ugledala Eireen umalo joj je donio nesvjesticu. Odjednom je toliko energije prošlo kroz njeno tijelo, toliko emocija, morala se suzdržavati da ne skoči i zagrlji je.

Prepoznala ju je, međutim Eireen nju nije, nije mogla shvatiti zbog čega. Bila je zahvalna Ingrid što ih je na neki način spojila. Iako nikad otvoreno nisu razgovarale o tim stvarima, kraj Ingrid se uvijek osjećala kao ono što jest, bez maski, bez glume. Bilo je dovoljno da razmijene poglede i da "popričaju".

Nikada joj se Ingrid u vezi toga nije obratila osim jednom kad je samo usput rekla: "Budi strpljiva, sve se uvijek posloži i pokaže.". Nakon toga Katy je svakodnevno tu rečenicu sebi ponavljala. U školi, dok su je druga djece zadirkivala ili dok je skupljala knjige nakon što su ih bacili na pod. Za vrijeme povratka kući dok je osjećala usamljenost. Doma dok je ručala i boravila sa svojom pretjerano glasnom i pretjerano površnom obitelji. Dok je navečer čitala ili gledala u zvijezde. Stalno si je

to ponavljala, ali ništa se do sada nije dogodilo. U trenutku kad je ugledala Eireen znala je da je ta rečenica stvarno istinita i da će se sve početi rastvarati.

Sanjala je. Ali ne kao obično, ovo je bilo poput nekog putovanja. Vidjela je krajolike koje nije mogla prepoznati na Zemlji, a znala je da postoje. Bića koja su tamo živjela bila su drugačija nego na Zemlji, više eterična, prozračnija, svjesno prisutna.

Među njima vidjela je Eireen, Ingrid, sebe i još nekoliko osoba za koje je tada osjetila da će ih tek upoznati tu na Zemlji. Dok je bila tamo, sve joj je bilo jasno, osjećala je svoje postojanje i lakoću. Nakon buđenja bilo joj je potrebno nekoliko trenutaka da se ponovno spoji sa svim oko sebe pa i svojim tijelom. Činilo joj se tako teško, skućeno. Um i razmišljanje tako spori i naporni. Kretanje otežano. Naspram onog tijela, onog bivanja ovo je bilo poput oklopa.

Prisjetila se većine toga što je vidjela i osjetila, ali ne i svega. Međutim, i to je bilo dovoljno da u sebi osjeti nadu kakvu nikad u ovom životu nije osjetila, neko veselje i osjećaj sreće proželi su njezino biće i ona se na doručak spustila lagana i sretna.

"O, netko je dobro spavao", Ingrid ju je uz smiješak srela na hodniku. Iz njezina se pogleda očitavalo prepoznavanje onog što je Katy vidjela tu noć. Katy je zastala i promatrala ju. Iako je Ingrid trenutno izgledala drugačije nego tamo, Katy je mogla prepoznati njezinu energiju.

"O da, vrlo smo slični, iako smo zatrpani pod ovom osobnošću koja još funkcionira pod svojim strahovima, egom i konstrukcijama. Bitno se toga osloboditi." Ingrid ju je promatrala drugačije nego prije, više se nije skrivala iza smješka, na njezinu licu mogla se pročitati dubina nečega što je Katy sada prepoznavala.

"Ali kako? Kako se toga rješavamo?" Katyin glas bio je još malo promukao od spavanja.

"Pokazat će ti se. Za sada nastoj biti što više svjesna u svakom trenutku. Budi budan promatrač sa strpljenjem. Budi ono što jesi, već to je dovoljno." Ingrid ju je zagrlila te pohitala prema kuhinji. Iz kuhinje je dopirala gomila glasova i Katy je čula kako Ingrid, na njezin poznati način ulazi i sve ih pozdravlja, buka se pojačala ispremiješana sa smijehom. Ingrid je bila u elementu.

U tom trenutku Katy je osjetila da će se par minuta iza nje na stepenicama pojaviti Eireen. To je bilo prvi put da joj se tako jasno pokazalo. Prvo osjećaj, a onda i slika Eireen kako silazi po stepenicama. Sjela je odlučivši je pričekati.

Osjećala je svoje tijelo, bila prisutna onako kako joj je Ingrid savjetovala. Imala je osjećaj kao da pojačano čuje, osjeća, kao da joj se maknula neka koprena koja ju je odvajala prije od svijeta pa sada sve čuje jasnije i bolje.

U tom trenutku začuli su se koraci iza nje i Eireen je stigla. Zastala je iza nje promatrajući je sada drugačije nego jučer, izrekavši samo jedno tiho "O!". Katy ju je samo mirno gledala osjetivši Eireenino polagano prepoznavanje.

"Pa ti svijetliš? Što ti se desilo od jučer? Ništa od ovoga što sada vidim i osjećam za tebe nisam jučer osjetila!", Eireen je bila vidno uzbuđena. Njezinim

tijelom kolali su razni osjećaji, osjetila ju je kao nekog koga jako dobro poznaje, nekog s kim je prošle već razne živote. Bila je potpuno iznenađena kako ju jučer uopće nije prepoznala. Sada joj je bila potpuno jasna, kao da je netko maknuo zavjesu s nje.

"Ja sam tebe prepoznala, ali vidjela sam da me ne vidiš.", Katy je ustala, imala je potrebu zagrliti Eireen, nešto što je željela otkad ju je jučer ugledala. Eireen joj je prišla u zagrljaj. Stajale su tako razmjenjujući osjećaje i sjećanje.

Između njih kao da je strujala priča, ne toliko telepatski svjesno, već kao neka nesvjesna razmjena sjećanja. Sve to podizalo je jednu veliku količinu ljubavi i opuštanja.

Katy je spontano poslala Eireen sve ono što je noćas vidjela. Osjećala je kako se Eireen prvo zgrčila od iznenađenja i kako se nakon toga počela opuštati. "Ovo je predivno, hvala ti!", Eireen je sada slala svjesno svoje misli i Katy je bila presretna što se tako mogu čuti. "Da, niti ja još svjesno ni s kim nisam tako komunicirala. Ponekad me Marcus čuje, ne znam kako da to zaustavim jer se on vrlo često ne zna nositi s tim." Katy je dobila sliku Marcusa, prepoznala ga je kao jednu od osoba koje je noćas vidjela.

"Vidjela sam i njega noćas.", odmakla je Eireen od sebe i promatrala je.

"Njega?!", Eireen je bila vidno iznenađena.

"Da, jasno ga prepoznajem. On se tek mora suočiti s mnogim stvarima. Pun je strahova i blokada. Jutros mi je Ingrid rekla da moramo na tome raditi i da će mi se pokazati kako. Za sada treba biti budan promatrač sa strpljenjem, kako je ona to objasnila." Katy se naslonila na zid zatvorenih očiju, u sebi je promatrala Marcusa.

"Zanimljivo. Obično tako jasno sve osjetim, a sada ispada da niti tebe niti njega nisam prepoznala!" Eireen je i dalje bila potpuno začuđena takvim razvojem stvari.

11.

Za to vrijeme Marcus je sjedio u najvišem apartmanu hotela "Balziar" u Egiptu, slijedeći svoj pogled koji se gubio u daljini kod crte horizonta. Danima je već sjedio u sobi rješavajući i popunjavajući papire. Za vrijeme ručka koji su mu servirali na terasi njegova apartmana, davao si je prostor za sanjarenje i odmor. Osjećao je kao da mu se mozak pregrijava i od brojeva, tablica i od sunca koje je nepodnošljivo peklo u ovim krajevima. Koliko god često dolazio, nikad se nije navikao na ovu klimu, svaki put bi pomislio kako bi bio divno da njegova poslovna putovanja završavaju recimo na Aljaski.

U tom trenutku čulo se kucanje na vratima i njegova osobna posluga koja se bespotrebno sastojala od četiri osobe ušla je u sobu. Prva osoba stala je pred njega,

naklonila se i vrlo uslužnim glasom pitala je li mu ručak odgovarao. Druga je premjestila posuđe sa stola na kojem je ručao na kolica na kojima su i dovezli ručak. Treća je došla s novim kolicima na kojima se nalazilo pet pladnjeva s pet različitih torti. Pokraj toga nalazila su se i tri bokala raznih rashlađenih pića. Četvrta je nečujno prošla cijelim apartmanom, pospremila krevet iako je bio već pospremljen, namjestila jastuke, ispraznila košaru u kojoj su bila dva mala papirića koja je prije ručka bacio; to je bilo već drugo pražnjenje od jutros.

Nakon što je odabrao kolač i rashlađeno piće od ananasa s listićima mente, svo četvero poredalo se pored njega i pitalo ima li još kakvih želja. Rekao im je da ne želi da ga se ometa do navečer i da tanjure od kolača i ostalo mogu pokupiti kad donesu večeru. I da mu svakako ostave taj bokal soka na stolu. Ostali su stajati par trenutaka ne znajući bi li trebalo pristati na takve "besmislene" zahtjeve, a onda su ipak uz puno naklona i poštovanja izašli iz sobe.

Svi su oni imali direktivu da mladog gospodina Marcusa uslužuju 24 sata dnevno i nikako im nije bilo jasno zašto on to ne želi. Trudili su se najbolje što su mogli, ali su svejedno osjećali njegovu netrpeljivost.

Za to vrijeme Marcus je jedući kolač na terasi razmišljao o besmislenosti tako velikih hotela koji su imali jedan jedini zadatak, a to je razmaziti još više ionako prebogate goste.

Ovaj hotel bio je u posjedu njegova prijatelja Edwarda koji ga je naslijedio zajedno s rudnicima i ostatkom bogatstva. Nemajući vremena da svaku naslijeđenu stvar sređuje, samo ga je prepustio odboru koji je upravljao njegovom cijelom imovinom.

Njegovi pokojni roditelji izuzetno su voljeli luksuz te su ovaj hotel uzdigli na razinu s kojom se rijetko koji hotel u svijetu mogao nositi. Marcus je odsjeo u sobi u kojoj su odsjedali samo članovi obitelji te je i posluga bila posebna.

Sve to skupa bilo je potpuno bespotrebno, jedino što je smatrao dobrim je što sva ta posluga ima stalan posao i dobru plaću, pa čak i kad je soba prazna. Ono što je volio kod Edwardovih pokojnih roditelja bio je njihov moral. Imali su na tisuće ljudi koji su radili pod okriljem njihovih rudnika, tvornica, hotela i ostalih sitnih poduzeća i svi su oni imali puno bolje radne uvjete od onih u konkurencije.

Uzdahnuo je jedući dalje kolač i razmišljajući kako će, kad završi s poslom, imati dva dana slobodno prije dogovorenog leta. Možda bi ovaj put mogao otići do piramida ili do muzeja. Njegova ljubav prema arheologiji i povijesti sada je bila nešto zatrpana papirima i proračunima, ali svejedno se trudio odvajati vrijeme da bi obišao neko njemu privlačno mjesto.

Kroz par dana posao se raščistio brže od očekivanog i Marcus je imao tri puna slobodna dana. Početkom prvog dana nije bio siguran što bi, ali onda kao da ga je neka nevidljiva i jaka sila počela zvati prema sjeveru grada, četvrti u kojoj nikad nije bio i koja je bila poznata po šarenim trgovinama punih raznih začina, hrane, robe koja je bila dopremljena iz udaljenih krajeva i koju su većinom žene ručno izrađivale.

To nije bio turistički kvart i domaći su ljudi obično savjetovali da se za šetnju iznajmi neki vodič. Marcus do ovog trenutka nije niti imao neke želje otići tamo, a sada nije imao živaca objašnjavati svom osoblju kamo želi ići te čekati da mu nađu prikladnog vodiča.

Bilo mu je dosta te ponizne ljubaznosti te je odlučio sam otići tamo, smatrao je da ima dovoljno iskustva s putovanjima i domaćim ljudima te da će se snaći prošetati po ulicama. Nakon toga može do piramida ili nešto slično pa se vratiti na ručak, pomislio je jer i tako neće tamo imati što raditi više od sat vremena.

S tim mislima stavio je šešir na glavu, obukao laganu jaknu bez koje nije izlazio van, sunce je previše pržilo, te krenuo prema liftu. Na putu do lifta susreo je svoje osoblje koje je obavijestio da će se vratiti do ručka koji mu mogu serviranog ostaviti na terasi u dva sata.

Nakon izlaska iz hotela pozvao je taksi te vozaču dao uputu. Ovaj se okrenuo prema njemu i upitao ga hoće li se tamo susresti sa svojim vodičem. Nakon što ga je Marcus obavijestio da nema vodiča, vozač ga je odbio odvesti tamo. Nakon kratkog pregovaranja u kojem je Marcus svečano obećao da će unajmiti vodiča čim tamo stignu, krenuli su. Cijelim putem vozač nije prestajao pričati Marcusu o kvartu u koji ga je vozio i za koji se znalo da je opasan. "Ne za domaće ljude, naravno, već za strance kao što ste i vi. Nemate pojma kakve se sve opasnosti tamo za vas mogu kriti."

Marcus je samo kimao glavom puštajući da mu se misli stapaju s pogledom. Prolazili su pored toliko boja, zvukova, mirisa. Kairo je bio grad s puno vreve, buke, mirisa i gomile. Pratio je pogledom sve kraj čega su prolazili, osjećajući se kao u nekom transu.

Nakon što su stigli, vozač mu je rekao da pričeka u autu dok on nađe pouzdanog vodiča. Za to vrijeme Marcus mu je na sjedalu ostavio novčanicu od deset dolara te se iskrao iz auta. Brzo je uletio u prvu uličicu i nastavio dalje. Znao je da ne bi imalo smisla raspravljati s vozačem, a duboko u sebi osjećao je da želi biti sam. Nije osjećao strah niti mu je intuicija davala ikakva upozorenja, stoga je smatrao da će u narednih sat vremena ovdje biti sasvim siguran.

Nakon toga probudio se u maloj sobi s malim prozorom koji je bio otvoren i na kojem se nalazila posuda sa začinima. Vrata sobe bila su otvorena i on je mogao čuti glasove i osjetiti mirise zbog kojih mu je želudac glasno zakruljio. Preko puta njegova kreveta nalazila se polica s jednim od onih jednostavnih digitalnih satova koji prikazuju vrijeme, datum i temperaturu. Temperatura je iznosila 39 stupnjeva, a datum je bio udaljen tri dana od njegova zadnjeg sjećanja.

Brojevi su mu oduvijek išli odlično pa je u to bio siguran, ali sve od njegova zadnjeg sjećanja kada je krenuo u šetnju do sada bilo mu je mutno. Polagano je sjeo u krevet osjećajući kako mu se diže mučnina i kako mu se vrti u glavi. U tom trenutku kroz vrata je provirio mali dječčić te otkrivši da je budan uzbuđeno otrčao.

Glasovi su na trenutak utihnuli, a zatim su se koraci počeli približavati sobi.

Ušao je stariji čovjek dugačke brade s tradiciionalnom kapom na glavi. Naklonio mu se i na savršenom engleskom upitao kako je spavao.

Marcus ga je promatrao osjećajući kako mu se smanjuje vrtoglavica i kako mu prestaje biti zlo.

"Nisam siguran niti gdje sam, a kamoli da sam spavao i da li sam se naspavao." Nije želio biti grub dok ne sazna okolnosti u kojima se nalazi, ali ipak se iz njegova glasa čitala nervoza.

"Bez brige, bez brige, sve ćeš saznati na vrijeme. Ali prvo ćemo jesti. Moj unuk će te otpratiti do kupaonice gdje se možeš osvježiti." U tom trenutku onaj isti dječčić ušao je u sobu, došao do njegova kreveta, uhvatio ga za ruku te počeo vući prema vratima.

Marcus je automatski krenuo za njim. U tijelu je osjećao lakoću i pomisao na osvježenje vodila ga je do kupaonice. Bila je jednostavna kao i soba u kojoj se probudio. U jednom kutu nalazila se kada kojoj je unutrašnjost bila već toliko puta lakirana da je postala grbava. Kraj kade nalazio se mali stolić s čistim ručnicima od grubog platna. Na rubu kade u jednoj drvenoj posudici stajao je sapun domaće proizvodnje. Dječčić je pokazao na njega i ručnike te izašao iz kupaonice.

Marcus se umio razmišljajući o hotelu iz kojeg je dolazio. Iako je ova kupaonica bila potpuna suprotnost onoj raskoši, u njoj se nekako osjećao puno ugodnije.

Osvježio se i izašao iz kupaonice ispred koje ga je čekao onaj dječčić. Ponovno ga je primio za ruku te odveo do prostorije koja nije imala jedan zid nego samo bijelo platno navučano preko neke metalne konstrukcije. Po tome je mogao zaključiti da se zapravo nalaze na terasi. Na sredini se nalazila debela prostirka, a oko nje puno raznobojnih jastučića. Zidovi su bili bijele boje i samo na jednom nalazilo se nacrtano nešto poput neke velike mandale.

Nije bio siguran odakle, ali taj crtež mu je bio dosta poznat. Sjeo je na jastučić. Osim starijeg gospodina kojeg je već vidio, ušla je i starija gospođa te dvije djevojke i jedan mladić otprilike njegovih godina. Nitko ga nije pogledao, ponašali su se kao da on ne postoji u sobi, svatko je sjeo na svoje mjesto i ostao u svojim mislima. U tom trenutku u sobu su ušle dvije žene donoseći pune ruke posuda s hranom i sve to stavile na debelu prostirku između njih. Mirisi su bili intezivni i Marcus je ponovno osjetio glad i kruljenje u želucu.

Stariji gospodin počeo je mrmljati riječi i svi su pognuli glave u molitvi. Marcus je instiktivno pognuo glavu, sve skupa činilo mu se bajkovitim. Cijelo vrijeme nastojao se prisjetiti bilo čega iz protekla tri dana, ali ništa, baš ništa se nije pojavljivalo. U tom trenutku molitva je završila. "Slobodno se posluži, ti si gost i red je da kreneš prvi.", stariji gospodin ga je gledao pogledom koji je u Marcusu budio mir.

Nesiguran čime treba početi, kružio je rukom preko zdjela. Iako su mu njihova jela već bila dosta poznata, sada nije mogao prepoznati niti jedno. Gospodin je lagano klimnuo prema svojoj ženi i ona je samo rukom pomaknula jednu zdjelu prema Marcusu. U njoj su se nalazili punjeni paradajzi.

Marcus je zahvalno klimnuo glavom u njezinom smjeru i u ruku uzeo jedan komad. Na tren je pogledavao gdje su tanjuri, gospođa je shvatila što on traži i samo mu je pokretom ruke pokazala prema ustima. Komadi nisu bili veliki i sve se jelo prstima, stavljajući direktno hranu u usta. Marcus je znao da mnogi domaći ljudi tako jedu, ali on je uvijek jeo u hotelima i restoranima.

Jeli su u tišini.. Marcus je nakon prvog komada shvatio da je užasno gladan i sada je brže nego inače trpao raznu hranu u sebe. Kako i dalje nije baš najbolje raspoznavao što jede, tako je na trenutke jeo slano, pa kiselo, pa slatko pa ljuto. Ponekad bi mu se na licu jasno očitavala nelagoda, vidio je da se djevojke i mladić međusobno pogledavaju susprežući se od smješakanja. Njemu samom je na trenutke bilo smješno, ali i dalje nije znao je li gost ili zarobljenik. Unutar sebe nije osjećao da mu se dogodilo nešto loše ili da se trenuno zbiva nešto loše. Odlučio je posvetiti se hrani i ne razmišljati previše o drugim stvarima. Svaki put kad bi pogledao starijeg gospodina kroz njegovo cijelo tijelo prošao bi mir. Do kraja jela osjećao se preporođeno.

Nakon što su svi pojeli, one iste dvije žene koje su donijele jelo ušle su ponovno u prostoriju. Jedna je nosila bokal s vodom, a druga posudu i ubrus. Po redu su obišle svakoga, pa je tako i Marcus dobio odgovor na pitanje koje mu se vrzmalo po glavi, u što će obrisati ruke.

Svi su počeli ustajati od stola osim starijeg gospodina koji je negdje iza sebe izvukao lulu namještajući se udobnije na jastuke. Dok su ostali izlazili, starija žena rekla je nešto gospodinu na što je on samo klimnuo mirno glavom. Nakon toga okrenula se prema Marcusu, napravila neki nerazumljivi znak rukom po zraku, izrekla nešto što Marcus nije razumio te izašla van.

"Oprosti mojoj ženi. Jako je pobožna. Nakon 40 godina braka shvatio sam da je najbolje na sve njezine ludosti samo klimati glavom. Nju to čini sretnom, a meni omogućava da se ne umaram raspravama." Marcus se šuteći lagano nasmiješio. U nekoj drugoj prilici već bi sto pitanja izlazilo iz njega, ali sada je osjećao energiju mira kako kola njegovim bićem. Znao je da će sve saznati, samo mora biti strpljiv.

"Moje ime je Ammon.", dok je to izgovarao lagano se naklonio što je Marcusu bilo izuzetno simpatično.

"Moje ime je Marcus, ali nekako imam osjećaj da to znate."

"Da, znam, družimo se već tri dana." Iako je ova rečenica mogla zazvučati smiješno, u njegovim riječima nije bilo smijeha, a lice mu je poprimilo dubok izraz. Marcus je odlučio šutjeti i čekati.

"Znam da želiš odgovore. Ali ne mogu ti ih dati, oni će se pojavljivati u tebi kroz naredni period. Prošao si kroz svojevrсну inicijaciju, put sjećanja. I ona će ti davati odgovore kako ih budeš trebao." Nakon toga nekoliko minuta bila je tišina i Marcus je shvatio da Ammon neće pričati dalje.

"Posljednje što ja znam je da sam krenuo u obilazak ovog kvarta. Uzeo sam sat vremena za to. Tri dana nakon toga vi mi govorite da sam prošao inicijaciju i da mi ništa ne možete reći?" Osjećao je laganu ljutnju u svom glasu koja se na neki čudan

način sukobljavala s mirom koji je osjećao unutar sebe. Kao da se njegov um i njegovo cijelo biće sukobljavaju.

"Da, upravo tako. Tvoj um želi znati odgovore jer bi to bilo normalno i prirodno za njega. A tvoja unutarnja mudrost ti govori da pustiš."

Marcus je gledao u njega širom otvorenih ustiju.

"Vi možete čitati moje misli??"

"Ne, ja mogu čitati tvoju energiju." Ammon se po prvi put lagano nasmiješio.

"Koja je razlika? Upravo ste odgovorili na ono o čemu sam ja razmišljao."

Marcusov ton postao je pomirljiviji, Ammon je nevjerojatno smirujuće djelovao na njega.

"I misli su energija. Sve o čemu ti misliš odražava se u tvojoj enegiji." Ammon je povukao duboki dim iz lule. Aroma je ispunjavala cijelu prostoriju, nekako slatkasta i gorkasta istovremeno.

Marcus je šutio. Iako mu je sve ovo bilo šokantno i osjetio je da bi njegov um mogao knjigu napisati o svim pitanjima koja mu se pojavljuju na površini, unutar njega vladao je mir kakav možda nikad nije osjetio. Kao da je na pravom mjestu u pravo vrijeme, samo si to neće priznati. Šutnja je ispunila sobu na neko vrijeme.

"A tu inicijaciju sam ja tražio?", morao je dobiti neke odgovore. Sjetio se Eireen i pomislio kako će joj uopće reći gdje je bio i što je radio kad niti on sam ne zna.

"Bez brige, ona će to sama shvatiti, pročitat će iz tvoje energije. Ammon je ponovno punio lulu.

"Eireen će to pročitati iz moje energije.. ali ja ne bih trebao znati o čemu se radi?" Marcus nije bio siguran bi li se više uopće mogao ljutiti. Što god da je bilo u toj inicijaciji, djelovalo je potpuno opuštajuće. Samo na rubu misli osjetio je brigu kako će osoblju i svima oko sebe objasniti gdje je bio prošla tri dana. Tko zna, možda ga traže okolo.

"Ne traže te. Nazvao si sam i rekao da te neće biti tri dana te produžio svoj let. Sutra popodne ti je let."

"Aha.", to je bilo sve što je mogao reći, kao da mu je sve to postajalo normalno. Možda sam na nekim drogama, pomislio je. Možda je ovo sve samo halucinacija.

Prenuo ga je Ammonov smijeh: "Možda. A možda si se samo probudio iz tisućljetnog sna." Sad je bio red na Marcusu da se nasmije, međutim smijeh mu je zamro jer se Ammon više nije smijao nego ga je vrlo duboko gledao.

"Sve što bih ti sada mogao reći nahranilo bi samo tvoj um i proizvelo puno pitanja, bespotrebno. To bi bilo isto kao da ti natrpam džepove smećem i pošaljem te u šetnju. Bit će ti teže hodati, mirisi će te ometati da vidiš jasno oko sebe." Polagano se pridigao na noge. Marcus je isto ustao.

"Bez brige, kad bude potrebno, sve će ti biti jasno. Nastoj što više oslušivati svoje osjećaje, slušati svoju intuiciju. Zapisuj svoje snove i kad bude vrijeme, srest ćemo se opet."

U sobu je kao po nekom dogovoru ušao onaj isti mali dječčić. Marcus se zapitao zašto ga nije vidio za vrijeme jela. Pogledao je Ammona očekujući odgovor, ali ovaj je samo klimnuo: "Baskar će te otpratiti do taksija koji te čeka na uglu."

Baskar je došao primivši ga za ruku i Marcus je pomalo nevoljko krenuo za njim. Na izlazu još se jednom okrenuo prema Ammonu sjetivši se da ga nije pitao kako će ga kontaktirati kad ga bude trebao, ali Ammon više nije bio tu, očigledno je izašao s druge strane van. Međutim, u tom trenutku u svojoj je glavi vrlo jasno čuo njegov glas: "*Kad bude vrijeme, znat ćeš.*"

12.

Eireen se probudila usred noći osjećajući Marcusa. Već tri dana nije primila njegov mail.. Nije bila zabrinuta jer je i dalje osjećala njegovu prisutnost na ovom planetu, bio je dobro, zapravo činio joj se bolje nego što ga je ikada do sada osjećala. Stoga joj je bilo još manje jasno zašto se ne javlja.

Sinoć kad je legla poslala mu je telepatski poruku da joj se javi, nadala se da će uskoro primiti njegov mail. A sada ovaj san. Ležala je pokušavajući se svega sjetiti. To je bio jedan od onih snova kad je znala da je negdje bila, nešto doživjela, samo što joj je um zamagljivao sjećanje.

Bilo ih je više, stajali su u krugu. Isprva nikoga nije razaznavala, a onda je polako prepoznavala Ingrid, Katy, Marcusa.. zatim je osjetila ponovno onu osobu koju je osjećala kad je bila kod Ingrid, ali je nije srela. Činilo joj se da ih ima desetak iako se broj osoba u krugu na neki čudan način mijenjao.

U tom trenutku Marcus je izašao u sredinu kruga, a kraj njega stvorio se jedan stariji čovjek. Marcus je podigao ruke ispred sebe dok mu je taj čovjek kojem je u snu znala ime, ali se sada nije mogla sjetiti, stavio dlan na čelo. U tom su trenutku Marcusove ruke počele svijetliti i oko njih se stvarala neka zelenkasta maglica. Marcus je podrhtavao, tijelo mu se treslo kao pod laganim udarima struje i ona je vidjela kako mu se srčana čakra otvara.

Kroz nju i ostale u krugu počele su probijati neke vrlo jake svjetlosne zrake koje su se prvo uvijale oko svakog ponaosob, a onda spajale u jedinstvenu zraku koja je oko Marcusa stvorila spiralu povezujući se s njegovom srčanom čakrom. Osjećala je kako mu se radi iscjeljivanje i kako prvo njegova srčana čakra, a onda i cijelo tijelo poprimaju neku lakoću i protočnost.

U tom trenu se probudila..

Osjećala je njegovo postojanje negdje na planetu i nadala se da će se uskoro javiti ili vratiti, više od svega željela ga je zagrliti. Okrenula se na drugu stranu odlučivši se vratiti spavanju, trenutno joj se to činilo najboljom opcijom s najmanje

briga. Nekoliko trenutaka nakon toga utonula je u san.

Katy je sjedila za stolom pišući u mislima Eireen pismo, nadala se da bi ju Eireen mogla čuti i javiti se. Nikad još ni s kim nije komunicirala na ovaj način, međutim sad nije osjećala takvu povezanost među njima kao kad su stajale jedna kraj druge pa samim tim nije osjećala prolaznost misli niti mogućnost telepatije. Pitala se zbog čega je to tako, zbog čega im takav način razgovora nije omogućen na svakodnevnoj bazi.

Iz tih razmišljanja prekinula ju je zvonjava mobitela, na ekranu je pisalo Eireennino ime.. Katy se zadovoljno osmjehnula i javila, "Hej!"

"Ti to mene zoveš ili sam umislila?", Eireennin glas zvučao je nekako pospano.

"Pa pisala sam ti u glavi pismo u nadi da ćeš ga dobiti, ali nisam te osjećala onako kao kad smo stajale jedna kraj druge pa nisam dobivala niti tvoje misli. Zašto? Čula si me?"

"Nisam, ali sam najednom dobila snažan poriv da te nazovem i osjećaj da me trebaš.", Eireen je ovu rečenicu izrekla zijevajući i gutajući svaki drugi slog.

"Nisi se naspavala? Nije niti čudo kada smo bile tako zaposlene noćas.", Katy se smijuljila. Na trenutak tišina je bila značajna, a onda Eireennin glas, "Sjećaš se? Ja se ne mogu dobro svega sjetiti.."

"Da, sjećam se svega. Takve stvari često mi se noću zbivaju, ali obično ne poznajem ljude s kojima radim niti kojima se radi. Nekoliko puta sam i ja bila u sredini kruga. Baš si sada razmišljam kako to da nisam odmah skužila da si i ti u tim krugovima.", Katy vrlo uzbuđeno izbacivala riječi jednu za drugom. Eireen je šutjela. Nije bila sigurna što da uopće misli o svim ovim zadnjim događajima. Na trenutke se osjećala kao da ju je netko promućkao i ostavio.

"E sada čujem što misliš.. opet te osjećam na onaj način kao kad smo stajale jedna kraj druge. Ako sam dobro shvatila, ovo sve ti je novo?", Katy je malo smirila svoj ton jer je osjetila laganu zbunjenost kod prijateljice.

"Pa ovo sve da.. donedavno nisam znala nikoga tko može ono što ja mogu, a sada znam i tebe i Ingrid.. ovo s Marcusom.. pa onda svi ti ljudi u krugu.. da, moglo bi se reći da sam zbunjena. Nije mi jasno zašto mi to sada nije sve jasno." Eireen se osjećala kao da ima rupe u sjećanju koje pokušava popuniti zdravom logikom.

"Pa znaš da te stvari nisu logične, pusti.. bude ti se sve posložilo. Ja sam sretna što smo se sreli, čekala sam trenutak kada ću početi sretati ljude sličnije sebi, mislim da se to sada počinje događati.", u pozadini iza Katy čuo se neki glas. "Oprosti, moram ići, već sam trebala sići na doručak. Nazvat ću te kasnije ili kad ti već bude odgovaralo. I da, nemoj brinuti, Marcus je dobro, ono što mu se noćas dogodilo mislim da će biti presudno za njegovo otvaranje. Ok, javim ti se... puse." Katy se pozdravila ostavljajući Eireen s njezinim mislima.

Do sada je bila sretna što može uopće ikakve stvari podijeliti s Marcusom. Nikad kod njega nije osjetila skrivene mogućnosti koje bi se sada trebale otvoriti. Nevjerojatno jako ga je željela što prije čuti, vidjeti, zagrliti i osjetiti.. S tim mislima se

i ona spustila na doručak.

U kuhinji su je dočekale palačinke i majčina poruka da je voli. Radila je od šest i Eireen je s ljubavlju razmišljala o njoj i njezinim nastojanjima da brine o svojoj kćeri iako je od jutra do večeri radila. Sjela je jesti razmišljajući što će nakon toga. Zadaće je imala malo, bio je vikend, Marcusa nije bilo i ona se osjećala pomalo izgubljeno. Nakon doručka uzela je knjigu i otišla u vrt, odlučivši čitati i tako ubiti vrijeme do njegovog javljanja.

Nakon otprilike pola sata čula je kucanje s prednje strane. Skočivši sa stolice potrčala je prema vratima razmišljajući je li to Marcus, sjetivši se ispred vrata da on nikad ne dolazi i da je to onda možda poštar.

Nakon što je otvorila, ostala je stajati kao ukopana. Ispred nje stajao je svećenik iz crkve u koju je njezina mama redovito zalazila, a iza njega stajao je njezin otac. Svećenik se nasmiješio svojim najusiljenijim smiješkom: "O Eireen, draga moja, tebe već dugo nisam vidio!"

Eireen je osjetila grč u želucu i laganu jezu koja joj je prolazila po leđima. Nikada joj se nije svidio, ali nikada joj se prije nije niti tako obraćao. Klimnula je glavom bez mogućnosti da nešto kaže, mozak joj je radio kao navijen.

Stajali su tako nekoliko trenutaka, a onda ju je svećenik pitao hoće li ga pustiti unutra. U tom trenutku njezin otac pojačao je svoju energiju i vrlo jasno mahao glavom da ga ne pušta, unutar sebe čula je njegov glas: "*Riješi ga se, ne puštaj ga unutra.*"

Razmišljala je što najbolje reći te izrekla: "Mama nije doma, radi od šest." "O dušo, znam to, nisam došao tvojoj mami, došao sam malo popričati s tobom. Tvoja mama kaže kako imaš jako puno obveza u školi i kako zbog toga ne stigneš previše doći u crkvu. Ali Bog je svuda i rekao mi je da te posjetim i da ti pomognem riješiti probleme s kojima se sada susrećeš. Znam da ideš u novu školu, to je sigurno jako traumatično, bitno je imati s nekim popričati.", njegov glas bio je umilan, ali oko njega se širila neka tamna energija i Eireen je imala osjećaj kao da joj netko stišće ruke oko vrata i govori kako bi ga trebala pustiti unutra. U ovom životu još nikad nije osjetila takvu nelagodu i strah i to se jasno očitovalo na njezinu licu.

"O draga moja Eireen, pa zar se ti mene bojiš? Ja samo malo želim pomoći tvom biću da nađe ispravan put.", njegov je glas postajao pomalo nestrpljiv te se počeo premještati s noge na nogu. "Najbolje da uđemo u kuću, nećemo ovdje valjda ostati i raspravljati.", rekavši to, krenuo je prema vratima.

U tom trenutku Eireen se izmakla te zakoraknula prema cesti ispustivši jedno glasno "Ne!". Nije bila sigurna kako se to dogodilo, njezino tijelo, njezin um, sami su reagirali. Već je tolika panika tekla njezinim tijelom da se naočigled počela tresti...

Svećenik je purpurnog lica stajao na vratima. Osjetila je njegov bijes, ljutnju, na trenutke kroz glavu su joj prošle slike koje su bile njegove. Te slike sadržavale su pohotu, energije tako niske da joj se zavrtilo u glavi. Bijes i gnjev izlazio je iz svake njegove pore. "Ti mala bestidnice, misliš da sa mnom tako možeš razgovarati. Ulazi unutra." Ovo je bio njegov pokušaj da zastrašivanjem dobije ono što je želio.

"Ako sada odete, neću reći mami da ste dolazili!", rekla je ono što joj je otac rekao da kaže. Slao joj je smirenje, osjećala je njegovu podršku.

Stajali su tako nekoliko trenutaka gledajući se. Svećenik je udahnuo i izdahnuo nastojeći se pribрати. Ponovno je navukao na sebe ljubazan izgled, nadao se da još ima šanse i da bi ju mogao privoljeti na neki miliji način. "Draga moja, pa zašto se ti mene bojiš? Ta samo ti želim pomoći.." Napravio je korak prema njoj i Eireen se ponovno ukočila, tako je jako osjećala njegovu seksualnu energiju da joj je ponovno postajalo zlo.

"Ako ne otiđete istog trena, počet ću urlati. Jako dobro znam kako vi meni želite pomoći. Takvu pomoć ne trebam!" Stajala je ispred njega s nekom snagom koja se unutar nje počela buditi.

Ostao je kao zakopan. Ispočetka je htio proturječiti, ali nešto je na njezinu licu govorilo da to nema smisla. "Misliš da su ti balavci s kojima se vučete okolo bolji od Božjeg sluga. Kroz mene osjetila bi samog Boga, zar to nije najljepši poklon koji ti netko može dati?" Njegovo lice je bilo bezizražajno, Eireen je osjećala kako on to stvarno misli.

Kroz nju su počele prolaziti slike za koje nije znala jesu li dio njegova sadašnjeg života ili nekog prošlog. Vidjela je malog dječaka kako ulazi u prostoriju, starijeg muškarca kako rastvara svoju halju. Nakon toga vidjela je tu scenu koja se ponavljala godinama, sve dok taj mali dječak nije postao veliki. U sebi je nosio rečenice koje mu je taj muškarac govorio cijelo njegovo odrastanje.. i sada je znao kako će dalje širiti Boga među ljudima. Kako će im pomoći da ga osjete. Jedino što je on to želio proširi među ženama. Smatrao je kako i njima netko to mora pokazati. Stoga je bio izuzetno ljut jer ona to nije dopustila, a on je bio spreman pomoći.

Nakon ovih slika, ljutnja prema njemu se smanjila, ali Eireen je i dalje osjećala gađenje i odbojnost.

"Ne trebate to raditi. Nisu to trebali niti vama raditi. To je nasilje nad ženama." Znala je da nema nikakvog smisla to govoriti jer njegova ludost prerasla je njega samog i ovaj život neće moći iskoristiti da to zaustavi. Osjetila je kako bi se mogla sažaliti nad njim da nisu neke druge okolnosti i da joj svejedno nije još uvijek zlo od svega što je vidjela i osjetila.

On je nekoliko trenutaka samo stajao i šutio. U svojoj glavi vrtio je mogućnosti kako bi ju još mogao nagovoriti da uđe unutra. Osjećao je veliki poriv da ju spoji s Bogom. Ali znao je isto tako da mu često to nije uspijevalo, pogotovo s mlađim ženama i curicama, imale su u sebi taj bunt. Odlučio je odustati, barem za sada.

"Bit će ti žao!", s tim riječima krenuo je prema pločniku, bez osvrtnja.

Eireen je sjela na stepenice pod navalom adrenalina. Njezin otac bio je kraj nje i dalje joj šaljući podršku. Svećenik je bio izuzetno krupan čovjek, njegova fizička snaga vjerojatno bi mu omogućila da učini ono zbog čega je došao i Eireen je unutar sebe osjećala ponovne navale straha. Ali i zahvalnost ocu.

"Nisi trebala ovo iskustvo, zato sam te došao upozoriti. Znam da ga ionako ne bi pustila unutra, da bi osjetila tu njegovu ludost. Ali želio sam ti biti potpora.", njezin

otac stajao je ispred nje spremajući se na odlazak.

"Hvala ti tata!", bilo je jedino što je mogla izustiti u ovom trenutku.

13

Marcus je sjedio i čekao svoj let. Vip čekaonica za koju je imao propusnicu bila je zapravo mini grad koji je svojim bogatim i razmaženim klijentima nudio gotovo sve.

Sjedio je u prostoriji koja je bila natkrivena staklenom kupolom i bijelom tendom koja je propuštala taman toliko sunca da ne bude pečen na ovim visokim temperaturama. S drvenih lukova koji su se nadvirivali nad svaki stol bio je pričvršćen drveni ventilator koji je davao dovoljno vjetra da se osoba za stolom osjeća ugodno. Nalazio se na vrhu zgrade s koje se pružao pogled na pistu, avione koji su slijetali i uzlijetali i na gomilu pomoćnog osoblja koje je usluživalo te iste avione. Po njihovim uznojenim licima i ponekad teškim pokretima znao je koliko je trenutno vruće.

Njegova izolacija na ovom mjestu od trenutnih vremenskih prilika omogućavala mu je da bude u nešto dubljem kontaktu sa sobom nego što bi to bilo da se nalazio u klasičnoj čekaonici s gomilom ljudi. Barem nešto dobro od tih silnih novaca, pomislio je.

U tom trenutku konobar mu je donio novu čašu svježe, rashlađene, cijedene naranče s listićima mente. Uzevši čašu u ruku sjetio se jučerašnjeg obroka kod Ammona, još uvijek je osjećao lagano peckanje po ustima. Svi oni silni začini ostavili su traga u njegovu tijelu, dok je ulazak Ammona u njegov život ostavio pukotinu koju je bilo nemoguće zatvoriti.

Nije se nikako ničega mogao sjetiti, kao da nije postojao ta tri dana i da mu na recepciji hotela nisu potvrdili njegovu odsutnost od tri dana, pomislio bi da je krivo zapamtio vrijeme odlaska.

Tri dana. Za njegov analitički um to je bilo ravno ludosti. I dalje je razmišljao je li moguće da Ammon nije onakav kakvim se predstavlja i da je zapravo to bila neka vrsta otmice. Ali na bilo kakve pokušaje njegova uma da ide u tom pravcu, intuicija bi vrisnula do takve mjere da bi se um stišao i narednih par minuta šutio.

Na neki čudan način osjećao je Ammonovu prisutnost i stalno je bio spreman da u svojoj glavi ponovno čuje njegov glas, čak je to i priželjkivao, ali od jučer se ništa novo nije događalo.

Nakon što se vratio u hotel, odgovorio je na neke mailove, između ostalog i na panični Eireenin mail. Poslao je izvještaje, otuširao se, večerao, naspavao i evo ga sada gdje sjedi kao da se ništa nije dogodilo. Kao da mu ne nedostaju tri dana njegova života i kao da svojim ušima ili kako god bi već to mogao nazvati nije čuo Ammona u svojoj glavi.

Taj dio je možda i najviše umarao njegov um. Telepatija je bilo nešto o čemu je slušao od Eireen, čak je i doživio to isto od nje. Ali s vremenom se uvjerio da su njih dvoje toliko povezani da si jednostavno prenesu energiju, to mu je postalo nešto sasvim normalno. A sada ovo, neki nepoznat čovjek, za kojeg već sada osjeća kao da ga pozna cijeli život, razgovarao je s njim telepatski kao da je to nešto sasvim normalno.

Iako je znao da će Eireen imati neke odgovore spremne za njega, nije bio siguran bi li se tome veselio ili ne. Kao da se nalazi pred nekim vratima za koja nije bio siguran želi li ih otvoriti, jer nakon toga više ništa neće biti isto, a on nije bio siguran je li spreman na to ili ne. Iz zvučnika se začuo poziv za njegov let. Konobar mu je prišao s računom, predao mu je svoju vip karticu, zahvalio se, pokupio stvari i krenuo. Ovo će biti jedan dugačak let, nadao se da će ga prespavati i da će nakon toga biti barem malo pametniji ili svjesniji, bilo što od toga.

Ingrid je sjedila u svom vrtu nastojeći se dovoljno umiriti kako bi se spojila sa svojim bićem. Neki to zovu meditacijom, njoj je to bio ritual koji je bio prirodni od većine drugih koje radi svaki dan, kao što je umivanje, pranje zubi, tuširanje. Ovo je bilo nešto što ju je dovodilo u najdublji kontakt sa samom sobom i omogućivalo joj da se dovoljno pribere kako bi nastavila dan. Kao da je baterija koja se sama na sebe puni kad na to obrati dovoljno pozornosti.

Od jutros dolazila joj je Eireen u misli. Isprva nije previše obraćala pažnju, no sad je već osjećala zabrinutost. Dok je bila u vlastitoj tišini, nastojala je osjetiti i dobiti odgovor zašto osjeća tu brigu, osjetila je neku tamnu energiju oko Eireen te vidjela moguće opasnosti. Držala je u ruci telefon razmišljajući je li bolje nazvati Katy i tražiti Eireenin broj ili Miu. Odlučila se za Katy iako bi ju radije zaobišla, poznavajući je znala je da će dobiti mnoga pitanja. Tako je i bilo, čim se Katy javila osjetila je da nešto nije uredu.

"Ne, sve je u redu, samo ju želim malo čuti." Ingrid je znala da loše laže. Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Osjetila je kako Katy nastoji osjetiti, a onda je popustila.

"Ok, neću ispitivati iako jasno osjećam da se nešto zbiva. Pogotovo nakon sna prošle noći. Čudi me samo što mi ne želiš ništa reći..." Katy je nastojala zadržati pomirljiv ton, ali Ingrid je osjećala njezino razočaranje.

"Sve ćeš saznati kad bude vrijeme. Jednostavno te ne želim sada opterećivati nekim stvarima, bilo bi to za tebe kontraproduktivno." Ingrid je nakon toga zapisala Eireenin broj, zahvalila joj se te poklopila. Nekoliko trenutaka sjedila je u tišini, smišljajući što će reći Eireen. Ako ju je Katy tako dobro pročitala, znala je da će kod Eireen to biti još očitije.

Čim se Eireen javila, znala je da se nešto već i počelo zbivati. Eireen je nakon prvih rečenica uvoda kroz plač opisala jutrošnji susret sa svećenikom. Osjećala se čudno nakon toga, Marcus nije bio tu, nije željela uznemiravati Katy, mama se još nije vratila s posla i poznati joj je glas na telefonu izmamio plač, kao da otpušta jutrošnji

stres.

Ingrid je slušala njezinu priču zaklopljenih očiju, istovremeno je promatrala energije i sve što se pri tom događalo. Jasno je vidjela tu tamnu energiju koja je na taj način pokušala doći do Eireen. Kraj nje je vidjela njezino duhovno vodstvo i njezinog tatu, svi skupa tvorili su jaki štit i Eireen je ovaj put bila sigurna.

"Draga moja, ne brini, sve će biti u redu. Počelo je ranije nego sam to očekivala, ali to ne znači da mi ne možemo ići dalje po planu." Ingrid je govorila sladunjavo znajući kakvu će reakciju dobiti s druge strane.

"Ništa ne razumijem, o čemu ti pričaš?" Eireen je prestala plakati te se na neki način više usredotočila na trenutak, što je i bio Ingridin cilj.

"Kao prvo, bitno je da ostaneš usredotočena na svoju snagu i sebe. Ovo je samo početak. Zatim je bitno da se nađemo i malo popričamo, uskoro će se početi zbivati puno neobjašnjivih stvari. Možda bi bilo najbolje da dođeš do mene na par dana, znam da su počeli praznici." Ingrid je iz sebe počela slati energiju podrške, snage, prisutnosti, osjećala je kako se spaja s vlastitim bitkom.

"Hm, nisam sigurna kako to izvesti, što da kažem mami kamo idem? A i Marcus bi se trebao uskoro vratiti."

"Možeš reći mami da ideš k meni, da si me upoznala prošli put i da sam ti rekla da možeš doći kad god poželiš. Da sam stara, jadna i usamljena žena koja voli i treba društvo." Rekla je to tako nemoćnim glasom da se Eireen morala nasmijati.

Ako je itko bio daleko od tog opisa onda je to sigurno bila Ingrid.

"Ok, razgovarat ću s mamom i nazvati te navečer. Sutra bih mogla doći autobusom." Eireen je unutar sebe osjećala da mora ići, jedan dio nje kao da je već putovao tamo. Osjećala je da je taj kraj zove. Ponovno je unutar sebe vidjela nečiju priliku. Osjetila je srce kako joj uzbuđeno tuče.

"Ok, čujemo se onda navečer. Budi svoja, budi jaka, budi svjesna sebe!" Eireen je ostala stajati sa slušalicom u ruci, pokušavajući još nešto osjetiti, ali kako je Ingrid poklopila, sve je nestalo.

Znala je da treba ići i znala je da će je mama pustiti. Pričala je mami o Ingrid, bila je oduševljena njome. Naravno, izostavila je sve dijelove koje mama ne bi razumjela i zadržala se samo na predivnoj osobi, predivnoj kući i želji da ponovno ode tamo.

Eireen je otišla do laptopa te počela pisati Marcusu mail, no koliko god se veselila što će se uskoro vidjeti, osjetila je da je ovo nešto važnije, kao da je ovo važno i za njega, samo nije razumjela zašto.

Iduće jutro njezin kofer bio je spreman, brzo je sišla u prizemlje, taksij je već stajao pred kućom.

"Sigurno ne želiš da idem s tobom do autobusa?", mama joj je pružila kutiju sa sendvičem, keksima i vodom.

"Ne mama, stvarno nema potrebe da se voziš simo tamo i još jednom plaćaš taksij." Eireen ju je brzo zagrlila, uzela kutiju zahvalivši se te otrčala do taksija. Nakon

što su krenuli, mahnula je mami još jednom osjećajući kako joj uzbuđenje raste sa svakim prijeđenim kilometrom.

Put je trajao dva sata i bio je ugodan, autobus je bio poluprazan, bila je upaljena lagana klima te je bilo dovoljno zraka. Krajolik je bio zanimljiv i skoro cijelo putovanje Eireen je sa zanimanjem gledala kroz prozor. Nastojala se dovoljno opustiti, prepustiti trenutku i osjećati sebe. Neko vrijeme osjećala je duboki mir, a onda se ponovno sjetila jučerašnjeg događaja i hladni srsi prošli su po njezinu vratu. Nastojala je te slike izbaciti iz glave te se prepustiti prirodi oko sebe, osjećala je kao da rukama odguruje neki nevidljivi zid koji se prijete na nju urušiti.

Ingrid ju je dočekala na stanici u bijelim lanenim hlačama, zelenoj tunici i narančastom šalu, bila je poput cvijeta koji je tu odlučio izrasti. Eireen ju je oduševljeno zagrlila. Uzele su torbu, sjele u auto te krenule prema imanju. Cijelim putem Ingrid je pričala o raznim stvarima vezanim za kraj. Bila je poput male enciklopedije ovdašnjih događaja, ljudi, mjesta. Eireen je slušala sa zanimanjem, osjećajući da nije zbog toga ovdje, nije došla samo na odmor, ali je isto tako znala da Ingrid nije trenutno spremna govoriti o tome. Stoga se nastojala što više opustiti, prepustiti.

Ingridine priče bile su zanimljive i Eireen je osjećala kako se sve više i više udaljuje od svog života, od jučerašnjeg događaja i svih briga koje su je mučile do tada. Ingrid joj je sada izgledala poput neke čarobnice koja ju je začarala i umirila. U tom trenutku imala je osjećaj da ju je Ingrid čula jer je usred neke priče o mjesnom samostanu i ruševinama koje tamo stoje već petsto godina, Ingrid zatitrao smješak na usnama. Eireen pomisli kako mora paziti što misli. Ingrid je ponovila smješak te nastavila pričati.

Trenutak kad je Peter izašao iz autobusa, bio je trenutak kad se po prvi put u njegovu umu stvorila slika te djevojke. Energetski udarac koji je prošao njegovim trbuhom i lagana vrtoglavica skoro su ga srušili na pod. Stajao je tako par trenutaka, dok su njegovi razredni kolege prolazili oko njega pospano se budeći i rastežući.

Nastojao je oslušivati hoće li čuti svog učitelja, je li ovo neka poruka, ali više se ništa nije zbivalo. Odlučio je ostati budan za sve što se može dogoditi te krenuo s ostalima prema malom hotelu ispred kojeg su se parkirali i u kojem će provesti narednih tjedan dana.

Hotel je bio mali ali ugodno uređen, u sobi je bio s njih troje i već sada je znao da spavanje neće biti moguće, svi su bili toliko uzbuđeni da je energija punila sobu poput manje elektrane. Dobili su slobodno ostatak popodneva, planirali su naći

trgovinu te se opiti na obližnjoj plaži. Odbio ih je i rekao da će krenuti u šetnju, prozvali su ga luzerom.

Na pultu recepcije uzeo je kartu toga kraja te krenuo, odlučio je slijediti intuiciju i samo šetati, kartu je uzeo za slučaj da se izgubi na povratku.

Dan je bio vrlo ugodan, bez oblaka, jedan od rijetkih za ovaj kraj, barem koliko je on pročitao u priručniku. Puhao je lagani povjetarac i njegove nosnice ispunio je miris mora. Osjećao je kako mu se tijelo regenerira i kako energija počinje jače kolati njegovim tijelom, pomislio je kako osjeća i neko čudno uzbuđenje, vrlo slično kako se znao osjećati pred neki test. Vjerojatno je od putovanja, nakon šetnje bit će opušteniji, pomislio je i krenuo desno od hotela, prateći neku pomalo zaraslu stazu.

Osjećao je da treba krenuti tim putem, u tom trenutku ponovno je dobio viziju djevojke kao i energetski udarac u trbuh. Ovaj put vizija je donijela i osjećaj tuge, suze su skoro krenule niz njegovo lice, postao je zbunjen. Osjećao je da se nešto događa, kao da se nešto približava i kao da njegovo tijelo reagira na te podražaje dok um ništa ne razumije. Lagano je udahnuo, izdahnuo i krenuo stazom. Neki dio njegove intuicije govorio mu je da je najbolje hodati i ne razmišljati previše.

To jutro Eireen se probudila s osjećajem nervoze i grča u trbuhu. I noćas je prisustvovala tom krugu, ovaj put u krug je ušla njoj nepoznata osoba. Međutim, tijekom širenja energije, osjetila je da je to osoba čiji lik već neko vrijeme vidi i očekuje. Istovremeno je osjetila ljubav, prepoznavanje ali i beskrajnu tugu; to ju je toliko pogodilo da se probudila i desetak minuta plakala. Nakon nekog vremena uspjela je zaspati, ali snovi koje je nakon toga sanjala bili su puni nekog košmara kojeg se ujutro nije sjećala.

Nadala se da će za doručkom moći razgovarati s Ingrid te ju pitati za mišljenje, ali nakon što je sišla u kuhinju zatekla je poruku u kojoj je Ingrid obavještava da je otišla u nabavku i da ju ne čeka s doručkom. Eireen je sjela, pojela komadić tosta s džemom, popila malo čaja te se spremila za šetnju. I dalje je osjećala veliku nervozu te se nadala da će šetnja djelovati relaksirajuće.

U trenutku kad ju je ugledao, kroz njegovo cijelo tijelo prošao je neki energetski grč, poput udara struje. Ostao je stajati nepomično poput kamena, disanje se zaustavilo, a usporedo je u sebi gledao viziju žene na nekoj litici koja se netom nakon toga baca u more.

U tom trenutku i Eireen je ugledala njega. To je bio trenutak kad se vizija osobe koju je vidjela u posljednje vrijeme i koja je noćas bila u krugu manifestirala pred njom. To je bio trenutak kad je njezino cijelo tijelo došlo u osjećaj smrznutosti i kad joj je bol prošla cijelim tijelom. Osjetila je suze kako klize niz njezino lice i čula je vlastiti jauk.

Stajali su tako i gledali se, vizije su se nastavile. U njegovoj je žena s litice sada prolazila kraj njega i smiješila mu se, osjećao je ljubav. Nakon toga žena je držala u ruci dijete i ono je pružalo ruke prema njemu. Zatim ponovno ta žena koja se baca s

litice.

U njezinoj viziji nalazio se muškarac koji je cijepao drva, zatim muškarac kojem je pomagala izuti velike i teške čizme, zatim muškarac koji ju grli i govori joj da je voli. Nakon toga više ništa nije vidjela, samo je osjećala bol koja je parala svaki dio njezina bića.

Prošlo je nekoliko minuta od susreta. I jedno i drugo pokušavalo se sabrati, nastojeći maknuti misli i staviti se u trenutak, ali vizije su i dalje tekle, pojačavajući se i remeteći njihove misli.

"Ovo je čudno.", Peter je prvi uspio progovoriti.

Eireen je samo klimnula glavom, nije bila sigurna bi li išta mogla izgovoriti, nastojala je unutar sebe doći do smirenja i do kontakta sa svojim vodstvom, ali ništa se nije događalo.

Peter se pomaknuo nekoliko koraka prema njoj tako da su stajali vrlo blizu jedno drugom. Energija koja je kolala između njih bila je čista ljubav, bliskost, strast, čežnja, sve to pojačavalo se iz trenutka u trenutak.

Eireen je zatvorila oči nastojeći osjetiti o čemu se radi, bol se smirila, ali vizije tog muškarca i dalje su se redale. Ponovno je otvorila oči, Peter ju je promatrao, njegove oči bile su oči tog muškarca, ali ljubav je bila dio prošlosti. Sada je osjećala samo bliskost.

"Mislim da smo naglo otvorili prošli život.", glas joj je bio hrapav.

"Osjetio sam tvoj lik prije sat vremena, kada sam stigao ovamo.", Peter se polako počeo smirivati.

"Ja tebe osjećam već neko vrijeme, noćas, kad si bio u krugu, osjetila sam bol kao i sada kad sam te vidjela, to me probudilo.", Eireen se i dalje osjećala smeteno.

"Noćas kada sam bio u krugu?!"

"Da.. oprosti.. malo sam nepovezana.. to je san.. zapravo nije.. zapravo niti meni još nije jasno što je. Ali da, tada sam te vidjela i osjetila tu bol." Eireen je nastojala zadobiti smirenost u svom tijelu.

"Ovo je definitivno jako čudno, ali vjerujem da će se razjasniti." Peter je najviše bio smeten količinom ljubavi koja se podigla unutar njega. Još nikada nije prema nekome tako nešto osjećao, a niti je bio zaljubljen. Nije bio siguran koji su to sve osjećaji koji ga sada prožimaju, ali jasno je osjećao ljubav, bliskost i veliku želju da je zagrlji.

U tom trenutku Eireen je prišla i zagrlila ga. Peter je ovio ruke oko nje i ljubav koju je osjećao rasprsnula se poput prašine uokolo njih, osjećao je kao da stoje u nekom balonu. Između njih prolazila je energija i kao da su razgovarali na nekoj potpuno novoj razini koju niti telepatija nije mogla spoznati. Stajali su, puštajući toj energiji da ih grli, prolazile su minute, vrijeme je stalo.

Eireen se prva odmaknula, osjećala je da bi on mogao još satima tako stajati ali ona je trebala prostor za sebe. Sve ovo bilo je toliko ugodno koliko i pomalo zastrašujuće, kao da se cijeli val energije slio na njih, miješajući sve ono što su sada i

sve što su bili.

Dok su se grlili, vizije su tekle, ali su osjećaji pomalo dolazili na svoje mjesto. On je bio njezina bliska duša, netko s kim je doživjela mnoge živote, ali i netko s kim je naglo prekinula jedan život. Sada su imali priliku to razriješiti, samo još nije znala kako.

Ljubav koju je on osjećao, osjećala je i ona, samo po njegovoj energiji vidjela je da joj se on prepušta dok ju je ona unutar sebe jasno razabirala, tu nekadašnju ljubav kao sadašnji osjećaj bliskosti.

"I dalje mi ništa nije jasno, ali mogu ti reći da je ovo bio najdivniji zagrljaj koji sam imao u ovom životu." Peter je sjajio kao novogodišnja jelka. Osjećaj zaljubljenosti polako je prelazio njegovim licem. Njegovo mlado tijelo u kratkom vremenu doživjelo je toliko uzbuđenja da se on nije mogao drugačije s time nositi osim da se prepušta i osjeća.

Eireen je samo klimnula glavom i lagano se nasmiješila. Okrenula se prema moru nastojeći doći u neki mir, ponovno je osjećala sebe, svoj život, prisutnost svog vodstva. Znala je da pitanja ne bi bila korisna, odgovori bi izostali i njihovo objašnjenje bilo bi – prepusti se. Čula ih je kako se smijulje. Barem se netko zabavlja, pomislila je, i sama osjećajući neko veselje unutar sebe.

"Ta žena.. taj život.. to si bila ti.. Kako si ti mene vidjela?" Peter je sjeo na kamen pored puta, noge je skupio ispred sebe gledajući daleko u pučinu.

"Pa kao muškarca, onog kojeg si osjetio kao sebe." Eireen je osjetila neku čudnu nervozu. Osjećala je njegov potencijal, njegovu energiju, iritiralo ju je što se ponašao kao neki zaljubljeni dječak.

"Ali to je bilo.. Sada je drugačije.", odlučila je stvari odmah izreći, možda ga to malo razbudi.

Prvo ju je čudno pogledao, a onda se zacrvenio. Šutio je i dalje gledajući u daljinu.

"Mislim.. osjećam tvoju energiju.. ne bih voljela da se razočaraš.. ali.. teško je objasniti.. ali ja to sada ne osjećam. Tog muškarca osjećam.. i tu ženu. I tu ljubav. Ali sad tebe osjećam samo bliskim..", Eireen je nastojala naći pravi odgovor.

Dok je govorila, osjećala je promjene u njegovoj energiji, njegovu smetenost, pa shvaćanje o čemu priča pa razočaranje. Nije ga željela povrijediti, ali nije htjela da se on prepusti nadanju. Ovakvi susreti iz prošlosti povežu ljude brže nego inače, znala je to i nagledala se takvih susreta oko sebe. Samo što su ljudi bili nesvjesni i vrlo često povodili su se za prvim osjećajima. Ona je sada osjećala i prve i druge i sve osjećaje nakon toga i znala je da u ovom životu njihova priča ima neku drugu ulogu od ljubavne. Željela je i njemu i sebi prištedjeti trud, muku i razočaranje. Bolje da se na početku razočara, kasnije će biti još gore, pomislila je i nakon toga osjetila odobravanja svog vodstva kao neki povjetarac.

"Ok, sve ok, nisam niti mislio da ćemo se odmah oženiti!" Peter je bio svjestan da se ponaša kao malo dijete, sva njegova inače visoka doza pribranosti nestala je, njegovim tijelom i dalje su prolazili osjećaji zaljubljenosti, sada pomiješani i s

osjećajem razočaranja.

"Znam da nisi. Ali osjećam i dalje tvoje osjećaje. Prepoznaješ me kao nekog bliskog, kao nekog koga si strasno volio i izgubio. Tvoje tijelo sada prepoznaje te vibracije i jedino što tvoj um može je stvoriti zaljubljenost i nadu. Potrebna ti je svjesnost da ti pokaže situaciju, da osjetiš mene bez ogrtača prošlosti." Eireen je prišla i sjela kraj njega.

Stavila je ruku na njegovo rame i zatvorila oči. Slala mu je osjećaje koje sada osjeća i tu povezanost duša. Peter je zatvorio oči osjećajući njezinu ruku na svom ramenu. Primaio je ono što je ona slala, ali njegov um kao da je odbijao to prihvatiti. Njegova svijest pokazivala mu je moguće slike njih dvoje iz ovog života, nisu bile ljubavne, stajali su kraj neke knjige i razgovarali, a u sljedećoj slici stajali su zajedno u krugu, znao je da nisu u ljubavi, znao je da se vole na drugačiji način od ljubavnog. Od onog načina koji je njegov um priželjkivao. Nije mu bilo jasno otkuda tako nagli osjećaji, nikad prije nije volio, nikad bio zaljubljen.

"Čežnja ne poznaje vrijeme, čežnja ostaje kao vibracija i prenosi se dalje. Osjeti je, prihvati je, ali ne veži se za nju." Ovo je bilo prvi put da svog učitelja Leopolda čuje izvan meditacija i snova. Njegovo prisustvo u njemu je budilo mir, tijelo mu se počelo opuštati, osjetio je kako se i ta djevojka kraj njega opušta, kako osjeća njegovo opuštanje. Kako međusobno osjećaju ono što drugi osjeća. Poslao joj je ljubav i razumijevanje, ljubav koja nadilazi ova tijela, ljubav bez zaljubljenosti. Uzvratila mu je stiskom ruke i osmjehom koji je prošao njegovim tijelom. Ponovno je dolazio do svoje pribranosti i shvaćanje što se upravo dogodilo preplavljivalo je njegovo biće.

"Bili smo jako povezani.", reče potpuno pribran.

"Da.. ", Eireen je gledala u vizije koje su se pojavljivale u njezinu umu.

"Ali ti si bila preslaba za njegovu smrt. Smrt našeg sina odvela je i tebe u smrt... A mene u neku vrstu ludila. Nisam siguran kako sam umro...", Peter je zatvorenih očiju pratio slike koje su mu se prikazivale.

"Umro si star, usamljen.. Nikad više nisi ni s kim razgovarao osim sa mnom u svojim mislima. Stoga su svi mislili da si lud. I ti si mislio. Ali zapravo, ja sam cijelo vrijeme bila kraj tebe. Ti si stvarno razgovarao sa mnom. Naša priča nastavila se i nakon moje smrti." Eireen je vidjela slike starca koji sjedi ispred svoje trošne kućice i gleda u more.

Osjetila je ponovno bol, nastojala je disati i otpuštati je.

"Da, teško sam prihvatio tvoju smrt, nisam te mogao preboljeti. Moja smrt došla je polagano, presporo, svaki dan molio sam za nju, a živio sam još trideset godina. Sad mogu osjetiti tu bol i patnju, poput mučenja." Peter se lagano zgrčio osjećajući bol tog starca.

Eireen ga je zagrlila, sada kad je on izašao iz prvotne zaljubljenosti osjećala se opušteno kraj njega. Kao da su cijeli ovaj svoj život proveli zajedno. Toliko se opušteno nije osjećala niti kraj Marcusa.

Peter se pomaknuo i prebacio ruku preko njezinih ramena, poljubio ju je u tjeme te naslonio glavu na nju. Suze su klizile niz njegovo lice, ali sada je jasno

osjećao cijelu priču. Zahvalnost što je kraj njega, osjećaj bliskosti i ljubav koja je nadilazila ovaj prostor i vrijeme ispunili su njegovo srce i njegovo cijelo biće. Pomislio je da nikad tako blisko nikoga nije osjećao u ovom životu.

Ingrid ju je dočekala u vrtu, prekopavajući po cvijeću. Na sebi je imala tako šarenu pregaču da je na prvi pogled izgledalo da u krilu drži cvijeće. Nije se okrenula nakon što je Eireen stala na dovratku, samo se lagano nasmiješila. "Vidim da si otkrila tko je bila ta osoba koju si predosjećala." Njezin glas bio je ispunjen ljubavlju i podrškom, Eireen je osjećala kao da joj kroz tijelo struji ugodan povjetarac, donoseći mir i opuštenost.

"Da, bilo je intenzivno i pomalo zastrašujuće. Nikada ništa slično nisam doživjela. Niti mi sada nije skroz sve jasno. Ali smo do kraja razgovora došli do zaključka i do nekog smirenog prepoznavanja." Eireen je osjetila kako joj glas pomalo drhti od sjećanja na Petera, iako je osjećala i znala da ta veza nije ljubavna u ovom životu, teško se bilo odmaknuti od ljubavnih osjećaja iz prošlosti.

"I meni je u početku bilo teško. Bila sam još u osnovnoj školi kad sam srela svoju zadnju ljubav, on je bio potpuno zatvoren i ja sam mogla samo promatrati.. Kasnije sam se navikla na susrete s bliskim osobama i naučila sam vrlo brzo prepoznati što susret donosi." Ingrid je ustala i sjela na stolicu, rukom je pokazala Eireen da sjedne na stolicu do nje.

"Ne znam je li to dobro, ali pozvala sam ga da nas sutra posjeti, voljela bih da se upoznate. Njega sam noćas vidjela u krugu i sve skupa mi nije još jasno, ali poziv da dođe došao je sam. Nadam se da je to u redu?" Eireen im je natočila limunadu i lijeno se zavalila u stolicu. Osjetila je opuštanje tijela, svi mišići su joj vibrirali kao da je cijeli dan trčala uokolo.

"Vrlo brzo postat će ti sve puno jasnije, a onda ćeš i jasnije iščitavati svijet oko sebe. Sve je oko nas zapisano, nekada je zapisana jedna linija, nekada više mogućnosti, ali sve to možeš iščitati ako si prisutan u trenutku, ako ne dopuštaš umu da razmišlja i logično stvara konstrukcije već ako budno promatraš svijet. Onda vidiš sve zapisano vrlo jasno, kao na ploči."

Ostale su sjediti svaka u svojim mislima, Eireen je pomislila na Marcusa i mamu, poslala im je ljubav i podršku, trenutno je kroz njezino cijelo tijelo kolala vibracija ljubavi i suze su same potekle niz njezino lice.

zajedno s cipelama. Već idući trenutak zapadao je u dubok san, njegovo tijelo zadnje sate proživljavalo je veliki umor, kao da je zadnjih mjesec dana i sam radio u rudniku.

Snovi su isprva bili mješavina raznih stvari koje su mu se zbivale u zadnje vrijeme. Nakon nekog vremena sve se počelo smirivati i ostao je samo doživljaj povjetarca dok jedri kroz zrak.

Sjedio je na nekoj spravi koja je bila poput letećeg zmaja, imala je široka bijela krila, napravljena od nečeg poput rižinog papira. Konstrukcija na kojoj je sjedio bila je od svijetlog laganog drveta. Oko njega sve je bilo plavo - bijelo i svakim trenutkom njegovo cijelo biće bilo je sve opuštenije i opuštenije.

U jednom je trenutku shvatio da njegovo tijelo spava. Isprva je bilo šokantno, nakon toga začuđujuće, a onda nekako poznato, kao da je to prolazio već tisućama puta. Isprva je osjetio da kroz njegovo fizičko tijelo prolazi neka energija koja ga obnavlja i regenerira. To je ujedno smirivalo njegov um koji kao da je i zapao u neki umirujući san. Dok je njegova svijest bivala sve prisutnija i budnija. Mogao je sve bolje razlučiti razliku dok razmišlja svojim umom, sve je bilo nekako plastično i kruto, kao da stalno udara u neke ograde.. i trenuci kad osjeća kroz višu svijest, sve je bilo prozirno, samo je teklo, bez pitanja, s dubokim shvaćanjem, znanjem.

Iako nikad prije nije svjesno koristio višu svijest, sad je jako dobro znao da je to dio koji je postojao prije Marcusa i koji će postojati nakon njega. Mogao je Marcusa osjetiti s puno ljubavi, kao tijelo i osobnost koju sada živi, kao dio sebe koji je tu privremeno ali će ostati zapisan u cjelokupnost njegova bića.

Sve te spoznaje činile su ga sretnim i pristupačnim za samog sebe. Kao da si je dozvolio biti ono što jest, odmoriti od zemaljskih okvira, doći do sebe slobodnog i otvorenog za djelovanje.

I dalje je jedrio po prostoru koji mu je bio poznat, ali kojemu nije mogao pronaći ime. Iako je trenutno bio svjesno spojen sa svojom višom svijesti, njegovo fizičko tijelo i um i dalje su postojali, bili živi i držali ga u zemaljskim parametrima koji su donosili zaključke na temelju zemaljskih okvira. Stoga bi on prostor mogao nazvati "nebo", iako je znao da u osnovi zemaljsko nebo i ovaj prostor imaju malo toga zajedničkog.

"Istina.. ali s vremenom ćeš shvatiti da je malo bitno kako stvarima daješ ime. Ono što čini bit je osjećati, tada ti stvari pričaju i bez potrebe za imenovanjem ti znaš gdje si i što se događa.", njegovim cijelim tijelom prošle su telepatske misli njegova učitelja.

Sada je znao tko je on, sada ga je osjećao, sada ga je u punini doživio. Trenutno inkarniran kao Ammon, trenutno u tijelu muškarca s kojim je proveo tri dana kojih se ne sjeća.

Ljubav se proširila njegovim cijelim tijelom, istovremeno je osjećao i sebe i prostor i učitelja, svaka njegova stanica kao da je pjevala i širila se. Osjećajući prostor, dopustio je svojem višem umu da se proširi i spoji s tim "nebom". Krila i konstrukcija nestali su i on je potpuno slobodno jedrio dalje sam. Njegovo tijelo bila je svjetlost, njegova krila bila su sam zrak oko njega i on se proširivao sve više i više, osjećajući

kako se pretvara u ljubav.

To je bilo zadnje čega se njegov um sjećao nakon što se probudio. Ležao je u krevetu nastojeći se prisjetiti svakog i najmanjeg detalja. Iako je znao da to nije bio san, njegov um nastojao je racionalno posložiti sve kockice. Odlučio je probati što manje razmišljati i samo disati. Trenuci su prolazili i on je smirio disanje, osjećao je olakšanje u tijelu, osjećao je kako to olakšanje ima neki dašak one ljubavi s kojom se spajao. Prolazili su trenuci i on je u sebi počeo osjećati emociju sreće kakvu dugo nije osjećao, onu neku dječju i razigranu, koja nema početak ni kraj, koja nema razlog i kojoj je jedina svrha bivanje.

Ingrid je stajala iznad Eireennog kreveta i promatrala je. Prije par minuta počela ju je ogrtati energijom koja u sebi nosi ljubav, najjaču vibraciju koja postoji. Sada je taj okruglasto duguljasti energetski balon prekrivao cijelo Eireenino tijelo i Ingrid je promatrala kako ga svaka njezina stanica upija. Eireen je imala tešku noć, Ingrid je bila prisutna te je osjećala koliko Eireenina energija treba podrške i potpore.

Eireen se lijeno protegnula na krevetu i zatim otvorila oči. Ugledavši Ingrid kako stoji kraj kreveta, isprva se trznula i šokirano otvorila oči, a trenutak zatim samo je tiho prokomentirala: "Znači ipak se sve dogodilo, nisam sanjala.."

"Nisi." Ingrid je još nekoliko trenutaka slala energiju, nakon toga poljubila je Eireen u čelo i krenulo prema vratima, "Palačinke su za doručak.."

Eireen je ostala ležati, slike od prošle noći ispunile su joj um. Kako je koja slika došla, tako je njezin um imao pitanja; odlučila je trenutno ih ignorirati. Ustala je, otuširala se, obukla lanene bijele hlače i ljubičastu laganu majicu te krenula na doručak. Miris palačinki ispunjavao je cijelu kuću što ju je podsjećalo na mamu.

Toliko se toga dogodilo u nekoliko dana da su joj njezina kuća i mama izgledale miljama daleko, iako je upravo sada mogla osjetiti njezinu energiju, strahove, brige. Poslala joj je zagrljaj i energiju podrške, znala je da njezina mama jako dobro na to reagira i da će joj to donijeti barem trenutno olakšanje.

Ušavši u kuhinju zatekla je Ingrid kako sjedi za stolom i jede palačinke. Drugom je rukom držala svijetloplavu šalicu na kojoj je bio nacrtan tamnoplavi slon. Okrenula se prema njoj i nasmiješila: "Dobro jutro ti želim, stvarno ti ta ljubičasta jako lijepo stoji."

Eireen se nasmiješila, osjećala je blagodati Ingridinog energetskog rada, kao i njezinu sada verbalnu podršku. Odlučila je prvo najesti se i razbuditi te nakon toga razgovarati s Ingrid.

"Može, razgovarat ćemo u šetnji." Ingrid je taman završila s palačinkom te krenula u svoju radnu sobu. Gledajući za njom, Eireen je osjećala ljubav i zahvalnost.

Šetnju su započele po stazi koja je vodila od kuće prema plaži, sa sobom su ponijele kupaće kostime za slučaj da more nije prehladno. Eireen je razmišljala odakle da počne, a onda je samo upitala: "Znači stvarno je? Sve što se noćas

dogodilo bilo je stvarno?"

"Da, onoliko koliko si i ti stvarna.", Ingridin izraz lica postao je ozbiljan i dubok.

"Koliko sam i ja stvarna?", Eireen nije bila sigurna u kojem smjeru bi krenula s tim odgovorom.

"Dok smo u ljudskom tijelu, smatramo se stvarnima, kao i sve što vidimo i dotaknemo oko nas.. Kad nisi inkarniran, sve što ti jesi, energija, sve oko tebe je stvarno. Stoga, sve što se noćas dogodilo jest stvarno, onoliko koliko ti možeš doživjeti u tom trenutku."

"Pa noćas mi je to bilo jako stvarno, stvarnije nije moglo biti. Sada kad sam budna svega se sjećam, ali..."

"Ali um ti postavlja pitanja..."

"Da, um postavlja pitanja i zbog toga sve to noćasnje više nije tako stvarno.", Eireen je osjećala neku energiju kako se uvija oko nje... bila je blaga, svijetla, vrlo visoke vibracije. Kad se usmjerila da vidi o kojoj se energiji radi, osjetila je ta ista bića od prošle noći, bijela, visoka, sjajna, prepuna ljubavi. Osjetila je i svoje duhovno vodstvo kako podržava taj cijeli proces. Čula je i Ingrid kako se smijucka pokraj nje.

"Valjda su ti željeli pokazati da su stvarni!" Ingrid se glasno nasmijala osjećajući podršku oko njih.

Eireen je hodala i šutjela, svakim trenutkom njezin um imao je sve manje i manje pitanja, a njezina energija postajala je sve protočnija, smirenija, svjetlija. Nastavile su tako hodati plažom prepuštajući se trenutku.

Nakon što su stigle, rasprostrle su veliki ručnik na pijesak i sjele. Toplina ih je obavijala dok je povjetarac nosio morsku pjenu po moru i osušene grančice po plaži. Ingrid je sjela prva i onda potapšala rukom kraj sebe, osjećala je da je vrijeme za razgovor. Nakon što je Eireen sjela, Ingrid je počela govoriti.

"Znam da ti je teško bilo odrastati, tvoja svijest nije potpuno otvorena, a opet preotvorena je za svakodnevicu gdje ljudi žive kao u snu." Ingridin glas postao je dublji i na neki način kao da je pjevušila pri govoru. Eireen je počela po tijelu osjećati energiju i znala je da joj Ingrid govorom šalje i određeni kod koji je u njoj pokretao energiju.

"Osjećam da ti trebam prenijeti dijelove.. a ti ćeš onda sama spajati dalje sve ono što u tebi treba biti spojeno." Ingrid je napravila stanku, zatvorila oči i lagano disala.

Za to vrijeme Eireen je osjećala da više nisu same. Oko njih okupilo se puno svjetlosnih bića, neka je znala kao vlastito duhovno vodstvo, neke je prepoznala kao svjetlosna bića povezana s Ingrid.. dok je zatvorenih očiju osjećala energije oko sebe i Ingridinu energiju je osjećala kao ono svjetlosno biće ženske energije koju je slušala na skupu negdje daleko, izvan ovog planeta.

Osjećala je i kako se njezina energija pojačava i kako se oko njih počinje uskovitlavati energija, kao neka spirala koja se sve više i više počinje vrtjeti oko njih. U jednom trenutku kroz cijelo tijelo pojavila joj se ona ista jeza koju je osjećala kraj

svećenika neki dan i tada je izvan te spirale uočila neke tamne pojave koje joj se u ovom trenutku ne mogu približiti, ali koje osjeća kao prijatnu.

Tada je telepatski čula Ingrid i razgovor se nastavio na taj način. Svakom poslanom rečenicom Ingrid joj je slala i osjećaje i slike, tako je Eireen otkrivala da u sebi nosi informacije koje kao da su se budile kako joj se Ingrid obraćala.

Prvo je u svojoj viziji vidjela jednu veliku ravnicu, stajala je na nečemu što je izgledalo kao crvena pustinja zemlja, ali osjećala je da to mjesto ne pripada ovom planetu. Tlo je bilo mekano na površini i nešto poput pijeska lagano se raznosilo uokolo. Prostor iznad tla bio je u odsjaju crvenila dok je nešto poput neba sjalo nekim bijeloplavim odsjajem.

U početku oko sebe nije vidjela nikoga, ali nakon nekog vremena prema njoj su sa svih strana počele prilaziti prilike. Ispočetka je vidjela samo obrise, poput ljudi koji na sebi nose prebačene ogrtače. Njih oko dvadesetak približavalo se sa svih strana, ali ona nije osjećala strah, neki mir započeo je ispunjavati njezino cijelo tijelo.

Nakon što su se približili, vidjela je da su to energetska bića i da su ogrtači samo energija koja se širi oko njih, mogla je prepoznati njihov bijeli odsjaj ispod crvenkastog odsjaja kojim ih je tlo obasjavalo.

Biće najbliže njoj prišlo joj je i sada je njegova energija poput svjetlosnih zmija počela prilaziti njezinom isto tako energetskom tijelu. Tek u tom trenutku shvatila je da je i ona samo energija i da sjaji bijelim svjetlom.

Tada je i iz njezinog energetskog tijela krenulo nekoliko svjetlosnih uvijajućih linija koje su se na pola puta susrele sa svjetlošću tog bića. U trenutku kad su se spojile, kroz sebe je osjetila snažan bljesak, a nakon toga sve se zatamnilo.

Plutala je u prostoru bez svjetla, nešto poput svemira bez zvijezda i kao da je neki lagani povjetarac nosio njezinu svijest. Osjećala je da nije sama, ali nikoga pa ni sebe nije mogla vidjeti, bila je samo svijest koja biva u ovom trenutku.

Kao da se vratila na početak stvaranja.. neka praenergija obujmila je njezinu svijest s puno ljubavi i topline. Dok se tako ušuškana u tu prasnju svijest, kako ju je osjećala, puštala i prepuštala se, oko nje stvarale su se pokretne slike.

Isprva su i slike bile tamne, a zatim su se stale pojačavati iscrtavajući simbole koje je vidjela prvi put, ali koje je odmah mogla prepoznati, poput nekog zaboravljenog jezika koji se sada ponovno pokazivao.

Simboli su pričali priču prelijevajući se jedan u drugi, svaki je nosio sa sobom drugačiju vibraciju i drugačiju boju. Neke od tih boja nisu postojale na planetu na kojem je sada živjela, ali ih je prepoznavala u svom zapisu.

Isprva su se simboli sasvim lagano izmjenjivali da bi se zatim počeli sve brže i brže kretati, sve dok svojom brzinom nisu rastvorili prostor, zatim i nju, sve dok se sasvim iznenada nije osvijestila na plaži pored Ingrid.

Nekoliko trenutaka samo je nepomično ležala, osjetila je da ju je Ingrid primila za ruku i snažno stisnula. "Sad ti je jasno zašto se ovo nikome ne može prepričati, svatko će osjetiti na svoj način." Ingridin glas bio je ponovno normalan, sunce je već skoro zašlo i u zraku se osjetio hladni povjetarac.

Eireen je pomalo ošamućeno ležala, a zatim sjela. Znala je da joj je sve jasno, ali i da ništa od toga ne može prepričati niti sebi, a kamoli nekom drugom i zbog toga se njezin um bunio odašiljući informaciju da joj zapravo ništa nije jasno.

"Znam, tako je bilo i meni na početku. Prvo sam mislila da ludim, ali nakon nekog vremena, a pogotovo nakon što su se stvari koje sam predosjećala počele događati, shvatila sam da se samo trebam prepustiti." Ingrid je sjedila kraj Eireen puno opuštenije, kao da je obavila neki svoj zadatak i sad se može prepustiti uživanju na posljednjim zrakama sunca.

"Da, shvaćam", Eireen je uspostavila potpuni osjećaj svoga tijela i disanja. Razmišljala je u kojoj će mjeri ovo promijeniti njezin svijet.

"U potpunosti", Ingrid se okrenula gledajući je u oči. "Od sada sve što ćeš raditi pokazivat će ti neki dublji smisao. Što ćeš više biti budna za stvari oko sebe, više ćeš shvaćati taj smisao i više dopuštati da ti on pokazuje daljnje korake. I ono što je najbitnije.. Od sada te jedino tvoja budnost može sačuvati od napada. Shvati da sve ovo nema veze samo s tobom i tvojim životom već da nas sve povezuje oku nevidljiva mreža. Svi se mi možemo osjetiti u svakom trenutku, ali pomoći si možemo jedino sami, vlastitom snagom koju osvijestimo.", na trenutak je zastala gledajući u more, a zatim nastavila:

"Ta mreža ima viši smisao, puno veći od nas svih, svih onih koje si već srela i svih onih koje ćeš tek sreći. Ta mreža ima zadatak podizanje svijesti na ovom Planetu kako bi cijeli sustav lakše prešao na višu razinu. Sve to nejasno je našem ljudskom umu, a potpuno jasno našoj svijesti. Stoga će sve što ćeš od sada raditi imati dublji značaj i pružat će ti informacije jedino ako ti budeš zadržavala svoju svjesnu svjesnost. Svaki korak pokazivat će ti sljedeći.", ustala je s ležaljke i pogledala u more.

"Ovaj je događaj ispisao novu stranicu. Susrela si se s Izvorom na način koji je tvoja svijest mogla podnijeti, na najbližu točku Izvora koju je tvoja svijest mogla izdržati. Ispisala se nova stranica, napravilo se novo mjesto za dalje.. Sve što ćeš dalje raditi, pomagat će daljnjem ispisivanju stranica. Poput neke velike oku nevidljive knjige. Svi mi moramo jedni drugima pomoći u otvaranju i dodiru s tim kodovima. Oni su zapisani u nama i pomažu nam probuditi uspavana znanja. Svaki put kad netko poput tebe dođe u dodir s njima, napiše novu stranicu te oku nevidljive knjige, koja zatim širi svijest uokolo. Na tebi je dalje da pomažeš drugima da dođu do kodova, kao što sam i ja tebi pomogla."

"Ali kako ću znati što trebam raditi, iako je u meni sve potpuno jasno, moj um ništa ne razumije...", Eireen je ustala i zagledala se u more.

"Niti meni ništa nije bilo jasno, onda sam počela s povjerenjem pratiti znakove i voditi se za unutarnjim osjećajem.. Pa i ovo sada, nisam znala što će se dogoditi, samo sam osjećala potrebu da se spojim sa svojim bićem i govorim, sve dalje odigralo se samo, poput nevidljivog plesa čije korake znaš dok ih izvodiš. Živi s povjerenjem u sebe i put će ti se pokazati."

"A sada mislim da je vrijeme za večeru, i osjećam da ćemo na putu prema kući susresti nekoga kome možeš pomoći." Ingrid je stavila ručnik u torbu, a Eireen je

unutar sebe vidjela Petera, osjećala je njegovu prisutnost i bol.

16

Peter se prevrtao po krevetu cijelu prošlu noć. Sada, popodne, svi njegovi prijatelji svoje su slobodno vrijeme odlučili provesti u opijanju na obližnjoj plaži. On se nadao da će tišinu u sobi iskoristiti za spavanje, ali san mu nije dolazio na oči. Ležao je i iznova vrtio sve scene od susreta s Eireen.

Njezino pojavljivanje u njegov je život unijelo nemir kakav nikada prije nije osjećao, kao da je otvorila vrata neke sobe koju je on toliko dugo nastojao izbjeći i sada je sve ono što nije želio osjetiti počelo izlaziti van.

Godinama nije osjećao prisutnost duše koja je živjela ulogu njegove mame u ovom životu, godinama je sva bolna dječja sjećanja nastojao potisnuti duboko u svoje slojeve, nastojao ih je zanemariti, zaboraviti, praviti se da nikad nisu niti postojali.

Sve to neumoljivo je prodiralo na površinu prijeteći da ga uguši i preplavi. Osjećaj da se osoba koju je unutar sebe trebao sve ove godine odrastanja nalazi negdje energetski blizu, a fizički ne postoji. I osjećaj da mu druga bliska osoba koja se nalazi u njegovoj blizini zapravo više nije bliska tako kako bi on to trenutno htio, uvlačilo je potpuni kaos u njegovo biće.

Čak niti njegov učitelj nije dolazio niti se pojavljivao, nastojao je ući u dovoljno duboku i smirenu meditaciju, ali svaki put došao bi samo do crvenih vrata i onda nervozno otvorio oči, nemir koji je kolao njegovim bićem nije mu dozvoljavao da se dovoljno prepusti.

Bio je na rubu očaja te je u nastojanju da zadrži suze i plač ustao, obukao i krenuo u šetnju, nadao se da će mu svježina zraka pomoći razbistriti um.

Dan je skoro u potpunosti prepustio mjesto večeri kad su se sreli na zavoju puta. Ingrid ga je osjećala te je zastala nekoliko koraka iza Eireen. Znala je da bi ga i Eireen osjetila da nije bila toliko zaokupljena mislima.

Peter je podigao glavu taman u trenutku kada je Eireen stala gledajući u njega. Stajali su tako podižući jedno drugome bol. Eireen je osjećala da je bol koja prolazi trenutno njezinim tijelom samo odbljesak njegove boli, ali isto tako je znala da ne bi u toj mjeri osjećala njegovu bol da nije u sebi nosila vibraciju iz koje proizlazi bol.

To je bio trenutak kad se Peter potpuno slomio. Sjeo je na obližnji kamen, a suze su samo klizile niz njegovo lice.

"Iscjeljujući njega iscijelit ćeš i sebe." Eireen je unutar sebe čula kako joj Ingrid govori.

"Ali ja ne znam iscjeljivati, kako da mu pomognem?", uzvratila joj je pitanjem.

"Budi ono što jesi, sve će se pokrenuti samo. Čekat ću vas s večerom." Nakon poslanih misli Ingrid je samo prošla kraj Eireen, zatim kraj Petera i krenula prema kući. Znala je da je ovo trenutak kad Eireen mora za dobro i jednog i drugog pronaći svoju snagu i spojiti se s vlastitom mudrošću.

Eireen je stajala još nekoliko trenutaka, a zatim se zaputila prema Peteru. Kamen je bio zapravo dio stijene koja se prostirala uokolo te je pronašla udobno mjesto odmah kraj njega. Sjela je i u tom trenutku osjetila energije kako se kovitlaju oko njih. Osjetila je poriv da stavi dlan na njegovu srčanu čakru na leđima.

U tom trenutku vidjela je da su okruženi Svjetlosnim bićima, neke je prepoznala, neke nije, i da im svi oni šalju energiju iscjeljivanja. Iz njezina dlana prolazila je energija njezine srčane čakre i vidjela je kako njegova i njezina energija prvo pletu nešto poput energetske pletenice, a nakon toga kako se ta nova ispletena energija širi po njezinom i njegovom tijelu i donosi iscjeljenje.

Osjetila je kako se njegovo tijelo prvo ukočilo pod tom novom energijom, a kako se zatim počeo opuštati, čula je njegov izdah, a zatim je i kroz svoje tijelo osjetila olakšanje.

U sljedećem trenutku obadvoje se našlo u praznom prostoru, ništa osim potpune bjeline nije se prostiralo između ni oko njih. Uokolo u velikom krugu stajalo je na desetke Svjetlosnih bića iz čijih srčanih čakra su se slijevali snopovi svjetla. Ta svjetla tvorila su nešto poput svjetlosne kugle u kojoj su se njih dvoje nalazili.

Vidjela je kako se u tom svjetlu nalazi jako puno onih istih kodova koje je maloprije vidjela u viziji s Ingrid. Svi ti kodovi ponovno su joj bili poznati, ali ih njezin um nije mogao rastumačiti. Ispred nje stajao je Peter zatvorenih očiju, vidjela je kako ti isti kodovi ulaze u njegovu srčanu i šestu čakru i kako se rastvaraju po njegovom cijelom tijelu.

U tom trenutku on je otvorio oči i njihovi pogledi prikovali su se jedan za drugi. Unutar tog pogleda kroz osjećaje rastvarali su se oblici života gdje su živjeli zajedno, osim onog zadnjeg osjetili su da ih iz prošlosti vežu emocije i ljubavi i mržnje.

Nakon toga ostala je čistina i svjesnost koja se nakon nekog vremena počela pretvarati u neku novu viziju. Ta vizija prikazivala je krug od desetak osoba koje stoje i međusobno razmjenjuju energiju. Eireen se sjetila da je takav isti krug vidjela nekoliko puta po noći i da je Peter bio jedna od osoba u krugu. Sada mu je mentalno poslala tu sliku, a on je njoj natrag poslao sliku Marcusa pitajući je li on njezina ljubav trenutno.

Peterova energija bila je u tom trenutku oslobođena starih vibracija i Eireen je s njegove strane osjećala samo podršku. Vratila mu je natrag misao da je to njezina ljubav trenutno, ali i da osjeća da ga Peter pozna. Na to joj Peter ništa nije odgovorio i energija je samo nesmetano protjecala. U jednom trenutku i jedno i drugo osjetili su da je ovo samo početak i da će informacije dolaziti polako.

U trenutku kad se Eireen počela vraćati natrag iz vizije, Peter je oko sebe osjećao pojačane kodove koji su ispred njega ispisivali kao neku stranicu papira, a

nakon što je stranica zapisana, kodovi su zasjali i pretvorili se zajedno sa stranicom u svjetlo. Izbačen iz vizije, Peter je zatekao Eireen kako ga promatra.

"Ovo na kraju bilo je čudno, neka stranica se ispisala, ti si već otišla...", nastavio je razgovor čudeći se koliko je teže pričati riječima i glasom.

"Da, maloprije na plaži i meni se ispisala ta stranica, tada sam prvi put vidjela ove kodove. Osjećam da ih razumijem, ali ih umom ne mogu objasniti. Samo sam sada osjećala kako me izbacuje van iz vizije i kako se ovo ispisivanje stranice tiče samo tebe. Nisam sigurna što da mislim o svemu ovome, nekako kao da se prebrzo sve događa, a opet osjećam da je sve kako treba." Eireen je gledala prema moru, za vrijeme njihove vizije noć je u potpunosti preuzela zemaljsko prijestolje i mjesec je iscrtavao nebo na površini mora. Ostali su sjediti još neko vrijeme, a onda je Eireen počela osjećati hladnoću.

"Ingrid, ona žena koja je bila sa mnom kad smo se sreli, rekla je da dođemo na večeru."

"Ok. Nisam samo siguran koliko još dugo mogu izbivati.. znam da nam je večer slobodna, eventualno mogu nazvati hotel i reći da ću ostati." Peter nije pitao tko je Ingrid, znao je da je zna, dok je prolazila kraj njega mentalno mu je uputila misao "*Sve će biti ok.*" Osjetio je podršku i ljubav s njezine strane i veselio se njezinom društvu. Napetost koju je imao zadnjih par sati popustila je tako da se čak i mame mogao sjetiti bez boli. Ali samo sjetiti, nije još bio spreman razgovarati s njom, to će još malo morati pričekati.

Ustali su i krenuli prema Ingridinoj kući, instinktivno su se primili za ruke osjećajući povezanost koja nije imala veze sa zemaljskom ljubavlju niti privlačnosti niti bilo kakvim prošlim oblicima. To je bila povezanost koja je nadilazila ove zemaljske razine, zemaljske uvjetovanosti. Povezanost bez vezanosti. Samo osjećaj bliskosti.

Ingrid je sjedila u dvorištu lica okupanog u odbljesku svjetla iz kuće. Izgledala je poput nekog nebeskog bića, pomislila je Eireen kad su izašli iz kuće u dvorište. Kraj nje u sjenici bio je serviran stol, uokolo su bile zapaljene svijeće koje su lepršale na večernjem povjetarcu.

Peter je osjetio kako se svakim trenutkom sve više i više opušta i kako se ovako opušteno možda nikad nije osjećao. Ingrid je izašla i zagrlila ga, poželjela mu je dobrodošlicu i on je pomislio kako je ovo kao da se ponovno sreo sa svojom obitelji.

"Na neki način i jesi, a sada sjednite i jedite, razgovarat ćemo nakon večere. I Peter, ne brini, čula sam se s tvojim razrednikom i dogovorila da ću te kasnije vratiti u hotel, ja sam tvoja tetka koju si ti nekim čudom zaboravio njemu spomenuti. Samo je prokomentirao da ste vi mladi danas potpuno pogubljeni i da mu je drago da smo se upoznali. Znam biti ponekad vrlo šarmantna!" Zadnje riječi bile su popraćene smijehom, imala je grleni smijeh koji je bio na trenutke izuzetno zarazan.

"Hvala vam." Peter je osjećao kako bi se trebao čuditi ovoj neobičnoj situaciji i svemu što se oko njega zbiva, ali istovremeno je osjećao kao da tek sada postaje svoj

i na poznatom terenu, ta misao je tvorila još osjećaja da bi se trebao čuditi, ali onda je odustao od svega i krenuo jesti.

"Kad dozvoliš svom umu da se malo odmori, bit će ti lakše sve ovo osjetiti.", Ingrid glas poprimio je dublji ton. Energija oko njih počela se mijenjati, nešto poput energetskih vrtloga koji su se širili od njih prema van. Eireen je unutar sebe osjetila Marcusa i Katy, iako nisu bili pored njih, mogla je osjetiti prisutnost njihovih energija. Uz njih osjećala je prisutnost još nekih osoba za koje je znala da ih nije sreala.

"Marcus i Katy će uskoro osjetiti knjigu stvaranja, kao što ste i vi danas. Na svima nama je da im pomognemo, kao i ostalima koji će doći.", Ingrid je nastavila.

"Knjigu stvaranja?" Peter je završio s jelom i nastojao osjetiti energije oko sebe.

"Da, iako ta knjiga, zapravo taj zapis, nema imena i može ga se zvati kako god želite. Ja ga zovem knjigom stvaranja jer otvara novo poglavlje života na Zemlji." Ingrid se oslonila na stol ubacivši jednu maslinu u usta.

Nastala je tišina, svatko je bio zadubljen u svoje misli, svatko je osjećao energije na svoj način. Vrtlozi oko njih smirili su se tako da su više obraćali pažnju na vjetar i zemaljske stvari oko njih. Prva je progovorila Eireen:

"Hoćeš li nam reći nešto više o toj knjizi, o tim zapisima?"

"Reći ću vam samo neke dijelove kao poticaj da vidite i osjetite, da sami dođete do svoje snage.. i do svog sjećanja.."

"Sjećanja? Na što?" Peter je osjetio neka strujanja kroz svoje tijelo.

"Na sve ono čega se trebate sjetiti..", Ingrid se ponovno počela smijuljiti.

"I daj, ne budite tako ozbiljni. Ozbiljnost pojačava vaš um i onemogućuje vam da osjetite svoju intuiciju, svoju energiju, ono tko ste."

"Misliš ponovno se sjetiti svoje duše, probuditi se dok smo inkarnirani?" Eireen se sjetila koliko joj je kao maloj bilo teško što se sjećala puno toga, a sada sjedi za stolom s drugim ljudima i slobodno razgovara o tim stvarima.

"Ne na taj način. To je ono što će vam se ionako spontano zbivati, da se sjetite tko ste, zašto ste tu, što vaša duša želi naučiti kroz ove osobnosti. Ovo sjećanje ide izvan toga, ide dalje od toga, ide u sami kod postojanja i preobrazbu koja se događa u svim stvorenim prostorima pa i ovim. Stoga u periodima takvih preobrazba, duše sa sobom u inkarnaciju nose utkane kodove koje oslobađaju oslobađajući sebe. Kroz te kodove ispisuju se stranice promjene koje zatim utječu na promjenu vibracije u ovoj dimenziji, na ovom planetu. Te kolektivne vibracije zatim pomažu ljudima da probude svoju uspavanu energiju i prošire svoju svijest, otkriju sjećanja na to tko su.", Ingrid je zastala da ispije čašu vode i da pusti da im se energija smiri dovoljno da može nastaviti dalje.

"Sustav svega što postoji stvara se svakim trenutkom postojanja. U njemu nema lošeg ili dobrog.. u njemu je samo stvaranje. Stoga stvaranje može ići na razne strane, može ići u stvaranje svijesti, širenje ljubavi i svjetla. Ili.. nedostatak svijesti - stvaranje nesvjesnosti, tame, boli patnje.", pustila je tišinu nekoliko trenutaka.

"Iz centra svega stvorenog, iz samog Izvora svega stvorenog ne postoji misao

koja kažnjava i koja navija za neku stranu. Centar podržava sve jer stvarajući na bilo koju stranu uvijek dolazimo do ravnoteže, u ovom ili nekom sljedećem trenutku. Nesvjesnost je samo prijelaz između svijesti. Međutim, svi mi koji trenutno živimo na ovim prostorima obuhvaćeni smo tim djelovanjima. Instinkt preživljavanja, samo u različitim oblicima, isti je svuda. Stoga bića koja postoje u ovim trenucima, bore se na neki način za svijest ili nesvijest, za svjetlo ili tamu.", ponovno je pustila trenutak tišine promatrajući im energije. Vidjela je kako su ponovno podržani svjetlosnim krugovima koji su se širili oko njih i omogućavali im da osjete i oslobađaju, sve ono što je u njima, sve ono što treba biti oslobođeno.

"Ta borba odvija se na nekoliko razina. Mi koji smo inkarnirani djelujemo na ovoj razini, nastojeći se dovoljno probuditi da bi se spojili s onim što jesmo dok nismo inkarnirani. Naše buđenje i osvještavanje omogućuje svim Svjetlosnim bićima koja nisu inkarnirana da djeluju kroz nas. Stoga smo dolaskom ovamo u svoje biće zapisali kodove, svatko je zapisao onoliko koliko je mogao. Svaki trenutak našeg prisjećanja oslobađa kodove i zapisuje stranice knjige stvaranja. Kako se knjiga stvara i zapisi oslobađaju, pomažu dubljem spajanju energije i ove planete, da bi pomogli ljudima da podignu svoju svijest, da stvaraju novu razinu svijesti na ovoj planeti."

Tišina je plovila oko njih, u grmlju je šuškala neka mala životinjica, a vjetar je sa sobom donosio šum valova.

"Koliko nas ima? Mislim, nas koji smo donijeli kodove?", prvi je progovorio Peter.

"Puno. Ali neće se svi probuditi, neće svi uspjeti osloboditi sjećanje."

"Zašto ne?"

"Da bi se oslobodilo sjećanje, osim upornosti potrebno je i suočavanje sa samim sobom, otpuštanje teških priča koje nosimo iz prošlosti, otpuštanje svega onog što zarobljava um i radi nas zarobljenicima ove dimenzije."

"Znači susret Eireen i mene omogućio je osloboditi kodove?"

"Da. Ali samo zbog načina na koji ste se susreli.. načina na koji ste se prepoznali i nadišli stare priče, nadišli vlastite strahove.. "

"Zašto to prije nisam vidjela, zašto mi moje vodstvo ništa od toga prije nije reklo?" Eireen je osjetila neku vrstu tuge, kao da je energija koja prolazi njezinim tijelom oslobađala tugu.

"Zato što nisi bila spremna. Za oslobađanje kodova i rad na sebi potrebna je i zemaljska zrelost, zemaljske situacije koje vas čine ranjivima i uplašenima. A potreban je i susret s drugima, zbog toga se međusobno možemo privući na najrazličitije načine. Kako bi jedni uz druge ojačali energiju i lakše oslobodili stare vibracije."

"Kako si ti onda došla do toga? Tko je tebi pomogao?"

"Nitko ljudski.. pomogli su mi vodiči, Svjetlosna bića zadužena meni za pomoć, ona s kojima sam dogovorila tu pomoć.. Ali moje veće buđenje došlo je tek kasnije. Nakon životnih iskustava koja su me primorala da se suočim sa sobom. Stoga su mnogi od nas došli da se probude prvi, da prođu kroz životne izazove kako bi

pomogli ostalima. Ali i mnogi od nas prvih neće se nikad probuditi, životi su nam ponekad tako teški da padnemo u svoje najdublje mrakove i ostanemo u njima.. Zato nas je došlo puno."

Ponovno je nastala tišina. Sjedili su i osjećali, toliko toga unutar njih probudilo se i počelo micati, kao neka uspavana energija koja je uvijek bila tu, ali nevidljiva za njih oslobađala je svoju potisnutu snagu koja je budila njihovu svijest i otkrivala dušu.

17

Marcus se probudio iz vrlo sličnog sna, ponovno je letio, spajao se sa svjetlom, postajao svjetlosna lopta, osjećao pored sebe mnoga svjetlosna bića, neke je znao iako nije shvaćao kako, neke je prvi put sretao. Sve to postajalo je zabavno i lako, unosilo je neki mir. Jedva je čekao susret s Eireen.

Sinoć su se samo čuli preko poruka, javila mu je da je kod neke Mijine tete i da je odlazak bio važan. Obećala je da će se vidjeti za dva dana i sad je još jedan cijeli dan bio pred njim koji je trebalo ispuniti.

Otuširao se, obukao svoju najugodniju trenirku, pojeo, spremio u ruksak flašu vode, sendvič i kekse te krenuo prema šumi Howling u kojoj godinama nije bio. Bila je udaljena sat vremena vožnje, do vrha je trebalo dva sata hodanja i ovo je bilo idealno vrijeme za odlazak tamo.

Jedan dio njega osjećao je uzbuđenje, kao da ide na susret sa starim prijateljima. Već je dovoljno toga "čudnog" doživio pa je prihvatio taj osjećaj. Razmišljajući koga bi to putem mogao sresti, upalio je auto i krenuo.

Trebalo mu je nešto više da se probije kroz gradsku gužvu, zatim da izađe na gradsku obilaznicu te da se priključi na autoput. Dan je bio sunčan, niti pretoplo, niti prehladno, auti su u maniri lijenog dana klizili po cesti. Na trenutke imao je osjećaj kao da ga preuzima san, kao da bi takvom lijenom vožnjom mogao kliznuti u onaj osjećaj letenja. Razmišljajući što bi se tada dogodilo s njegovim fizičkim tijelom i autom, sjeo je malo uspravnije, lagano otvorio prozor, upalio muziku te pojačao gas. Nije imalo smisla zaspiti na autoputu bez obzira na lijepe snove.

Prenula ga je telepatska misao njegova učitelja, kako je sada o njemu razmišljao. Ammon se lagano nasmijao te mu poslao podršku, čestitajući mu na trezvenom razmišljanju. „ *Dodirnuo si onu stranu i most između ove i one počeo se graditi. Lagano ga je prijeći, još lakše se izgubiti na njemu. Neki izgube razum, drugi izgube fizičko tijelo, kako si sada i sam zaključio da je moguće. Stoga spoj ove i one strane treba ići kroz potpunu budnost u fizičkom tijelu koje sada imaš. Kroz poštovanje tijela, poštovanje osobnosti koja sada jest. Čuvaj svoje tijelo, brini o*

njemu, pomogni mu da ti pomogne lakše odraditi sve ono zbog čega si sada tu."

I tada je nestao, isključio se. Marcus je točno osjetio trenutak kad se Ammon uključio i trenutak kad se isključio. Vozio je dalje razmišljajući o svemu tome. Mogao bi se godinama uvjeravati da je to sve samo plod mašte, ne bi uspio, ovo sve sada je bilo toliko stvarno koliko i auto u kojem se vozio. Iako, pitanje je koliko je taj auto stvaran, pomislio je Marcus.

Stigavši do podnožja, parkirao se na polupunom parkiralištu. Očigledno neće biti sam na brdu, dan je bio predivan i barem dvadesetak auta čekalo je svoje vlasnike koji su se već zaputili prema vrhu. Marcus je uzeo svoj ruksak, bolje zategnuo planinarske cipele te krenuo glavnom stazom. Sjećao se puta otprilike, ali svuda je bilo dovoljno oznaka tako da gubljenje nije bilo moguće.

Čim je zašao u šumu preplavio ga je osjećaj da ga netko promatra. Isprva jezoviti osjećaj koji je iskopao strah u njemu, pretvorio se u neku toplinu koja se širila njegovim tijelom. Iako ne znajući kako, osjetio je da ga ne promatra nikakva osoba, da ga promatraju.. energije.. nije znao kako drugačije to objasniti.

U tom trenutku u sebi je začuo neki hihot i poziv na druženje. Prvo je pomislio da je to ponovno Ammon.. ali glasovi, čuo je jasno skupinu glasova, bili su potpuno drugačiji energetski od Ammonove energije. Osjećao je kao da ga šakljaju energijom i potiču da nastavi dalje.

Nastavio se penjati i nakon pola sata ugledao mali putić koji se odvajao od glavnog, vidjelo se da na njemu dugo nije bilo nikoga, na prvi pogled bio je skoro nevidljiv. On ga je primijetio samo zato jer mu je "šumsko društvo", kako ih je sada počeo zvati, par metara prije putića dalo informaciju da će uskoro skrenuti desno. Čuo ih je vrlo jasno, onako kako je prvi put čuo Eireen ili nedavno Ammona.

Skrenuvši desno na putić, osjetio je kao da je probio neki energetski obruč i ušao u neko sasvim novo područje. Energija je bila gušća, toplija, a opet svježija. Šuštanje drveća, glasanje ptica smirilo se ili zagušilo dok je neki ton počeo dolaziti do njegova uma. Nije bio siguran je li to ton koji čuje ušima ili unutar sebe, nije bio siguran niti je li ikad prije čuo takav ton, kao da Svemir pjeva.

Nakon par trenutaka, ton se počeo razdjeljivati na dva tona, jedan viši, jedan niži, nakon toga na tri tona, na četiri... sve dok se nije razdijelio na toliko tonova da Marcus više nije bio siguran koliko ih ima, a opet su svi oni činili samo jedan ton, bogat i potpuno iscjeljujuć.

Imao je osjećaj da se njegovo cijelo fizičko tijelo naštimava po tom tonu. Kao da je on neki instrument koji se ugađa. Osjećao je svoje organe, kosti, krv, cijelo tijelo kako počinju sve jače i jače vibrirati, kao da je potres unutar njega. Osjećaj je bio očaravajuć, opuštajuć i umu zastrašujuć.

U trenutku kad je pomislio da će se možda i rasprsnuti, sve je prestalo. Nestalo je tona, nestalo je gustoće oko njega, opet je jasno čuo šuštanje drveća, ptice, sitne životinjice koje su prolazile kraj njega. I čuo je svoje postojanje, nije mogao umu objasniti kako to da čuje svoje postojanje, ali jasno je čuo da je i on određeni ton koji vibrira. Vibracijom koja je postojala i koja će postojati prije ovog fizičkog tijela.

U trenutku dok se zapitao otkuda mu sve to što osjeća, njegovim tijelom prošao je neki vjetar popraćen izuzetno slatkim hihotanjem. Okrenuo se par puta oko sebe, nastojao je primijetiti svoje "šumsko društvo".

"Na krivu stranu gledaš", čuo je unutar sebe. Okrenuo se ponovno, hihot se nastavio *"Ali baš stvarno i totalno na krivu stranu gledaš."* Hihot se pojačao kao i vjetar u njemu, imao je osjećaj kao da ga netko škaklja, a on se okreće s povezom na očima. *"E pa da, imaš povez na očima, a nastojiš vidjeti kroz njega, to je kriva strana."*

Zastao je te počeo smireno disati, zaklopio je oči, nastojeći se umiriti i promatrati unutar sebe, počeo je smirivati disanje i dovoditi se u centar. *"Sad otvori oči, a ostani prisutan u sebi."*, čuo je ponovno uputu. Otvorio je oči, ostajući fokusiran na svoje disanje. Promatrao je oko sebe. Isprva je vidio šumu, nakon nekog vremena vidio je neku svjetlosnu maglicu oko sebe, zatim se ta maglica počela formirati u oblike i ti oblici počeli su se kretati oko njega, poprimajući razne siluete i forme. Neke od tih oblika vidio je jasnije, neke je vidio u bojama, ali ono što je najjače bilo izraženo.. osjećao ih je. Svakog je posebno mogao osjetiti, sa svakim je posebno mogao komunicirati, poruke su postale ozbiljnije i formalnije, komunikacija je bila ispunjena s puno ljubavi i podrške.

"E pa čestitam!", rekao je jedan oblik.

"Ovo je stvarno bilo brzo!", dodao je drugi oblik.

"Izuzetno sam sretan što se ponovno susrećemo!", treći oblik.

"Dobro došao natrag!", četvrti oblik.

A nakon toga u svom umu počeo je dobivati slike. Vidio je predio koji nije mogao prepoznati kao zemaljski krajolik. Osjetio je jako veliku povezanost s tim krajolikom, puno svjetlosnih bića koja su tamo obitavala i jako veliki mir. Svi su bili ispunjeni mirom, osjećajem ljubavi i širine.

Nešto slično tome mogao je osjetiti i u energiji šume koja ga je okruživala kao i u ovom šumskom društvu. Vidio je da su oni spojeni s tom energijom i da žive u simbiozi s ovom šumom. Osjetio je da su tu s razlogom, kako bi pomogli globalno planetu i cijelom čovječanstvu. Znao je i da zna zašto je to tako, ali to trenutno nije mogao jasno osjetiti u sebi.

Sve se vrlo brzo prikazalo i nestalo. Ostao je stajati promatrajući šumu. Sve se oko njega smirilo, šumsko društvo je prestalo slati poruke i on je osjećao svoje disanje, impuls tijela i povećanu svjesnost. Bilo je nevjerojatno u koliko kratko vremena se njegova svjesnost proširila, koliko mu je sada stvari postajalo jasno i prisno, stvari za koje bi do prije par dana mislio da su nemoguće.

Nastavio je hodati, vrlo polako, sve ono što je danas trebalo biti pokrenuto pokrenulo se, jasno je osjećao mir unutar sebe kao i zahvalnost. Unutar sebe zahvalio se svom šumskom društvu, a oni su ga zauzvrat energetski zagrlili s porukom da nastoji što češće dolaziti. Pomislio je kako bi da se njega pita mogao ovamo i preseliti, ponovno je začuo hihot nakon čega se i njegov osmijeh prelio licem.

Jutro je došlo sasvim tiho, probudivši Eireen svojim zrakama koje su se provlačile kroz poluspuštene rolete. Čula je zbor ptica pred prozorom, dok je udisala svježi morski zrak koji je ispunjavao cijelu sobu. Sinoć je prozor ostavila malo odškrinut; iako je more bilo predaleko da bi čula pjesmu valova, sam osjećaj da diše svježi noćni zrak tako blizu moru donosio je poseban osjećaj smirenja pred spavanje. Jučerašnji dan bio je poprilično ispunjen informacijama za koje je osjećala da trebaju vrijeme da bi ih počela živjeti u praksi, stoga je postavila jasnu namjeru da je spremna naspavati se.

Noć je i bila takva, bez noćnih izleta u druge dimenzije, bez buđenja fizičkog tijela, osjećala se odmornom i spremnom za povratak. Dva dana koja je provela kod Ingrid preletjela su punom brzinom i dojmovi su u njoj još uvijek bili izuzetno živi. Ležala je u krevetu osluškujući zvukove u kući. Čula je lupanje suđa u prizemlju, osjetila je miris palačinki i sasvim tiho možda neko pjevušenje, Ingrid je imala dubok i zvučan glas, ali vrlo ugodan za slušanje.

Sjetila se Petera. Na samu pomisao o njemu, njezinim su tijelom prošli energetske trnci, vrlo brzo sjetila se svega što je prošla uz njega u ovom kratkom periodu, neka privrženost i ljubav sada su je vezali uz njega. Znala je da će ga još sasvim kratko vidjeti prije polaska, obećao je iskrasti se nakratko prije nego što ona ode. Njegov razred ostaje još nekoliko dana, a ona odlazi danas nakon ručka. Marcus joj je poslao već nekoliko poruka, osjetila je njegovo nestrpljenje da se sretnu i osjećala je da će joj i on ispričati stvari koje će u njezin dosadašnji, ionako pretrpan unutrašnji svemir, donijeti još pregršt novosti.

Duboko je nekoliko puta udahнула i izdahнула te ustala. Navukla je na sebe traperice i dugu pamučnu majicu te na brzinu oprala zube. Silazeći u prizemlje disala je osjećajući svoje tijelo, nadajući se postići što veće smirenje.

"Da, to s dahom može donijeti fizičko smirenje. Uz to se još treba spojiti sa svojom energijom iz viših razina, to donese i smirenje daha. Samo stavi jasnu namjeru i s vremenom će ti to postati kao disanje, nećeš niti znati drugačije postojati." Ingridin glas dočekao ju je već u hodniku i dopratio do kuhinje, udružujući se ulaskom u kuhinju s Ingrid i zagrljajem te osmjehom koji je istog trenutka zaustavio pitanje koje je Eireen započela u svom umu.

"Da, da, čujem sve, znam sve, ali samo kad to želim, objašnjavala sam ti jučer. A jutros sam to željela, gledala sam energetske i tebe i Petera, zanimalo me je kako se osjećate nakon svega što ste doživjeli jučer." Ingrid je izvukla stolicu, doslovno posjela Eireen na nju te pred nju stavila tanjur s brdom palačinki.

Nakon toga sjela je nasuprot te s uživanjem počela doručkovati. Eireen je neko vrijeme samo naslonjena promatrala, dopuštajući da joj se smiri ponovno iznenađenje, da joj se umire pitanja koja su još uvijek lagano žuborila ispod površine njezina uma te da se spoji sa svojim višim energijama. Taj proces radila je cijeli svoj život, ali se sada on unutar nje pomalo mijenjao, otkrivajući joj sve više vlastitu energiju kao i vlastite potencijale, donoseći pritom smirenje koje je Ingrid maloprije spominjala.

"Sjećam se kad sam na početku nastojala shvatiti kako se to radi. Trudila sam se i trudila ne bih li bila spojena sa sobom. Onda mi je u jednom trenutku bilo dosta, prestala sam se truditi i tada se spoj dogodio. Uvidjela sam koliko me um smetao, koliko mi je ego ovog tijela podizao barijere koje je um tada nastojao prevladati. Kad sam odustala od koncepta kako bi to trebalo izgledati, jednostavno se dogodio svjesniji spoj mog trenutnog fizičkog tijela i energije koja jesam. Od tada se nisam otpojila i od tada zapravo još nisam svom umu objasnila kako se to događa. A on je odustao od pitanja shvativši da su odgovori prejednostavni za njega i da ih on zbog toga ne može percipirati." Nešto poput smijeha kroz žvakanje zalogaja izašlo je iz Ingrid, malo se zagrcnula, popila vode te nastavila jesti.

"Shvaćam, još kao malo nije mi bilo jasno zašto svi oko mene nisu svjesno spojeni sa sobom. Vidjela sam da većina ljudi misli da je samo fizičko tijelo, tada me to jako čudilo. Meni je to bilo tako prirodno. Ali sada, dok osjećam taj spoj, na dublji način shvaćam koliko se to umom ne može shvatiti, koliko je to nemoguće nekome objasniti." Eireen je progovorila mažući svoje palačinke. Glas joj je još uvijek bio pomalo promukao od spavanja i nakon svih tih telepatskih komunikacija osjećala je koliko je teže komunicirati zemaljskim jezikom koji daje samo zvukove, dok se slike, osjećaji i melodije otkrivaju samo onome tko se pomno preda slušanju sugovornika.

"Da, lakše je telepatski, ali još uvijek smo na Zemlji i moramo komunicirati na ovaj način. Stoga niti mi nećemo uvijek komunicirati telepatski, bitno je znati ove stvari iskomunicirati i jezikom, to će ti pomoći u prenošenju nekih znanja kad to bude potrebno." Ingrid je završila sa svojim doručkom te ustala staviti tanjur u perilicu.

"Kad pojedesh idemo u šetnju, postoji još nešto što želim s tobom podijeliti prije nego kreneš kući. A i Petera ćemo susresti u toj šetnji, on će uskoro krenuti." Ingrid je izašla iz kuhinje ostavljajući Eireen s palačinkama i mislima.

Ingrid je stajala ispred kuće zatvorenih očiju lagano dišući kada je Eireen izašla. Vjetar je sasvim lagano donosio miris mora, u daljini se čulo kreštavo glasanje galebova.

Zajedno su krenule u tišini, šljunak pod njihovim nogama uskoro je zamijenjen zemljanim putem, tu i tamo prošaran izbočenim kamenjem. Livada se sužavala ispred njih kako bi ih uvela u prolaz između dvije stijene, nakon toga širio se pogled prema moru i obzorju.

Krenule su prema plaži. Ingrid je iz piknik košare vadila deku tražeći najbolje mjesto.

"Reći ću ti dijelove, a ti ćeš sama vidjeti svoju priču u tome. Stoga kada završim

s pričom, pokušaj prvo osjetiti sve što sam rekla, a nakon toga osjeti imaš li stvarno pitanja ili to samo tvoj um treba odgovore. Sjeti se da na neka pitanja nema odgovora, ne onakvih kakve bi tvoj um želio. Neka pitanja osjećamo u sebi kao potrebu za dokazivanjem. A sve što ću ti sada reći nije dokazljivo na način s kojim bi tvoj um bio zadovoljan. Stoga je bitno da osjećaš u sebi stvari i da dozvoliš da ti se unutar tebe pokazuju odgovori." Ingrid je sjela na deku ostavivši dovoljno mjesta da se i Eireen smjesti. Eireen je sjela kimajući glavom, dajući na taj način potvrdu da je spremna slušati.

"Davno prije nego smo se nas dvije rodile u ovim tijelima, zapravo davno prije nego što su i naše duše rođene, rastvarala se energija stvaranja. U njenim primarnim dijelovima sve je bilo jednako, sve je bilo prožeto svjesnošću postojanja, ljubavlju samom. Nakon nekog vremena koje se na tim nivoima ne zove vrijeme već protjecanje stvaranja, to što je stvoreno raširilo se dovoljno da može osjetiti svoju oslabljenost na krajevima. Ta oslabljenost oslikavala se kroz dualnost vlastitog postojanja, omogućujući sebi da se ogleda u vlastitoj slici. Vrlo brzo vlastita slika počela se sama od sebe odbijati stvarajući rezonance postojanja u nekim nesavršenostima te se slika u slici počela iskrivljavati. Na taj način sve što postoji bilo je prepoznato u dijelovima koje u sebi do tada nije prepoznavalo te se počelo širiti kao vlastiti odbljesak. Svaki takav odbljesak stvarao je novi sloj nesavršenosti dotadašnje savršenosti te omogućavao širenje uzorka svega što postoji na jedan sada potpuno novi način.

Kako se to rastvaranje širilo dalje na njegovim krajevima događalo se sve više odbijanja te je učenje kroz odbljeske postalo nešto što je izrodilo duše, kako bi svojim postojanjem omogućavale svemu što postoji širenje svjesnosti na suptilnije načine. U tom vremenu koje nije bilo vrijeme počelo se sve što postoji sve više rastvarati na pojedinačne oblike koji su sami sebe dalje uobličavali, samim svojim odbljescima na krajevima svega što postoji.

Taj period početak je nečega što naš um u ovim tijelima ne može shvatiti, ali iz čega mi dolazimo i čemu se vraćamo. Svaka duša dolazi iz vremena koje nije vrijeme i vraća se u njega, kako bi svojim postojanjem omogućila daljnja iskustva i kako bi se na kraju stopila natrag u sve što postoji. Nikad ne prestajemo biti dio toga, samo neko vrijeme postajemo svjesniji sebe u tom pojedinačnom dijelu.

Dok se nalazimo izvan ovih tijela nemamo ego kako ga ovdje osjećamo, stoga učenje ide kroz svjesnost i ljubav. Ali sve što postoji stalno se širi i uvijek postoje neki rubni dijelovi gdje su odbljesci tako jaki da dualnost postaje izuzetno gruba. Zemlja je trenutno jedan od takvih rubnih dijelova i samim tim odlično mjesto za učenje novih iskustava.

Sami se vraćamo kako bi učili i napredovali i jednog dana se ponovno spojili u sve što postoji, prepuštajući vlastitu svjesnost ljubavi. To je dugi period kada bi ga promatrali iz ove naše perspektive, zapravo to je općenito dugi period..

Svi mi koji smo došli, znali smo što nas čeka ovdje i sada i znali smo da nije

svim bićima u interesu promjena koja se ovdje događa. Oko nas postoje naši pratioci, naša potpora, koja nam pomaže u onom što jesmo i što radimo, a to je širenje svijesti, oslobađanje.. Ali postoje i oni koji nam otežavaju put. Oni vrlo često djeluju kroz druge ljude, kroz situacije u kojima se možemo naći, direktno kad spavamo ili kada su nam energije nefokusirane.

Njihov izazov je manjak svijesti koji ih drži zarobljenima u vlastitom mraku postojanja. Vezani za ovaj rubni dio postojanja i njegovu dualnost oni su u panici i strahu od promjene, stoga nitko tko pomaže promjeni nije im po volji.

Budi u sebi, spajaj se na što više razine postojanja i budi prisutna. Uvijek slušaj svoju intuiciju i svoje vodstvo, kad nisi sigurna zastani i osjeti, ne donosi brzopleto zaključke.

Sad je period promjene rubnog područja, to je prirodni proces koji se zbiva s vremena na vrijeme: kad se sve što postoji još više raširi i kad se mijenjaju rubna područja. Ona dosadašnja rubna postaju područja viših vibracija, kako bi se odbljesak novih rubnih područja proširio dalje, dajući neke nove uvide samom postojanju.

Većina nas došla je pomoći toj promjeni, većina njih ne vidi svrhu te promjene, nisu u stanju krenuti za njom i ne vide da smo svi dio većeg sustava.

Iako mi to vidimo, moramo se obraniti i pomoći toj promjeni, kako bi proces bio što lakši. Na taj način pomoći ćemo i njima koju su se pogubili, nedajući im našu snagu i samim tim omogućavajući im da se oslone na sebe, da se i oni promijene. Sve to proces je koji mi nećemo doživjeti samo u ovim tijelima u kojima se sada nalazimo već i u nekoliko budućih. Nasljeđe koje si ostavimo nakon ovog života dočekat će nas pri sljedećem rođenju, omogućavajući nam bolji start." Ingrid je polako usporavala priču pogledavajući Eireen koja je gledala prema moru. Eireen se okrenula prema njoj i susrela s pogledom koji je govorio više od riječi.

"I sjeti se, postoji samo jedan način djelovanja, kroz ljubav.. što god da se dogodi, uvijek se sjeti da si ljubav i da je ljubav centralna energija cjelokupnog postojanja." Ingrid je klimala glavom kao da potvrđuje svoje riječi, pogled je ponovno usmjerila prema moru.

Eireen je osjećala riječi koje su prolazile kroz nju, te riječi koje je slušala bile su popraćene širenjem energije znanja koja je budila njezine stanice, dopuštajući joj osjećaj slobode, poput oslobođenih mjehurića koji žure na površinu. Taj osjećaj bio je pomalo škakljiv i ona osjeti kako joj na lice dolazi smiješak, dok se oči istovremeno pune suzama. Neko ganuće prolazilo je cijelim njezinim tijelom, mekoća se uvlačila u svaku njezinu poru. Snaga svega što je sada prošlo kroz nju bila je toliko golema da je njezino cijelo tijelo proživljavalo ekstazu, kao da je na tren izašla iz ovog tijela i ponovno se vratila, svjesna svega onog što je vidjela i osjetila dok nije bila u tijelu.

Okrenula se prema Ingrid koja ju je promatrala i samo klimnula, riječi su bile bespotrebne, znala je da Ingrid osjeća sve što ona sada prolazi. Nakon te misli Ingrid se samo lagano nasmiješila te se nagnula zagrliti je, Eireen je uzvratila zagrljaj i sada su tako sjedile razmjenjujući nešto puno više od topline i nježnosti, razmjenjujući sjećanja na samu bit postojanja.

Peter je, hodajući prema plaži, nastojao smiriti svoj um koji je luđački radio paniku u najlošijem trenutku, kad se on spremao oprostiti od Eireen, za sada, i shvatiti što bi dalje trebao. Um je stvarao poruke koje su ukazivale na strah od njenog ponovnog gubitka.

Iako je vidio sve što se između njih zbivalo, iako mu je ona jasno dala do znanja da su u ovom životu samo prijatelji, njegov um je iznova i iznova stvarao slike zbog kojih je njegovo srce brže kucalo, a emocije vodile prema zaljubljenosti.

Bio je iznenađen koliko se brzo moguće zaljubiti. Otkad je doživio emotivni šok s mamom, nastojao je živjeti smireno i pribrano, a koliko je on znao, zaljubljenost narušava takav unutarnji sklad. I evo, ovo sada je smatrao dodatnom potvrdom. Nije prošlo niti 48 sati otkad je sreo Eireen, a već je njegovo cijelo srce kucalo za nju. I ne samo zbog onog što je vidio u prošlom životu, već zbog onog što je vidio sada.

Njezino cijelo biće svidjelo mu se više od bilo koje osobe koju je upoznao. Iz nje je zračilo sve ono što ga je privlačilo i ujedno plašilo i taj spoj donosio je potpunu zaljubljenost.

Najgore od svega bilo je to što je on znao da će ona to sve iščitati čim stane pred nju, Ingrid će vjerojatno iščitati sve još i lakše, a on će se osjećati slabo i jadno. Razmišljao je da ih možda nazove i izmisli da ga profesor ne pusti, ali je od te ideje brzo odustao. Prvo, zato što bi odmah shvatile da izmišlja, a drugo, jer bi Ingrid nazvala profesora. Tako nije imao drugog izbora nego da ode, što je njegovom trenutno jako zaljubljenom biću jednim dijelom i odgovaralo, bez obzira na svu muku koja ga čeka.

Prije nego je Peter stupio na plažu, Eireen je osjetila njegovo prisustvo, toliko snažno ju je obgrlila njegova energija da je na trenutak ostala bez zraka. U tom trenutku Ingrid je bila udaljena skupljajući kamenčiće. Eireen je nastojala disati i povratiti mir, ali kako su trenuci prolazili i Peter se približavao, osjećala je njegovu energiju sve jače i jače. Srce joj je brzo počelo tući i neka vrućina prolazila je njezinim cijelim tijelom. Do trenutka njegova pojavljivanja na plaži, Eireen se osjećala potpuno izbezumljeno.

"Jutro, nadam se da si se naspavala." Približavajući se, Peter je nastojao tu rečenicu izgovoriti što ležernije. Ali već prvi pogled na Eireen pokazao mu je da će ovo biti sve samo ne lagan susret.

"Što se događa?" Eireen je bila potpuno zajapurena u licu, izgledala je kao netko tko se upravo vratio s trčanja.

"Kako to misliš?" Peter je i dalje nastojao smiriti glas koji ga je svakim trenutkom sve više izdavao.

Eireen je šutjela i promatrala ga, na trenutak je zatvorila oči nastojeći smiriti disanje. Peter je postao još više nervozan te je pokupio par kamenčića s poda prebacujući ih sada iz ruke u ruku. Prošlo je nekoliko trenutaka, Eireen je otvorila oči, njezino disanje umirilo se, a crvenilo povuklo s lica. Promatrala je Petera, a zatim ga

zagrlila.

Isprva je njezina reakcija u njemu izazvala potpuni šok i nezaustavljivu buru emocija koje su ga skoro srušile. Zatim joj je uzvratilo zagrljaj, zatvorio oči i disao. Ako je ovo njihov posljednji trenutak, pomislio je, nema ništa protiv da ga ovako provedu.

Za to vrijeme Eireen mu je slala smirenje, isprva nije mogla proći od jačine emocija koje su se širile nezaustavljivo oko njega, ali je nakon par trenutaka osjetila da popušta taj emotivni oklop koji se i nad nju nadvio te je sada njezina umirujuća energija okruživala njihova tijela. Isprva samo energetski, a onda i telepatski slala mu je smirenje, ljubav i osjećaje uzemljenja. Njegovo zgrčeno tijelo počelo se opuštati i prepuštati, malo po malo svi ti ustreptali osjećaji dolazili su u balans.

Nakon nekoliko minuta pustila ga je iz zagrljaja, čekajući da i on nju pusti. Kad su se razdvojili, njegov pogled bio je taman i dubok, imala je osjećaj da gleda u njegovu dušu, njoj tako poznatu i blisku.

"Nemoj si to raditi, nemoj dozvoliti da te um toliko izbací iz ravnoteže. Pusti da ti energije govore, da te vode u kojem god smjeru trebaš íći u tom trenutku." Eireen je osjetila kako joj je glas dublji, "Nitko ne zna što budućnost donosi, ali možemo osjetiti sadašnjost i omogućiti si najbolje poteze u ovom trenutku. Ako oni idu iz uma, vrlo često nam donose nevolju i zastoj, preopterećenje, kao tebi sada. Ako oni idu iz osjećaja, donose blagost i smirenje." Osjetila je kako se on sve više i više opušta i prepušta trenutku.

"Trenutno smo samo prijatelji. Sigurna sam da ćeš i ti tako osjetiti ako dopustiš samo svojoj intuiciji da ti govori. Svo ovo zaljubljanje u koje si upao proizvod je tvoga uma koji je vezan samo za ovo tijelo i koje ima svoje potrebe. To te toliko iscrpilo da si potpuno ispao iz sebe. Tvoj dolazak osjetila sam tako da više nisam osjećala sebe nego tebe, toliko snažno sam osjetila tvoju pogubljenost u tom trenutku da sam mislila da ću se srušiti, zato sam te zagrlila. Osjetila sam da nam jedino tako mogu pomoći." Eireen je sjela na pijesak okrenuvši se prema moru. Peter je sjeo kraj nje. Nekoliko trenutaka tišina je bila smirujuća.

"Hvala ti.. da.. mogu osjetiti sve što si rekla. Mogu osjetiti koliko privrženosti osjećam prema tebi i koliko je moj um iskoristio tu priliku za stvaranje priče koju niti ja ne osjećam u ovom trenutku... iako, kako si i sama rekla, nitko ne zna što nam budućnost donosi..", pogledao ju je i zagrlio. Ovog puta to je bio prijateljski zagrljaj, pun podrške i ljubavi. Naslonila je glavu na njegovo rame, s osjećajem nekog ponosa. I za njega i za sebe.

"Obadvoje trebate biti ponosni. Brzina kojom usvajate buđenje nevjerovatna je, moram priznati. Ja sam u svakom slučaju izuzetno ponosna na oboje!" Ingrid im je prišla s desne strane, noseći pune ruke kamenčića i malih školjki. Stavila je to pred njih, raspoređujući u dvije hrpice.

"Možete ovo ponijeti sa sobom.. i kad vam bude teško, uzmite u ruke i spojite se s mudročću ovog trenutka. Ovo vam neće biti posljednji izazov. Ja sada idem. Eireen, tebi autobus kreće za sat vremena, odvest ću te do stanice kad se vratiš. Ovo je još vrijeme za vas." Poljubila je svakog u vrh glave i krenula prema kući. Pjevušeći,

kretala se laganim korakom, oko nje vjetar je nosio suho lišće. Neka bezbrižnost i zadovoljstvo prosipalo se po putu iza nje.

Sjedili su još neko vrijeme u tišini i zagrljaju. Misli su im bile prazne, a duše povezane, trenutak sličan vječnosti kad niti oblik postojanja, niti mjesto nisu bitni.

Nakon toga Peter je otpratio Eireen dio puta. Na mjestu gdje su se prvi put sreli, stali su još jednom u zagrljaj. Izmijenivši papiriće s brojevima telefona i ostalim podacima, bez riječi su se okrenuli svaki na svoju stranu. Ovo je bio trenutak koji se nije mogao prekinuti, samim tim nije bilo potrebe za oproštajnim pozdravom.

19

Tu noć Eireen je imala susret. Nakon što je došla kući, njezina mama koja je bila vidno uzrujana zbog nekog problema s kolegicom na poslu uz obilnu večeru obilno joj je ispričala sve detalje. Inače u ulozi pripovjedača koji treba ispričati kako je provela prošle dane, sada se našla u ulozi slušaoca i možda čak savjetnika. Po prvi put Eireenna mama saslušala je sve prijedloge mogućih rješenja te situacije. Eireen je duboko u sebi osjećala koliko je mama povrijeđena i samim tim nekoncentrirana na nju, što joj je u ovom trenutku sasvim odgovaralo.

Spremivši se na spavanje, legla je u krevet i nazvala Marcusa. Stigla je kasno i nije bilo moguće da izbjegne mamu i večeru te je susret s njim odgodila za sutra.

Marcus je bio umoran i na telefon je zvučao lijeno i pospano. Ukratko joj je rekao da ono što joj ima za ispričati ne može preko telefona, obasipao je telefonskim poljupcima i zaželio laku noć.

Ležeći u krevetu Eireen je prebirala po svim događajima proteklih dana. Razmišljala je što bi od toga trebala ispričati Marcusu, njegova gledišta bila su toliko različita od njezinih da nije bila sigurna što će ga uznemiriti, a što ne. U njoj se probudila znatiželja o onom što on njoj treba ispričati, osjećala ga je drugačijeg, nekako otvorenijeg, svjesnijeg, pitala se što se njemu događalo od zadnjeg susreta.

Vrlo brzo je zaspala tonući u san koji ju je odveo na neku cvjetnu livadu punu neobičnog cvijeća. Na livadi se prvo pojavila Ingrid, zatim Peter. Donijeli su sa sobom sendviče i dekicu, ponovno su ležali na plaži gledajući u more. Jedan dio nje znao je da sanja i da na neki način otpušta nakupljene energije.

U trenutku kad se željela okrenuti prema Ingrid i nešto je pitati, cijela slika kao da se rasparala i nestala, a ona je ostala stajati u bjelini. Ništa i nitko nije se pojavljivao osim nekog glasa koji kao da je prolazio kroz nju.

"Izuzetno mi je drago ponovno te susresti.", glas je bio muški, dosta dubok i jako ugodan. Njezino tijelo počelo se opuštati i u tom trenutku bila je potpuno svjesna da je ovo zapravo san, da se ona upravo probudila iz sna.. u san? Nije bila

sigurna što je ovo gdje se sada nalazi.

"Nije niti bitno. To je stvoreni prostor za komunikaciju, koji omogućuje najmanje ometanje od strane uma i najlakšu izmjenu informacija.", glas je ponovo prošao kroz nju.

U tom trenutku osjetila je kako joj se netko približava s njezine desne strane, okrenuvši svoj fokus u tom smjeru i njezino tijelo se okrenulo u tu stranu. Prema njoj išao je stariji čovjek, obučen poput ljudi s istoka, u neku tuniku, s turbanom na glavi, dugom bradom i izuzetno dubokim i tamnim očima.

Na njegovom licu jedino što nije bilo tamno su bili njegovi blješteće bijeli zubi. I osmijeh. Bio je potpuno razoružavajuć i Eireen je osjetila kako se njezinim licem širi osmijeh sam od sebe, dok njezinim tijelom prolazi toplina. Iako nije umom mogla prepoznati tu osobu, znala je da se poznaju.

"Da, poznajemo se. Ali se u ovom obličju na planeti još nismo sreli i zato me ne možeš prepoznati.", potpuno se približio, stao nasuprot njoj i promatrao je.

"Ja sam Ammon, barem me tako zovu u ovoj inkarnaciji."

Eireen je nastojala shvatiti odakle se poznaju, ime niti lik ovog čovjeka nisu joj donosili neko sjećanje, ali cijelo njezino biće ga je prepoznavalo.

U tom trenutku Ammon se rasplinio ostavljajući za sobom nešto poput energijskog oblaka punog prašine. Eireen se nije uspjela sabrati, a već je ta prašina u jednom trenutku poprimila lik koji je njoj bio itekako poznat. Odmah nakon toga ponovno se stvorio Ammon, sada s još većim osmjehom na licu.

Eireen je osjećala kako stoji pred njim potpuno ukočena. Njezin um još je procesuirao ono što je upravo vidio, ta preobrazba sama po sebi bila je čudesna, a lik koji se pojavio unutar toga ostavio ju je potpuno paraliziranu. To je bio lik njezinog oca iz jednog od prošlih života.

Cijela ta priča sada se odmotala u sjećanje unutar nje. Taj put rodila se isto kao djevojčica, njezina tadašnja majka umrla je na porodu i otac je bio sve što joj je ostalo. On je bio kotlopopravljač, živjeli su u jednim poluimproviziranim kolima koja su vukla dva stara konja.

Putovali su od mjesta do mjesta i zadržavali se onoliko dugo koliko su ljudi trebali njezina oca. On je radio od jutra do mraka, popravljajući kotlove i sve metalne posude koje su mu ljudi donosili, a ona je svaki put, isprva skrivena iza kolica, promatrala djecu koja bi se redovito oko njih skupila. Nakon nekog vremena pridružila bi im se u igri i baš kada je stvorila neko prijateljstvo, njezin otac završio bi s poslom i oni bi krenuli dalje.

Jedino su joj lutke koje je sama sebi napravila od ostataka nekih krpa i drvenih letvica, bili njezini stalni prijatelji, njima je pričala u sitne sate, prepričavajući zamišljene zgode sa svojim zamišljenim prijateljima, koji su uvijek tu i nikad je ne ostavljaju. Iako su ona i njezin otac bili ti koji su napuštali ta mjesta, ona se uvijek osjećala kao da nju ostavljaju, kao da nije dovoljno dobar i pouzdan prijatelj.

Na njezin deseti rođendan otac ju je pozvao i vrlo ozbiljnim glasom rekao da umire i da mu je preostalo vrlo malo vremena. Brinuo se što će biti s njom kad on

ode te je dogovorio da ju preda jednoj imućnoj obitelji kao poslugu.

Cijelu noć nastojala je uvjeriti oca da je to pogrešna odluka, da ona želi ostati s njim do kraja, da mu se ništa neće dogoditi, a ako se i dogodi, da će se ona snaći. Otac je bio neumoljiv, govorio je vrlo malo, isprekidan i mučen dubokim kašljem. Tako su dočekali jutro, umorni i iscrpljeni od razgovora i emocija koje su ih duboko razdirale.

Otac je nastojao sačuvati smirenost, ali ona je osjećala koliko ga boli ova situacija. Znala je da on to radi za njezino dobro, da je uvjeren da će tako biti najbolje te se na kraju odlučila predati i oprostiti s njim na smiren način.

Kuća pred koju su se dovezli bila je ogromna, najveća koju je ona u svom kratkom životu vidjela. Trebalo im je nekoliko minuta da se dovezu s početnog ulaza pred zgradu, da tamo brzo spremne kolica i konje sa strane i krenu prema zadnjem dijelu gdje se nalazio ulaz za poslugu. Tada su odmah naučili da posluga nikada ne ide tim prilaznim putem već jednim zaobilaznim koji se nalazio dobro skriven iza drveća i grmova.

Na vratima kuhinje dočekala ih je izuzetno debela ali prijazna kuharica, iza nje čula se buka i galama, lupanje posuđa i nečije ratoborno vikanje. Okrenula je očima prema njima te se naslonila na dovratnik, vrteći krpu u jednoj ruci.

"Dobro, nemamo puno vremena. Uzmi svoje stvari, oprostite se i za mnom!" Sve to izgovorila je oštro, ali sa smiješkom.

Sve nakon toga zbivalo se izuzetno brzo. Otac ju je čvrsto ali kratko zagrlio, ona nije stigla niti zaplakati, a otac je već odlazio. Ta slika očeva odlaska urezala se duboko u njezino biće i pratila ju cijeli taj život. Pobudila je već donesene vibracije iz prošlih života u kojima je ostavljenost kao emocija bila neodrađena i duboko zapisana.

Život koji je tamo provela bio je pun uspona i padova. Odrasla u toj kuhinji družila se s povrćem kojeg je trebalo guliti i rezati, s loncima koje je trebalo ribati i sa starim mačkom koji je poput nje spavao lijeno na podu u kuhinji. Tu prvu godinu spavala je na staroj slamarici kraj peći koja je stalno gorjela jer se vječno nešto kuhalo. Iduću godinu dobila je mjesto za svoju slamaricu u maloj sobici koja je služila kao ostava za metle. Iako je njoj bilo bolje kraj peći, nije imala pravo glasa te se vrlo brzo navikla.

Dane je provodila u kuhinji, tek predvečer kada su sve dužnosti bile gotove, bilo joj je dopušteno izaći u stražnje dvorište. Te prilike koristila je za šetnje i hvatanje bilo koje životinjice ili bube kako bi privremeno imala društvo.

Za vrijeme jedne takve šetnje, naletjela je na vlasnikova sina. Dvije godine stariji od nje, obučen u svečano odijelo, šutao je nezadovoljno kamenčiće. Nakon što su se sreli, bez riječi su ostali stajati i gledati jedno u drugo. On potpuno opčinjen njome, ona u želji da nađe prijatelja, ali svjesna da ovo prijateljstvo neće biti dozvoljeno.

Iduće dvije godine tajno su se sastajali kad god bi se pružila prilika. Dogovorili su znakove koje su ostavljali na određenim mjestima u hodniku pred kuhinjom,

mjestu gdje joj se on najviše mogao približiti. Ti znakovi govorili su je li sigurno da se nađu taj dan ili ne.

Razmijenili su i svoj prvi poljubac, nesvjesni da je ovaj njihov susret samo produžetak dugačkog braka u jednom od prošlih života, u kojem su imali desetero djece od kojih je pet preživjelo i u kojem su se zaklinjali na vječnu ljubav. Stvorivši ovisnost jedno o drugom odlučili su na razini duša da u idućem životu jedan drugom budu dovoljno veliki pokretač emocija tuge i ostavljenosti kako bi se mogli susresti s tim vibracijama i iskustvima koje ona donose.

Dan njihova rastanka, koji je uslijedio nakon što su otkriveni, bio je trauma koju ni jedno nije raščistilo u tom životu. Vrlo brzo nakon toga on je stupio u ranije dogovoren brak u kojem je bio nesretan do kraja svog života. Nikada je nije prežalio niti zaboravio.

Nju su nakon njegove ženidbe odveli iz kuće, premjestivši je u jednu drugu kuću gdje je ostala do kraja svog kratkog života. Radeći u kuhinji i vrlo malo se družeći s ostalima, zvali su je Tiha Misa. Umrla je od upale pluća prije svog 22 rođendana. Nikada se više nisu vidjeli. Do života kada su bili dvije sestre i kojeg se Eireen u ovom životu sjećala.

Sada je tuga koju je osjećala prema njemu, izgubivši ga u tom životu kao voljenu sestru, postala još dublja. Mogla se sjetiti njihove velike ljubavi i dugog i sretnog braka, zatim tog bolnog rastanka. Pa opet sastanka kroz sestru i njegovog brzog odlaska kroz bolest.

U tom trenutku shvatila je zašto su toliko privlačni jedno drugom u ovom životu i zašto jedno drugom mogu toliko jako podići emocije. Imala je osjećaj kao da je unutar sebe otvorila kutiju koja je dugo bila zatvorena i čije postojanje prije nije niti dozvoljavala priznati. Nije bila sigurna hoće li se uopće moći nositi sa silinom emocija koje je osjećala da naviru iznutra.

"Upravo zbog toga što si sve ovo vidjela i prisjetila se, moći ćeš se nositi s tim. Sad nema potrebe za skrivanjem, dramom, znat ćeš zbog čega se osjećaš tako kako se osjećaš i moći ćeš tretmanima i usmjerenošću prema tome transformirati tu vibraciju.", ponovno je postala svjesna Ammonove prisutnosti. Njegove misli prolazile su kroz nju, ispunjavajući je osjećajem povjerenja.

"Odakle ti? Zašto sada?", ovo su bile njezine prve misli upućene njemu.

"Zato što je došlo vrijeme.. i zato što će ti Marcus sutra pričati o meni..", imala je osjećaj da nešto poput smijeha dolazi od njega.

"Pa, zabavno je, moram priznati. Ali i korisno.. Marcus se vrlo brzo otvorio i iznenadit ćeš se sutra kad ga sretnoš i saslušáš. Trenutno smo svi usko povezani i na neki način moja zadaća je da vam pomognem u ovom trenutku. S njim sam krenuo na jedan način, s tobom na drugi..." Ammon je polako počeo blijediti.

"Čekaj, imam sto pitanja. Nije mi uopće jasno što se događa!" Eireen je počela osjećati nešto poput panike u svom tijelu.

"Ne treba ti biti jasno, trebaš samo usmjeriti pozornost na ovo što si sada vidjela, usmjeriti pozornost na oslobađanje tih energija.. bez brige.. i tako smo stalno"

u kontaktu, sjetit ćeš se..", i tada je nestao. Eireen je ostala stajati u tom bijelom prostoru svjesna da ju samo odluka da se probudi dijeli od njezine sobe i buđenja. Pomislila je da bi mogla dobiti odgovore na neka pitanja ako još malo ostane tu, ali ništa se više nije zbivalo te je uputila svjesnu namjeru buđenja.

Sljedeći dan krenula je prema Marcusu, dogovorili su se naći u njegovu stanu kako bi na miru o svemu razgovarali. Otvorio joj je vrata bos, u boksericama i majici, raščupane kose, s osmijehom od uha do uha. Nije se stigla niti pripremiti, a već ju je podizao u zrak vukući je u zagrljaj.

"O kako si mi nedostajala, bilo je to kao da se sto godina nismo vidjeli!" Marcus je izgovarao te riječi kao glumac na pozornici, teatralno zabacivši glavu. Nakon toga utisnuo joj je poljubac te spustio na pod.

Eireen nije mogla da se ne smije ovom dočeku iako joj je srce užurbano lupalo. Nije bila sigurna što će čuti od njega, niti je odlučila što da mu ispriča, a što ne. Odmah je primijetila njegovu veću nesputanost, bolji energijski protok i neku vrstu samouvjerenosti. Odlučila se prepustiti trenutku i dopustiti da se dogodi ono što se treba dogoditi. Za početak je odlučila ne zamarati se više tim pitanjima, povukla ju je njegova ljubavnost te se sada ona njemu potpuno bacila u zagrljaj.

Gladni jedno drugog vrlo brzo su od zagrljaja prešli na skidanje odjeće i krevet. U tom trenutku njihove osobnosti ostavile su za sobom sva sjećanja, sve susrete, sve prošle inkarnacije te se prepustile međusobnom uživanju. Njegova ljubav podupirala je njezino opuštanje, njezina požuda podizala je njegovu strast. Nakon nekog vremena ležali su potpuno opušteno jedan kraj drugog, promatrajući igru sjena na stropu. Glad je prevladala i Marcus je naručio pizze. Sjeo je na krevet i zagledao se u Eireen kao da je prvi put vidi.

"Ja ti ne mogu opisati koliko si ti lijepa i koliko je ovaj život lijep!" Njegov trenutno promukao glas prošao je kroz sobu poput tihog vjetra donoseći Eireen nemir u želucu. Tog trenutka ponovno joj se vratila slika onog dječaka kojeg je noćas vidjela, njegovog pogleda i osjećaja između njih. Upravo tu vrstu emocije prema njoj imao je i on, a ona mu se tada potpuno prepustila. Sad kad se u njoj probudila bol zbog nerazriješenih gubitaka, njegova je izjava poduprla strah.

Iako je znala da je sve što sada osjeća plod vibracija koje su se pojavile u njoj, nije mogla zaustaviti neki ledeni osjećaj koji je prolazio kroz njezino tijelo. Usmjerala je disanje na osjećaj propuštanja i u sebi zamolila energetski tretman, znala je da je njezino duhovno vodstvo uvijek kraj nje, spremno pomoći.

"Što ti je?" Marcus je nježno maknuo kosu s njenog lica natjeravši je da ga gleda u oči. Nije mogla izdržati njegov pogled već ga je zagrlila, tako su ostali neko vrijeme pričajući nesvjesno jedno drugom energetski.

Prekinulo ih je zvono, pizza je stigla i Marcus je ustao otvoriti. Eireen se za to vrijeme ispružila na krevetu osjećaju svoje tijelo i energiju. Neka istovremena mješavina boli, tuge, sreće i ushićenja prolazila je kroz nju. Sjetila se noćasnje spoznaje, da nije do sada niti željela pogledati u te skrivene vibracije unutar sebe,

nije se bila spremna susresti s tolikom tugom. Odrastajući otvoreno prema energijama, nije vidjela ono što joj je bilo pred nosom.

Suze su klizile niz njezino lice, dišući nastojala je osvijestiti što više sve što se u njoj probudilo, željela se s tim susresti, željela je to naučiti, posvijestiti, otpustiti. Marcus se vratio s dva tanjura, stavio ih je na krevet između njih i legao. Podbočivši se na lakat zagledao se u nju, nije ništa govorio, samo ju je promatrao. Obrisao je suze s njezina lica i blago joj se nasmiješio. Uzvratila mu je smiješak te poslala poljubac.

"Možda je najbolje da pojedemo i krenemo u šumu, nekako osjećam da će nam šuma pomoći rasteretiti se svih stvari koje nosimo u sebi, kroz hod ćemo razgovarati, a možemo ponijeti i deku pa leći na livadu." Marcus je upitno pogledao Eireen koja je samo potvrdno klimnula glavom te uzela komad pizze. Tek je sada shvatila koliko je bila gladna. Tišina je ispunila sobu dok su jeli, svatko u svojim emocijama i sa svojim mislima, istovremeno prisutni i daleki, na početku putovanja koje je pred njima.

Šuma ih je obgrlila svojom zelenošću. Čim su kročili u početni dio šume osjetili su tišinu vanjskog svijeta i pjesmu koja je prolazila kroz njih. Marcus se okrenuo prema Eireen kako bi joj rekao da je to jedna od stvari koje joj je želio ispričati, ali ona je već stajala zatvorenih očiju kao u transu. Nastavio je hodati puteljkom omogućujući njoj da nađe vlastiti ritam prepoznavanja stvari za koje je osjećao da ih sada dotiče. Nakon nekog vremena čuo je njezino približavanje, hodala je stazicom iza njega i lagano pjevušila.

"Toliko puta sam već komunicirala sa šumom, ali nikad na ovaj način. Kao da se nešto novo u meni probudilo što prepoznaje neke sasvim nove razine!", ponovno je zastala i udahnula punim plućima. Smiješak je prošao njezinim licem, "A rekli su mi da si ih i ti upoznao i da je to jedna od stvari koje mi želiš ispričati." Marcus se iznenađeno okrenuo gledajući u nju. "Ne mogu vjerovati da su mi pokvarili iznenađenje!" Nije bio siguran je li stvarno uvrijeđen ili šokiran onim što je upravo rekla.

Eireen se samo nasmijala i pogurnula ga da krenu dalje. Hodali su po stazici, slušajući šum vjetra kroz drveće i pjev ptica koje su veselo skakutale s grane na granu. Istovremeno je kroz njih prolazila pjesma za koju su obadvoje osjećali da dolazi od šume i njezine energije, ali iz nekih drugih slojeva, koji nisu fizički. Samim tim razlikovala se od pjeva ptica i šuškanja drveća. Bila je tako duboko u njima da im se činilo kao da su od nje sastavljeni.

Nakon otprilike pola sata došli su do jednog proplanka na čijem je krajnjem dijelu probijalo sunce. "Savršeno mjesto za deku i opuštanje." Marcus je već rasprostirao deku na pod vadeći pritom i kekse. Eireen se smjestila kraj njega, žmireći su dopuštali suncu da ih grije.

Osjetili su kako se oko njih skuplja energija i kako se polako počinju nalaziti u jednom velikom energetsom krugu. Njihova energija vrlo brzo je reagirala na ovu

promjenu, počeli su osjećati fizičke senzacije, trnce, toplinu i opuštenost. Nakon toga mir je počeo ulaziti u svaku njihovu stanicu te su obadvoje ležeći prepustili se.

Isprva samo ih je i dalje prožimala toplina i uгода, ali nakon nekog vremena kao da su se počeli odvajati od tijela, obadvoje su osjećali kao da njihov duh izlazi iz tijela. Iako je Eireen sve to bilo poznatije, Marcus se u svemu tome vrlo brzo počeo osjećati prirodno, kao da se unutar njega budi sjećanje na nešto poznato.

U jednom trenutku obadvoje su se sa svojom svijesću našli u bijelom prostoru. Pogledavali su se i telepatski razmjenjivali vrlo kratke misli podrške i pomalo smijeha. Iako je ovo bila situacija u kojoj su osjećali da bi njihovi umovi imali puno toga za reći, prirodnost koja ih je obuzimala zašutjela je sva moguća pitanja. Bili su svjesni da su dio nečeg puno većeg i prepustili su se svemu što se trebalo dogoditi. Osjećaj da je ovo stvarnije od njihovog fizičkog tijela istovremeno je prošao kroz njih, pogledali su se unutarnjim vidom i poslali podršku i ljubav. U tom trenutku ispred njih pojavio se isprva Ammon, a iza njega još hrpa svjetlosnih silueta.

"Možda se sada sjetiš gdje si bio ona tri dana?" Ammon se telepatski obraćao Marcusu tako da je i Eireen slušala konverzaciju i mogla sudjelovati.

Marcus isprva ništa nije odgovorio, a nakon nekoliko trenutaka u njemu su se počele redati slike ta tri dana: veliki krug svjetlosnih bića, u sredini on s još nekolicinom njih, sve puno ljubavi i podrške.

Upitno je pogledao Ammona. *"Znači nisam nigdje bio ta tri dana, barem ne fizički."* Marcus je osjećao da se iz neke dubine u njemu oslobađa sjećanje na energiju koju je tada probudio unutar sebe.

"Da, nisi nigdje bio fizički. Energetski si proveo tri dana u ovom bijelom prostoru, s tobom je bilo još trenutno inkarniranih ljudi, spremnih na buđenje. Budio si svoja uspavana znanja, dok je tvoje fizičko tijelo odmaralo, bez potrebe u tom trenutku za vodom ili hranom, energija te hranila." Ammon je zvučao smireno i zadovoljno.

"Kako bi tvoj um lakše prihvatio te informacije, čekao se trenutak da budeš spreman. Tvoj susret sa šumom i Eireenino prisustvo dovoljna su potpora da se u tebi razbiju otpori koji bi se mogli pojaviti. Sada si dovoljno protočan i spreman na promjenu." Ammon je pogledao prema Eireen.

"Vjerujem da si se sjetila svih naših komunikacija?"

Eireen je bila istovremeno i oduševljena i potpuno smirena.

"Da.. po noći, komuniciramo već dugo po noći. Ali nisam bila spremna još svjesno prihvatiti tu komunikaciju."

"Ne, bila si spremna, samo nije bilo vrijeme." Ammon se odmaknuo u stranu kako bi oni svoj fokus mogli prebaciti na bića iza njega. Čim su svoju pažnju usmjerili na svjetlosna bića ispred sebe, osjetili su snažno strujanje kroz tijelo, strujanje mira, podrške, ljubavi, svjesnosti. Marcus je bez razmišljanja svojom energetskom rukom krenuo prema Eireen, osjetio je nešto poput dodira kad ga je ona primila za ruku. Kao da ga je neka voda primila za ruku, osjećaj ugodan i opuštajući.

Bića su samo stajala ispred njih i promatrala ih. Nakon nekog vremena prvi

oblik svjetlosti se odvojio i prišao im. Kad je stao ispred njih, razdvojio se na dva dijela. Jedan dio stao je nasuprot Marcusa, jedan nasuprot Eireen. U istom trenutku stavili su svoje svjetlosne ruke na njihove srčane čakre. Energija podrške i iscjeljenja stala je ulaziti u njihova energetska tijela oslobađajući nakupljene energije koje su ostale kao posljedica grča, jada i boli. Istovremeno se kroz njihove gornje čakre provlačila energija svjesnosti koja im je pomagala da sve te svoje susrete prihvate kao školu, kao iskustvo koje ih je učilo i samim tim im omogućavalo da rastu i razvijaju se.

Nakon nekog vremena energija se umirila i bića su počela svoje udaljavanje tako da su nestajali iz njihova vidnog polja. Nakon toga Ammon je ponovno stao ispred njih. Čekao je njihova pitanja..

"I što sada?", prvi je misao poslao Marcus.

"Ništa, sada dalje živite i dopustite da vam se zbivaju sve one stvari koje se trebaju dogoditi. Otpustite očekivanja, strah, neprisutnost. Okrenite se protočnosti, slušajte svoju intuiciju, budite otvoreni za neke sasvim nove stvari. Sjetite se da ste trenutno ljubavnici koji uče neprežaljene ljubavi. Da ste sestre koje se ponovno sreću, da ste prijatelji, neprijatelji, da ste sve ono što se bili. Da ste duše na putovanju i da svako iskustvo ima svoju vrijednost. Živite sada i ovdje, u svojim tijelima i priznajte si svaku emociju koju osjetite. Budite svoji u svakom trenutku. Sve dalje samo će se pokazati." Tada je ispred njih napravio pokret kao da im šalje nešto poput blagoslova te počeo blijediti.

Marcus i Eireen su ostali sami u tom bijelom prostoru. Pogledavši se dopustili su svojim svijestima da i one polako krenu na put prema fizičkim tijelima. Sljedeći trenutak ležali su u potpunoj prisutnosti na deki, dišući duboko i smireno. Marcus je pomaknuo svoju fizičku ruku potraživši Eireeninu. Nakon što su se primili za ruke ostali su ležati, svjesni da bi riječi u ovom trenutku bile suvišne. Oko njih je energetski krug sada blijedio i oni su sve više počeli osjećati prisutnost u ovom danu, svoja tijela, pjev ptica, toplinu sunca i šapat drveća.

Katy je sjela na krevet još uvijek osjećajući kako joj se cijelo tijelo iznutra trese. Ova noć donijela je potpuno novi uvid i sada se nadala da će netko iz kruga reći da je sve to ipak samo sanjala, da je to bio običan san, da nitko od njih nije vidio i doživio što i ona.

Trgnula se na poruku, Eireen joj je napisala: "Jesi li dobro?". Uzela je mobitel u ruke razmišljajući znači li to da se ništa od toga nije dogodilo i da Eireen samo osjeća njezinu uznemirenost. U tom trenutku stigla je nova poruka od Eireen: "Voljela bih

popričati o ovom što se noćas dogodilo, nazovi me kad ćeš moći.“

Katy se bacila natrag na krevet, sve nade su se ugasile, nastojala je smiriti unutaranju drhtavicu. Kad bi se mogla teleportirati kod Eireen i pritom povesti sa sobom sve iz kruga i još učiniti da svi otiđu s ovog Planeta, bila bi još najsretnija. Od djetinjstva se osjećala usamljeno i izolirano, ali ipak je nekako prihvaćala cijeli ovaj svijet i nadala se da će se s vremenom sve razbistriti. Sada kad se počelo bistrirati, nije bila sigurna sviđa li joj se to što polako spoznaje.

Zabacila je glavu, zatvorila oči i nastojala smiriti dah. U tom trenutku osjetila je kraj sebe žensku poznatu energiju, onu koja ju je pratila još od djetinjstva i čije ju je prisustvo uvijek smirivalo. Kao mala vidjela je njezin obris, sjećala se da je mogla vrlo jasno s njom komunicirati. Kako je rasla, sve ju je manje vidjela a sve više osjećala, ponekad samo kao prisutnost, ponekad kao pomoć i podršku.

Noćas se prvi put s njom susrela potpuno jasno. Noćas je njena pomoć bila vrlo konkretna i Katy se stresla pri pomisli što bi se dogodilo da im toliko bića nije došlo u pomoć.

"Nije moglo biti drugačije. Mi smo svi uvijek tu, ali bilo bi vam preteško obraćati pozornost uvijek na sve koji su oko vas. Kad dođe do ovakvih situacija, onda se svi pokazuju i uključuju. Stoga ste sigurni, ali djelovanje je potrebno." Katy nikad tako jasno nije tu žensku energiju čula kako joj se obraća. Usmjerala je unutaranju pažnju prema njoj i ugledala njezin obris. Žena u tridesetima, u laganoj proljetnoj haljini, plave lagano frčkave kose, s najdivnijim očima koje je Katy ikad vidjela.

"To je tvoj dojam o meni. Um u zemaljskom tijelu sastavlja sliku onoga što tijelo energetski primi. Tvoj um najugodnije se osjeća s ovom slikom, stoga me vidiš kao ženu u toj proljetnoj haljini."

"Znači da izgledaš drugačije? Zašto ne mogu vidjeti kako stvarno izgledaš?"

"Zato što tvoj um poznaje samo parametre ovog planeta, on sliku može sastaviti samo od onoga što mu je poznato. Stoga umu nije moguće vidjeti boje ili oblike koji ne postoje oko njega. Ova dimenzija i ovaj planet kruti su, dimenzija iz koje ja dolazim vibracijski je viša i samim tim moj oblik je, kako bi tvoj um mogao to opisati, rastočen. Kako je njemu to teško pojmiti i nema odakle sastaviti sliku s takvim parametrima, onda prikaže onako kako se ti najugodnije osjećaš."

"Znači li to da te ja nikako ne mogu vidjeti onako kako ti stvarno izgledaš?"

"Možeš.. ali to ovisi o tvojoj svijesti. Što ćeš biti svjesnija i koristiti višu razinu svoje svijesti, to ćeš više gledati unutaranjim vidom, a manje ćeš imati potrebu da ti um prevodi ono što vidiš i stvara slike. Stoga se opusti i prepusti, ono što vidiš najbolje je za tebe u tom trenutku. Budi samo otvorena i spremna da se sve može mijenjati."

Katy je ležala, disanje joj je bilo opušteno. Dopuštala je osjećati ovaj trenutak i tu žensku energiju koju je poznavala cijeli život. Još kao mala dala joj je ime Day. Sad joj je palo na pamet da je nikad zapravo nije pitala za ime. Čula je njezin smijeh unutar sebe.

"Imena su također različita. Moje ime vibracija je koju je tvoj um još dok si bila

mala preveo kao Day. Ja sam bila ta koja ti se predstavila. Day je sasvim u redu, meni se sviđa!" Katy je osjetila njezin osmjeh unutar sebe. To je bio osjećaj kao da je sunce iznenada pustilo jednu zraku u njezino tijelo, toplina i ugoda.

Još nekoliko trenutaka ležala je opušteno na krevetu, željela je prvo dovesti smirenje u svoje tijelo, a onda postaviti pitanja o prošloj noći. Ali čim joj je um stao formulirati pitanja, osjetila je kako se njezino cijelo tijelo ponovno počinje tresti iznutra. Tada joj je Day počela slati podršku, istu onu koju joj je slala prošlu noć. Isprava lagano i blijedo, a zatim snažno i jasno u nju i oko nje počele su ulaziti zlatne i bijele niti koje su u sebi sadržavale nešto poput malih svjetlosnih spirala. Ta energija prolazila je kroz njezino cijelo tijelo, obavijala se oko nje, ulazila u njezinu svaku stanicu. Osjećala je da se svaka njezina stanica budi, rasteže i počinje prisjećati svog bitka.

Tada su joj kroz glavu počele prolaziti razne slike konjanika, livade, koplja.. zvukovi su se pojavili i ona se našla usred borbe. Najednom je sjedila na ogromnom konju, oko nje se nalazio metež borbe, čvrsto se primila za uzde da ne padne. Izgledala ja isto kao i sada, bila je ista kao i sada, ali kao da je prenesena preko prostora i vremena i stavljena u neku bitku koju promatra s konja.

U početku je izgledala kao bitka koju je mogla vidjeti na filmovima, srednjovjekovno doba, konji, konjanici, pješaci, oklopi, koplja, puno krvi i urlanja. Zatim se sve usporilo i stišalo i ona je počela pratiti svjetlost koja se pojavila poput zrake s neba i koja je počela obasjavati proplanak malo povišen od mjesta na kojem se borba odvijala. Tamo su stajala četiri konja s četiri osobe na svojim leđima.

Svjetlost je obasjavala jednu ženu u ranim dvadesetima. Kosu je imala zavezanu poput punđe, preko glave joj je bila zavezana zelena traka s grbom koji je Katy bio poznat, ali se nije mogla sjetiti imena. Bijela haljina više nije bila bijela već skoro potpuno prljava i poderana pri dnu. Desna ruka joj je bila krvava i podvezana prljavom tamnom maramom. Žena je imala potpuno smiren izraz lica dok su joj suze samo klizile i ostavljale svjetlije tragove. Lice joj je bilo prašnjavo i ispod lijevog oka imala je veliku tamnu masnicu. Kraj nje su se nalazila trojica muškaraca, svaki u svečanoj odori s drugačijim znakovljem po sebi.

Katy je promatrala taj prizor s osjećajem potpunog prepoznavanja. Znala je da je ona ta žena, ali i dalje je bila samo promatrač. Osjećala je njezine osjećaje potpune nemoći, boli, tuge, gubitka. Osjećala je fizičku bol u desnoj ruci, bol u licu i bol u preponama, sjetila se i odakle ta bol, slike nedavnog silovanja koje je ta žena doživjela sada su joj stisnuli cijelo tijelo. Bila je zarobljena, maltretirana, prisiljena gledati svoje posljednje vojnike i prijatelje kako ginu; uskoro će biti javno pogubljena kao lekcija svima onima koji se usude suprostaviti vlasti.

Željela je pobjeći iz te vizije, ali nije mogla, vizija se i dalje nastavljala i ona je u sebi počela zvati Day i moliti je da joj pomogne odstraniti vizije. Čula je samo: *"Gledaj dalje."*

Borba se nastavila i sve više vojnika koji su s prednje strane nosili veliki grb isti kao žena na glavi, ginulo je. Smrt je bila posvuda oko nje, ali osim smrti počela je

osjećati još nešto, neku tamu koja je obavijala mnoge na ovom polju. Nastojala je smiriti disanje kako bi bolje osjetila i vidjela i tada se otvorilo. Prošla noć spojila se s ovim trenutkom i ona je jasno vidjela tamnu energiju kako prolazi uokolo i kroz ljude, kako stišće njihova energetska tijela, podiže im nervozu, netrpeljivost, bijes i ljutnju. Kako ljude pretvara u monstume koji ne samo da ubijaju svog trenutnog neprijatelja već imaju potrebu unakaziti ga. Tama je ulazila u njihove umove, igrala se s njihovim emocijama, preuzimala kontrolu nad njima.

Tada je podigla pogled prema ženi i vidjela da i ta žena sve to vidi. Njezina bol nije bila samo bol zbog gubitka života njezinih prijatelja i suboraca već i zbog onog što im se zbivalo, zbog tame koja se na njima izvivljavala. Oko nje trenutno je zračila jaka svjetlost i tama ju je samo mogla promatrati, nije mogla djelovati na nju, ali je djelovala na sve ono što je njoj bilo važno. Slala je i svojim ljudima i ljudima protiv kojih su se borili ljubav i svjetlost, ali znala je i tada, kao što se i Katy sada počela prisjećati.. da svi imaju izbor i da nesvjesnost vrlo često može poslužiti tami kao oruđe.

U tom trenutku vizije je nestalo i Katy se našla u bijelom prostoru. Kraj nje je bila Day i još puno svjetlosnih bića vrlo sličnih njoj. Vidjela je kako izgledaju, vidjela je njihove energetske obrise, shvatila je zašto ih njezin ljudski um ne može opisati, zašto ih nakon vizije neće moći dozvati u sjećanje. Svi oni stajali su u krugu kraj nje i slali joj potporu. Osjetila je da je ista kao i oni, osjetila je da je dio njih i da su oni ti koje je od djetinjstva zazivala, da su oni ti koje je tražila i kojima se željela vratiti. Shvatila je da ovakvo ispunjenje i bliskost nije moguće doživjeti na Zemlji i da se tamo uvijek može osjećati usamljeno. Osim ako si ne dozvoli povezivanje svog trenutnog tijela sa svjesnošću koje je ona.

Sve je to strujalo kao znanje i davalo joj toliko milosti i ljubavi da je njezino cijelo biće svijetlilo i obasjavalo svu onu tugu i svu bol koje se prisjetila u viziji. Tada se jedno biće odvojilo iz kruga i stalo pred nju. Iz njezinog srčanog centra počela se izdvajati svjetlost koja je poput spirale krenula prema tom biću. Iz srčanog centra tog bića koje je sada prepoznala kao trenutno neinkarniranog suputnika u mnogim zemaljskim životima, krenula je ista takva spiralna svjetlost. Kada su se te dvije spirale dodirnule, kroz nju su prostrujili radost i sjećanje. Prisjetila se svog prvog svjesnog trenutka kao svjetlosti, svog svjetlosnog rođenja koje je donijelo prvu svijest. Prisjetila se koliko je bila ranjiva i titrava i koliko ju je ljubavi, pažnje i podrške okruživalo.

Kako je bivala svjesnija, počela je učiti prepoznavanjem svega što ju je okruživalo. Okruživale su je snažne svijesti, svijesti koje su zračile mudrošću i toplinom, koje su u sebi nosile velike snage. Te svijesti su na raznim područjima učenja djelovale kao snaga. Mnogi drugi prostori koji su poput Zemlje mjesta gdje svijesti uče, rastu i razvijaju se, bili su svjedokom tih snaga i te mudrosti.

Na Zemlji ta svijest inkarnirala se od samog početka, sudjelujući u rastu i razvoju mnogih velikih civilizacija te padu i raspadu istih. Osjetila je kako su ta bića svuda prepoznata kao Svjetlosni Ratnici i kako njihova mudrost, osjećaj za pravdu i

velika snaga formiraju povjerenje mnogih te su zbog toga vrlo često vođe u raznim prilikama. Osjetila je i sjetila se da im pripada..

Tada se spirala između njih pojačala i njoj su se stale prikazivati slike od prošle noći. Sjetila se kruga. Svi su bili povezani srčanim čakrama i u nekoj vrsti meditacije koja je služila za osnaživanje njihovih trenutnih inkarnacija i za prisjećanje svih zadataka koje su ponijeli u ove živote. Sjetila se kako je jednu od tih osoba unutar kruga počela sve slabije osjećati i kako je njezinim bićem prolazilo neko podrhtavanje. Otvorila je oči i vidjela da se svi međusobno pogledavaju tražeći tko proizvodi to drhtanje.

Tada ga je ugledala, nije ga još upoznala u ovom životu, ali je njegovu dušu prepoznala iz prošlosti. Peter, tako se zvao, savijao se i grčio dok je tamna energija s jednom tankom zrakom prolazila kroz njegovu srčanu čakru. U istom trenutku nekoliko njih iz kruga poslalo je svjetlost prema Peteru i on je vrlo brzo vratio kontrolu nad svojim tijelom. Međutim, tada je njihova pažnja popustila i ta tamna energija započela je svoj spiralni krug oko njih.

Na trenutak vidjela je i osjetila bića koja šalju tu tamnu energiju, na trenutak je čula unutar sebe *"Ponovno se srećemo."*, na trenutak je osjetila strah i tada je tama stala ulaziti u njezino tijelo i njezinu energiju. Vidjela je da se cijeli krug počinje raspadati i da svi nastoje zadržati svoju pribranost i izbaciti te tamne zrake iz sebe. Osjetila je kako su slabi zbog inkarnacija u kojima se trenutno nalaze, kako ne mogu koristiti svoj puni potencijal niti se sjetiti svega onoga što jesu.

Začula je Dayin glas koji joj je govorio: *"Fokusiraj se na jednu točku u tvom srčanom centru. Osjeti kako dišeš kroz nju i osjeti kako pritom svaki udah i izdah rade sve veći prostor svjetlosti i mira u tebi."* Poslušala je upute, trebalo joj je par trenutaka da stavi fokus u jednu točku, ali čim je to uspjela, osjetila je kako smirenje počinje kolati njezinim bićem i kako zbog toga njezina svjetlost jača, a zrake te tamne energije bivaju istisnute iz njezina područja. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da u potpunosti zadobije kontrolu nad sobom.

Otvorila je oči i ugledala kako to isto rade svi u krugu. Bili su okruženi velikim brojem svjetlosnih bića koja su im slala podršku. Neke od njih je poznavala kao svoje, kao istu vrstu kao i ona, neka su joj bila nepoznata, ali sam pogled na njih pojačavao je osjećaj ljubavi u njoj. Vrlo brzo krug se vratio u normalu, ponovno su se spojili sa svojim srčanim centrima i sada su isijavali svjetlost i ljubav najjače do sada. Osjetila je kako si međusobno šalju podršku i razumijevanje.

Zatim je kroz krug došla poruka od Petera. Objašnjavao je da ga je susret s Eireen emotivno iscrpio, da se nije dovoljno pribrao i da si je dozvolio konstrukcije, da si je dozvolio da ga ego stavi u samosažaljenje. To je napravilo dovoljno prostora za nesvjesnost unutar njega. Dovoljno da kroz tu nesvjesnost kao nižu razinu vibracije ta tamna energija prođe.

Svi u krugu sada su mu slali podršku i ljubav. Znali su koliko su ranjivi u ovim tijelima i koliko truda i svjesnosti treba da bi se održavali spojenima sa svjetlom. Iako zaštićeni, bili su prepušteni sebi, svojim zadacima i o njima samima ovisilo je koliko

će toga napraviti u ovom životu. Činjenica da je ovo bilo vrijeme većeg kolektivnog pomaka, samo je otežavalo njihov zadatak, ali dolaskom ovamo bili su na to spremni i znali su da ovakvi događaji samo jačaju njihov opstanak i spoj sa svjetlom.

Sjećanje na prošlu noć nestalo je i Katy je sada stajala u bijelom prostoru, spojena i dalje sa svojim bliskim bićem. Osjetila je zahvalnost za buđenje i sjećanje. Znala je da od ovog trenutka više neće osjećati usamljenosti i nemoć. Njezino biće bilo je snažno, vrlo često prisutno u mnogim zemaljskim bitkama, vrlo često prisutno u mnogim borbama na drugim mjestima.

Sada je došlo vrijeme kada se svi zajedno podižu na višu razinu svijesti i borbe u ovakvom obliku na ovim prostorima uskoro više neće biti potrebne. Samo će svjesnost, ljubav i svjetlost biti dovoljni za dalje. Svi ovi drugi, željni tame, ostat će na nekim drugim područjima, igrajući i dalje svoje igre, dočekujući neke nove svijesti i transformirajući se u neke nove oblike. Spirala svjetlosti između njih sada je polako bljedila i svatko je povukao svoju energiju unutar sebe. Zahvalila se tom biću na pomoći, svima se zahvalila na pomoći, svjesna da se ne treba opraštati jer oni su uvijek tu.

Tada je osjetila kako se iz nje oslobađa energija ispisana poput kodova. Bili su joj istovremeno i poznati i nepoznati. Snažne zrake svjetla oslobađale su se iz njenog cijelog bića ispisujući ispred nje nešto poput stranice svjetlosnog papira. Nakon što je cijeli taj prostor ispisan, sve je nestalo i ona se našla u potpunoj prisutnosti u svom fizičkom tijelu. Pažnju je usmjerila na dah osjećajući Day kraj sebe. Odlučila je nazvati Eireen, osjećala je njezinu nestrpljivost.

"Koliko ti treba da me nazoveš, osjećam da si budna već neko vrijeme, osjetila sam i tvoj strah i tvoju promjenu.. što se događa?!", Eireen je rečenicu izbacila u jednom dahu čim se javila na Katyn poziv. Do tada je već neko vrijeme sjedila u meditaciji i promatrala promjene.

Marcus je bio na nekom sastanku, ali joj je ujutro poslao poruku da je ovo noćas bilo vrlo čudno. Dok se ona probudila i vidjela poruku, on je već iskopčao svoj mobitel. Ingrid se javila na njezin poziv, ali sve što je rekla bilo je: "Smiri se, diši, idi u meditaciju, zatraži tretman, sve je u redu. Razgovarat ćemo.", i poklopila.

Otad je prošlo sat vremena i ona je počinjala osjećati mir unutar sebe, ali sada kad je zazvonio mobitel na kojem je bilo ispisano Katyno ime, njezin se nemir ponovno pojačao.

"Upravo tako, nemir ti se pojačao i to je način na koji bilo koja od tih nesvjesnih energija može manipulirati nama, kao i tobom sada.", Katy je govorila vrlo smirenim i dubokim glasom.

"Ooo! Aha, znači sad si i ti postala Ingrid?", Eireen je osjetila sarkazam i ljutnju u svom glasu koja se rađa iz nemoći, ali nije si mogla pomoći.

"Ne možeš si pomoći ili ne želiš?", Katy je znala da bi ovim pitanjem mogla još više isprovocirati Eireen, ali to je bilo ono što je osjećala kroz svoju intuiciju, sve što je govorila kao da je samo izlazilo iz nje, iz nekog mira koji je trenutno osjećala.

S druge strane nastala je šutnja, Eireen je osjećala svoju ljutnju kako raste i osjećaj bijesa koji bi sada Katy mogao štošta izgovoriti, ali ipak je bila dovoljno svjesna da se zaustavi i počne disati.

Nekoliko trenutaka šutjele su i disale, Katy je slala Eireen podršku i ljubav, osjećala je kako se njezina prijateljica smiruje i ponovno zadobiva kontrolu nad sobom, svjesnost je opet kolala njezinim bićem i njezina svijest širila se poput svjetla uokolo. Sva ona tamna energija koja je do maloprije nastojala okružiti Eireen potičući u njoj bijes, ustupala je mjesto svjesnosti i svjetlosti.

Nakon nekoliko trenutaka Eireen je samo tiho rekla: "Hvala." te poslala ljubav i podršku Katy, a nakon nekog vremena i cijeloj grupi.

"To je način na koji djeluju, kroz nesvjesnost, reakcije iz straha i ega, kad smo najviše ranjivi i kada smo najviše u inatu da si pomognemo.", Katy je izgovarala ono što su već obadvije shvatile.

"Ali kako se onda ljudi koji su nesvjesni svega ovoga uopće od toga mogu obraniti?" Eireen je govorila tiho, nastojeći zadržati ljubav unutar sebe, osjećajući da bi, kad bi pustila um da gradi konstrukcije, ponovno osjetila ljutnju, ali ljutnju iz nemoći. Znala je da je to jedna od njezinih lekcija iz ovog života koju je najviše vibracijski povukla iz života u kojem je prvo odvojena od oca, a onda i od Marcusa, puštena da životari i mlada umre. Osjećaj nemoći i nemogućnost kontrole samo su se još jače pojačali dok joj je Marcus kao sestra umro na rukama. Sada je jasno u sebi osjećala taj zapis kao vibraciju koja bi mogla prouzročiti da postane histerična, paranoična i preplašena.

Iako se u njoj javljalo znanje, iako joj je sve postajalo jasno, iako je osjećala mir, ljubav, svjesnost, osjećala je i te vibracije i sada je unutar sebe dopuštala da se one iscjeljuju samim tim što ih je ona postajala svjesna i priznavala.

Osjetila je sve u krugu kako zadobivaju nešto snažniji osjećaj sebe. Shvatila je da svako iscjeljenje osoba iz kruga potiče iscjeljenje i u ostalima. U ovom krugu postojale su barem dvije osobe koje je ona poznavala, a koje nisu gubile kontrolu nad sobom, Ingrid i Ammon. Stoga je i njoj i Katy i svima drugima bilo puno lakše spojiti se sa sobom i smiriti buru unutar sebe. Osjetila je zahvalnost prema svima i podršku koju si međusobno pružaju, čak i onda kad toga nisu svjesni.

"Nisam sigurna..", Katy je tiho odgovorila.

"Što? Što nisi sigurna?", Eireen se smela.

"Nisam sigurna koji je odgovor na tvoje pitanje.. kako si ljudi koji nisu ovoga svjesni mogu uopće pomoći. Vjerujem da će nam postati jasnije. Ali ja bih rekla da će ljudi postajati sve svjesniji, to i jest poanta promjene i transformacije u kojoj se svi nalazimo.. cijeli planet, cijela dimenzija. Svi imaju pomagače, samo je pitanje koliko će tko dopustiti da njime vlada ego ili da shvati i osjeti unutar sebe.. vlastitu istinu." Katy je osjećala kako je na tragu odgovoru, ali kako će s vremenom sve svima postati puno jasnije.

"Čula si se s Ingrid jutros?", Katy je i dalje bila na telefonu uronjena u vlastitu svjesnost i razmišljanja.

"Da, rekla je da je sve u redu.. ništa drugo zapravo nisam niti očekivala." Eireen se malo i nasmiješila, napetost je popustila i sve je počelo sličiti na san.

"Samo nije san, stvarno je i zbog toga treba cijelo vrijeme biti prisutan, cijelo vrijeme dozvoljavati si mir i prisutnost!" Katy je osjećala kako se svakim trenutkom u njoj budi sjećanje. "Ovo sada najteži je period za nas.. krenuli smo svjesno u zadatak, a nismo još budni, ali kad dođemo do stadija na kojem su Ingrid i Ammon, bit će sve puno lakše."

"Nisam sigurna koliko je do toga moguće doći ukoliko nismo riješili vlastite vibracije, a ja znam da ja svoje još nisam. Maloprije me toliko obuzeo osjećaj nemoći i bijesa, sad se ne mogu više spojiti s tim, ali tada je to bilo toliko jako da nisam sigurna hoću li ikada to nadići!" Eireen je osjetila kako joj se koža ježi pod sjećanjem na nedavne emocije.

"Da, čini se teško.. ali to je ono što smo izabrali. Maloprije, kad mi je pokazano tko sam i odakle dolazim, sjetila sam se svojih izbora. Osjetila sam svoju snagu, toliko predivnu i odmaknutu od ove zemaljske perspektive koja ju prepoznaje kroz vladanje, ego, nametanje pravila drugima.", Katy je nastavila. "Ovaj je planet u svojoj nedavnoj prošlosti poznao samo međusobnu borbu za prevlast, moć, vladanje, bez obzira nad čime se vladalo. Svi mi bili smo dijelom toga i radili najbolje što smo mogli.. Sad je vrijeme za promjene. Ona stranica koju osjećam da se i kroz tebe ispisala samo je početak stvaranja tog koda, sigurna sam da će generacije biti potrebne da se kod toliko osnaži da bi ga masa mogla osjetiti i provesti kroz sebe. Tko zna, tada ćemo možda biti već u nekoj novoj inkarnaciji."

"Nisam sigurna da će trebati tako dugo, nekako osjećam kao da bi se to brzo moglo dogoditi." Eireen je nastojala spojiti se sa svojim trenutnim osjećajem, ali pitanja u glavi ometala su je u tome.

"Vidjet ćemo, najbolje da se s tim ne zamaramo previše. Sada smo zajedno i sigurna sam da će nam se sve s vremenom razjasniti." Katy je počela zijevati iako je bilo rano jutro. Sve ono što se zbivalo prošlu noć i tijekom jutra donijelo je toliko energetskog otpuštanja da je sad osjećala umor. "Vidjela sam noćas da ste se ti i Marcus spojili na jedan sasvim novi način. Drago mi je zbog toga, on je smireniji. Iako ga nisam još srela u fizičkom obliku, on je bio jedan od prvih čije sam lice prepoznavala u krugu, prije nego smo se još i nas dvije srele, tako da mi se čini da ga poznajem i u ovom životu već godinama."

"Da, smireniji je, zadovoljniji.. nadam se da se smirio i od noćas, sada je na sastanku i nismo se još čuli." Eireen je isto počela osjećati umor.

"Ma bit će sve u redu.. sad nekako mogu osjetiti da je sve ok, ovo je lekcija koja je svima bila jako važna, vidjet ćemo što nas dalje čeka." Katy je poslala poljupce Eireen koja je poljupce poslala natrag, ali se onda i nečeg sjetila.

"Čekaj, to sam te htjela još na početku pitati.. imam osjećaj da još bolje možeš čuti što mislim.."

"Kako to misliš da mogu čuti što misliš?" Katy je bila zbunjena.

"Pa razgovarala si sa mnom kao što to Ingrid radi.. ja na nešto pomislim ti daješ

odgovor, kao da sam to rekla na glas.. a nisam..", Eireen se smijuckala.

"Hm.. nisam toga bila svjesna.. cijelo vrijeme razgovaram s tobom nastojeći biti spojena sa svojim višim dijelom, osjećati mir, govoriti iz vlastitog centra.. ako sam ti odgovarala na tvoje misli onda je to bilo nesvjesno." Iako je njezin um imao pitanja, Katy je na neki način bilo jasno što se zbivalo. Čim je počela razgovarati s Eireen, osjetila je da su je okružile tamne energije koristeći njezinu trenutnu slabost i nekoncentriranost na sebe. Tada se u njoj uključio njezin ratnički mod, snaga i znanje kako zadržati stabilnost, kako reagirati. Govorila je iz svog centra, ono što joj je dolazilo, bez previše razmišljanja. Na taj način bila je u stanju razgovarati s Eireen energetski, a ne samo umom.. mogla je iščitati njezinu energiju, misli..

"Da, ok.. osjetila sam ovo što si mislila.. to je super.. općenito je super što ovako možemo razgovarati, to je tako veliko olakšanje!" Eireen je zračila vedrinom i optimizmom. Poslala je još jednom poljupce Katy šaljući joj i zagrljaje.

Eireen je još neko vrijeme sjedila na krevetu razmišljajući o proteklim događajima. Sjetila se svećenika i svog osjećaja straha te osjećaja njegove izgubljenosti. Sve to sada je poprimalo neku potpuno novu sliku. Vjerovala je da će joj uskoro sve postati puno jasnije. S tom mišlju spremila se za školu, bila je u završnoj godini, do kraja ju je čekalo manje od mjesec dana. Veselila se novom poglavlju svog fizičkog života i odlasku iz ove škole koja je bila dobra, ali ustanova kao i sve ostale.

Mia je trčala prema školi razmišljajući što će ovaj put izmisliti kako bi opravdala izostanak. Već ih je imala puno, kraj godine je blizu i nije željela da joj zovu roditelje, onda bi morala objašnjavati sve one neprijavljene jedinice.

U trenutku ulaska u razred već je znala na koji će način djelovati. Vrlo pomno je zauzela pozu nevinašca, zatreptala očima i isprsilala se. Tek prije minutu sjetila se da je profa iz biologije bolesna i da je na zamjeni jedan jako mladi i zgodni tip koji se toliko loše snalazio u ulozi profesora da se svaki put crvenio kada ga je ona poskrivečki zavodnički pogledavala.

Tako je bilo i ovaj put, njezin ulazak prekinuo je njegovo izlaganje, trenutak kasnije njezina poza prouzročila je njegovo crvenjenje. Kako bi izbjegao privlačenje pozornosti, samo je podigao ruku i pokazao joj prema klupi, s tim je sve bilo riješeno, sat se mogao nastaviti dalje.

Mia se teatralno spustila u klupu, još jednom zatreptala očima prema njemu te se naslonila leđima na stolicu približivši se tako Eireen koja je sjedila iza nje.

"Nemoguća si.. izluđuješ ga.. sreća po njega da idemo uskoro iz škole!" Eireen

je glumila ljutnju iako ju je cijela ta predstava zabavljala. U posljednje vrijeme primjećivala je promjene na Mii, neku zrelost i mudrost koju je ona koristila kako bi sve stvari preokrenula u svoju korist. Ali i još nešto.. samo Eireen nije bila sigurna što. Neki poznati osjećaj znao bi se provući kroz nju dok bi promatrala Miu kako izvodi neku glupost, kao ovaj njezin ulazak na sat. Ali svaki put kad bi Eireen pokušala energetski vidjeti što se dešava ili dobiti neku poruku, sve bi iščezlo.

"Njegov problem. Moj problem je što ću sa sobom i svojim životom općenito. Nemam vremena još se baviti njime. Ako ništa drugo, barem mu podižem samopouzdanje s tim koketiranjem, točno kužim da on ne shvaća što se događa i misli da sam ja stvarno zalučena njime.. jadnik, očigledno ga cure nisu previše u školi salijetale. To je pomalo patetično, rekla bih.." Mia je govorila toliko poluglasno da se nekoliko njih okrenulo prema njoj. Okrenula je očima prema njima pokazujući koliko se naspram svih njih osjeća superiorno. "Jož da samo što prije ovo završi da se možemo riješiti i ovih razrednih šmokljana. Kad ih vidim ovako pogubljene u pubertetu, zlo mi dođe."

"Mia daj se smiri i prati malo što priča, uskoro će ispit, a koliko ja znam nisi ništa učila." Eireen je osjetila kako Mia ulazi u stanje koje njoj nije bilo simpatično, zapravo živciralo ju je. Nevjerojatno koliko je Mia imala različitih faza i koliko su samo neke od njih njoj bile privlačne, a ostale odbojne. Namjestila se ugodnije na stolici te odlučila nastaviti slušati predavanje, na taj način i prekinuti Mijino samosažalijevanje.

Eireen je nakon škole krenula k Marcusu. Znala je da će kasniti pa je kupila namirnice i odlučila skuhati jednostavan obrok. Došavši do lifta, odmah kraj ulaza počela je osjećati kako joj se uz kralježnicu podiže jeza. Zastala je s rukom na kvaki pokušavajući osjetiti što se zbiva, čekajući hoće li se pojaviti njezin otac ili će joj netko od vodiča dati kakav savjet. Ništa se nije dogodilo, nitko ništa nije govorio, jeza je polako prolazila. Osjećala je strah kako čuči u pozadini i samo čeka da ga ona pozove, no odlučila je nastaviti dalje. S liftom se uspela na treći kat te ušla u Marcusov stan pomno zaključavši iza sebe. Iako je jeza prošla, neki osjećaj poput laganog oslobađanja adrenalina nije nestajao.

Odlučila je napraviti kratku meditaciju i zatražiti tretman, imala je dovoljno vremena, a nije željela kuhati u ovakvom stanju. Nedavno je na Internetu čitala jednu raspravu o tome kako raspoloženje u kojem kuhamo utječe na skuhanu. Činilo joj se logičnim da bi njezin nemir mogao završiti u njihovom obroku.

Ispružila se na Marcusov široki krevet i zatražila tretman. Istog trenutka osjetila je kako su se energije oko nje uskovitlale i kako se jeza ponovno rasteže kroz njezinu kralježnicu. Usmjerala je pozornost na disanje te odlučila pratiti što se zbiva.

Isprva je osjetila pozornost svjetlosnih bića s kojima radi, nakon toga osjetila je da se oko njih nalazi još neka vrsta bića koje isprva nije prepoznala, ali onda ih se sjetila od prošle noći. Disanje joj se ubrzalo, sjetila se i razgovora s Katy. Usmjerala je pozornost na svoje disanje i zamišljala kako sa svakim udahom puni svoje tijelo sa sve

većim svjetlom, kako svijetli i dozvoljava svjesnosti da je ispuni. Kroz nekoliko trenutaka nestala je prisutnost tih drugih bića i ona je ostala okružena poznatim energijama svjetla. Pričekala je još neko vrijeme da se uvjeri kako se sve smirilo, a onda uputila pitanje svom vodstvu: "Što se događa?"

"Ništa što se i prije nije događalo, samo ti sada obraćaš pozornost na to.."

"Znači i prije sam s njima dolazila u susret?"

"Svi vi dolazite u susret s njima svakim trenutkom provedenim u nesvjesnosti. To je dio ove Zemaljske igre.. Ali oni vam ne mogu ništa što vi sebi kao potencijal niste već predodredili."

"Što to znači?"

"To znači da dolaskom u ovaj život određujete svoje moguće potencijale. One koji su više razine vibracije podržava svjetlo, kao ovaj razgovor razumijevanja i okretanja prema sebi. Oni potencijali koji vode u nesvjesno podržani su od strane nesvjesnog i nižih razina energija. Oni se hrane tim emocijama, a vi proživljavate iskustva za koja ste smatrali da bi vam mogla trebati.

Ukoliko povećanjem svijesti dođete do više razine tada hodate po putu koji je okružen svjetlom, tada širite svjetlo oko sebe ali i dalje svaki vaš trenutak u kojem se dešava pad vaše svijesti spaja vas s tim energijama".

"Ali što sam ja to sada napravila da su se pojavili?"

"Nisi ništa napravila. Pojavila si se se pred liftom, u energetskom prostoru niže razine vibracije koji se stvorio svađom dvaju susjeda netom prije tvog dolaska. Oni su se razišli, ali njihovi bijesovi i netrpeljivost ostali su u prostoru. Ulaskom u njega osjetila si te energije još uvijek nabijene strašću, ali i niskom razinom svijesti. Ostala si stajati i promatrati osjećaj jeze koji se pojavio unutar tebe, na trenutak pustila strah.. Dovoljno da privučesh pozornost na sebe.

Odlaskom u tretman i širenjem svijesti i svjetla uzdigla si svoju vibraciju i više nisi bila dostižna za te energije."

"Znači da bi mi stalno trebali biti prisutni sa svakom svojom misli i svakim svojim osjećajem?! To zvuči izuzetno naporno, ako ne i nemoguće.."

"Zvuči naporno i nemoguće dok se trudiš to napraviti, kad postaneš svoja svijest, kad u svakom trenutku budeš prepoznala sebe, onda to postaje vrlo jednostavno, vrlo ugodno i vrlo korisno.

Tada je svaki tvoj korak svjestan korak, a svjestan korak vodi na najbolji mogući put za tebe u tom trenutku, a takav put vodi do vrlo korisnih trenutaka ispunjenih lakoćom. To je život i učenje kroz lakoću i prisutnost."

"Uh, zvuči super.. ali iz ove pozicije i kad se sjetim straha koji sam imala, imam osjećaj da još sto godina neću do toga doći.."

"Čim staneš na put koji vodi tom shvaćanju, napravila si pola posla. Čim počneš obraćati pozornost na stvari koje se oko tebe zbivaju, čim počneš prepoznavati što se događa, tvoje iskustvo vodi te u tom smjeru. To nije teško, ali zahtijeva upornost, strpljenje i stalnu prisutnost.."

"Oh, samo to.. " Eireen je poslala lagani unutarnji smijeh.

"Da, samo to!" Smijeh je osjećala oko sebe.. kako ju grli i šaklja na neki način. Osjetila je lakoću kako sada prolazi njezinim tijelom i više se nije mogla spojiti sa strahom koji je nedavno doživjela. Nadala se da je nešto naučila iz ove lekcije i da ju neće tako skoro ponavljati.

"To se tvoj ego nada.. jer ovu situaciju vidi kao lošu, napornu i opasnu.. Tvoja energija zna da uči stoga svaku ovakvu situaciju pozdravlja.

Osjeti zahvalnost na ovakvim situacijama i još ćeš se brže kretati prema svjesnosti."

Eireen je ostala ležati podižući zahvalnost za ovu situaciju, za kontakt sa svojim vodstvom, za cijeli svoj život. Zatim joj je došlo da pošalje podršku cijelom svom "noćnom krugu".. osjetila je sve njihove energije iako je znala da mnoge u ovom životu neće niti susresti.

U tom trenutku bljesak jedne djevojke izrazito narančaste kose prošao je njezinim umom. Znala je da je dio kruga, već je prije osjećala njezinu energiju, ali ju nikada nije vidjela. Možda će je uskoro sresti?

S tim mislima ustala je i krenula pripremati obrok, Marcus će uskoro stići, a ona je ponovno imala puno toga za ispričati.

22 (Helen)

Helen je zabacila glavu dok joj je duga narančasta kosa zavijorila zrakom presijavajući se na suncu. Znala je da to mrze sve njezine prijateljice, ali nije mogla odoljeti ovakvoj savršenoj prilici; sunce se polako uzdizalo pojačavajući svoj sjaj koji je samo još više naglašavao žarku boju njene kose.

„Ako ništa drugo, majka priroda podarila mi je taj busen na glavi, boje koju rijetko tko ima, barem nešto.“, pomislila je dok je pogledavala uokolo tko je gledao njenu malu predstavu.

Nije bilo puno znatiželjnih glava okrenutih prema njoj i u trenutku se ozlovoljila. Ta njena mala igra donosila joj je barem privremeno samopouzdanje koje je inače bježalo od nje poput nekog ukletog neprijatelja.

Skupila je rukama kosu i zavezala je u rep, nije podnosila vrućine, danas se osjećala kao da ih je sve zajedno netko ubacio u veliku pećnicu. Možda se to sunce pobunilo i odlučilo nas skuhati! Misli joj je prekinuo oštar zvižduk, George ih je zvao da se okupe pušući u veliku zviždaljku.

Terenska nastava, nešto što je najviše voljela sada joj je izgledala kao mučenje. Trebali su otići u šumu Former, jedno od njenih najdražih mjesta, ali u zadnji tren autobus je otkazao poslušnost, a fakultet nije želio uzimati neku drugu agenciju, stoga se sve svelo na odlazak u „Akademski povrtnjak“, kako su ga od milja nazvali. Sad će cijeli dan provesti slušajući ono što je već znala napamet, koje biljke rastu u

ovom podneblju i koliko je pametno i dobro uzgajati ih iza kuće.

George se uvijek trudio svim lekcijama dati neko korisno značenje koje će studentima poslužiti kroz život; polovica je zaboravljala njegove savjete odmah nakon satova, većina nije niti radila zabilješke ili je pisala po papirićima koji su odmah nakon toga završavali u smeću. On je tako dobivao dojam da se nešto pametno događa i zbog toga ih nikad nije mučio testovima, bilo je dovoljno pokazati barem mali interes da bi se dobila prolazna ocjena.

„Ja vam prenosim vrlo mudro i staro znanje, na vama je hoćete li ga primiti i koristiti ili ne.“, običavao je govoriti. Zbog toga je on bio jedini profesor na fakultetu kojeg je cijenila i s kojim je često znala prošetati i popričati.

George je bio fasciniran njezinim znanjem i sigurnošću kojom je iznosila nekad neprovjerene podatke. Sada je manje nego na početku bio iznenađen činjenicom da je sve te podatke dobivala u snu. Nakon što joj je nekoliko puta na nastavnim kampiranjima prije spavanja izrecitirao pitanje koje ga je zanimalo i nakon što je ona ujutro sve veselo zapisala i zatim mu predala, povjerovao je u tu njezinu zanimljivu sposobnost.

Nikad se nije previše trudio shvatiti na koji način ona to radi, uvidjevši da se tu radi o nečem prevelikom za njega, zadovoljio se time što se nalazio kraj nepresušnog izvora znanja koje ga je zanimalo.

Nekoliko puta su pokušali doći do neke druge vrste odgovora, ali bezuspješno, tada ništa ne bi sanjala, probudila bi se ujutro kao da noći nije niti bilo. Znanje je dolazilo samo ako je bilo vezano za biljni svijet.

Sa svoje 22 godine Helen je bila svjesna svijeta oko sebe, neprilagođena svojoj vrsti kako je običavala za sebe misliti, kretala se kroz život po nekoj putanji koja nije uvijek bila u skladu s društvenim pravilima.

Kao crna ovca obitelji, odrasla uz troje starije braće naučila se boriti za svoja prava, vječito u sukobu s nekim odmalena je roditeljima zadavala brige. Nakon prvih deset godina njenog života, odustali su od klasičnih metoda odgoja te pustivši da se sama snalazi, omogućili joj razvoj samostalnosti i sigurnosti.

Ono jedino što joj je davalo manjak samopouzdanja bio je njezin izgled. S puno pjegica po licu i bez naglašenih ženskih atributa, smatrala je sebe neprivačnom. Jedino je ta narančasta griva dolijevala snagu njenom samopouzdanju i to tek nakon što je dobila velik broj komplimenata na račun onoga što bi svaka žena voljela imati. Čak niti veliki broj mladića sklonih njezinom društvu nije ju mogao natjerati da promijeni mišljenje. Prema vlastitim kriterijima, nije se ubrajala u ono što je smatrala lijepim.

Snovi koji su krenuli još dok je bila mala za nju nisu bili ništa posebno sve dok nije shvatila da se to ne događa svima. Kao mala voljela je ići spavati, voljela je ići u drugi dom, kako je običavala govoriti. Roditelji nisu shvaćali što govori sve dok im nije počela davati informacije neprimjerene njenom uzrastu.

Znala bi za vrijeme doručka početi s pričom kako je biljka „ivanjsko cvijeće“ pogodna za sadnju u vrtu zbog svojih ljekovitih svojstava za bubrege.

Nakon što su se roditelji uvjerali da ona te informacije stvarno sanja, zabranili su joj da o tome priča, njihov katolički odgoj ulijevao im je previše straha, nisu željeli da zajednica pomisli kako je na njih bačeno neko prokletstvo.

Helen je prvo bila razočarana, a onda je pomirena tom činjenicom svako jutro ispred prozora obavještavala ptičice na obližnjim granama što je novo saznala tu noć. Kako su godine prolazile, ona se sve više zatvarala prema tome. S vremenom su se snovi prorijedili i sad je samo ponekad dobivala informacije o biljkama i to najviše kad bi ju profesor George zamolio za neku informaciju. Iz poštovanja prema njemu postavila bi unutar sebe namjeru da dođe do informacije.. ponekad bi došla, ponekad ne.

Sve više i više mogla je osjetiti ljude. Lažne uloge koje su ljudi navlačili na sebe kako bi prikriili svoje nedostatke za nju su postale prepreke u iskrenoj komunikaciji. Oni su za nju bili lutajući glumci, a ona za njih čudakinja, netko s kim je bolje ne komunicirati ako baš nije potrebno.

Sve što je njoj bilo prihvatljivo i normalno za većinu je bilo strano i možda zastrašujuće, zato je nakon nekog vremena naučila da mnoge stvari ne treba govoriti na glas; ponekad bi posljedice bile prevelike. Naučila je da smiješeći se i klimajući te odobravajući ljudima oko sebe ponekad prođe bolje nego izražavanjem vlastitog stajališta.

Sljedeće noći sve se ponovilo. Eireen je bila svjesna da se nalazi u krugu i da se nalaze u dubokoj meditaciji. U jednom trenutku osjetila je kao i prvi put neki pokret kroz krug koji je u nju unio nemir. Otvorila je oči i vidjela djevojku narančaste kose kako se savija i grči. U tom trenutku osjetila je kako ona zajedno s ostalima reagira spontano otvarajući svoju energiju prema toj djevojci, šaljući joj ljubav i potporu.

Energija koju su počeli svi istovremeno slati, prelijevala se u svim bojama koje je ona poznavala i nekima za koje je znala da nisu dio zemaljskog svijeta. Ta njihova energija raznih boja pretvarala se u bijelu svjetlost oko djevojke te ju umatala u svjetlosno polje koje je djevojci davalo dovoljnu zaštitu da se sabere i prikupi snagu.

Sve to trajalo je manje od minute i djevojka je sada stajala uspravno, zatvorenih očiju, šireći ljubav i snagu oko sebe. Sve se smirilo brže nego što je to Eireenin um uopće mogao i popratiti.

U tom trenutku shvatila je da koristi nekoliko procesa s kojima razmišlja. Jedan je dolazio od njezinog ljudskog uma koji je u ovo sve gledao s čudom i koji se zapravo u svemu jako teško snalazio. Osjetila je da će se ujutro većine toga um nastojati ne sjećati, nastojat će sve to potisnuti u dio u kojem posprema teške, tužne, strašne ili nerazumljive stvari, kako bi se obranio i preživio.

Drugi dio je dolazio od njenog dijela koji je bio prije ove inkarnacije i koji će biti nakon. Mogla je osjetiti razliku unutar sebe u te dvije struje razmišljanja. Koliko god ovaj njezin zemaljski um bio potpuno izbezumljen svim tim i svime općenito što njemu nije bilo logično, toliko je tom svjetlosnom umu, kako ga je ona sada prozvala, sve bilo jasno. Ne samo da mu je sve bilo jasno već je i njegov način razmišljanja

stvarao kreaciju i manifestiranje. Znao je što će biti sekundu prije nego bi se to zbilo.

Shvatila je da ona kao i drugi ljudi taj um nesvjesno koristi već godinama. Svaki put kad koristi intuiciju, svaki put kada joj se dogodi neka čudesno neobična okolnost koja joj olakša neku situaciju ona je zapravo prepoznala tim svjetlosnim umom dobivajući od njega odmah i najbolje rješenje. Ta spoznaja otvarala je osjećaj ljubavi i opuštenosti unutar nje. Kao da je momentalno shvatila da je uvijek zaštićena, da su rješenja uvijek tu, da je ona manifestator i kreator. Ne samo shvatila već to i potpuno osjetila u sebi.

Nakon toga krenula je u buđenje i osjetila kako se njezina svijest ponovno spaja s fizičkim tijelom dozvoljavajući na neki način da ju fizičko tijelo usiše u sebe. Trenutak prije nego što će se to dogoditi, kraj nje se stvorila Ingrid šaljući joj ljubav i podršku. Tada se probudila.

Helen je ležeći potrbuške na krevetu razmišljala o djevojci koju je jučer upoznala. Mia je na nju ostavila dubok dojam, a to nije nešto uobičajeno. Zapravo nije bila sigurna je li joj se Mia svidjela, ali je bila sigurna da negdje u njoj vidi sebe kao u ogledalu.

Isprva je osjetila samo iziritiranost, Mia je na tulum, koji je praktički završavao, uletjela kao da osvaja zemlju. Bučna, pripita ali sigurna na nogama, zarobila je pažnju svakoga u prostoriji. Nakon što su prvih par minuta slušali njezin nerazumljiv monolog okrenuli su se na svoju stranu i nastavili pričati. Čula je curu pokraj sebe kako komentira prijateljici: "I evo je.. Mia.. u svom stilu..". U tom komentaru osjećala se čak neka naklonost.

Ali Helen je nije osjećala. Odmah je osjetila kako se Mia osjeća, usamljeno, tužno, pogubljeno i kako s ovakvim nastupom privlači pažnju. Tada ju nije vidjela kao ogledalo. Osjetila je samo njezinu nesvjesnost, to ju je iziritiralo.

U trenutku kad je tulum došao do svog kraja, a Helen se taman pitala što joj je trebao ovaj izlazak, okrećući se prema izlazu susrela se s Miom, koja je stajala i otvoreno ju promatrala.

"Znaš, ti imaš najluđu kosu koju sam u životu vidjela!", Mija je još malo frfljala iako je pijanost skoro potpuno nestala, umor ju je savladao.

"Čula sam to već.", Helen se trudila biti ljubazna, Mia joj je stala na put, svi su sporo milili prema vratima.

"Da, malo je.. luuudaaaa...", Mia se s tim komentarem počela okretati od nje kada je Helen uočila dublje njezinu energiju. Kao da je oko nje nešto zabljesnulo i pokazalo Miu, onu koja se skrivala od svijeta.

"Zašto se skrivaš?", te riječi samo su izletjele iz Helen.

Mia se napola okrenula, pitavši preko ramena: "Što?"

Helen je razmišljala zašto je to pitala, ali sad kad je već izletjelo odlučila je nastaviti dalje, hodala je iza nje stubištem, svi su se polako pomicali prema izlaznim vratima.

"Pitam zašto se skrivaš.. od svijeta.. od ljudi?"

Helen je osjetila kako je s tim riječima potpuno nesvjesno poslala Mii energiju koja se sudarila s Mijinom aurom. Mia se na tren ukočila, napola okrenula prema Helen, izgledalo je kao da bljesak njezine svjesnosti izlazi na površinu. Odmah zatim sve je nestalo, Mia se samo naglašeno sarkastično nasmijala uz komentar: "Ne znam tko je luđi, tvoja kosa ili ti." Trenutak zatim nestala je kroz vrata u mrak. Dok se Helen izvukla nakon nje na cestu, više je nije bilo.

Osim Mie mučile su je i druge stvari. Helen je bila sigurna da se nešto zbiva po noći, samo nije bila sigurna što. To ju je strašilo jer ju je ostavljalo potpuno bez kontrole. Postajalo je sve intenzivnije, u zadnje vrijeme često se budila u znoju, s nečim poput vriska na ustima. Kada bi se probudila, osjećala bi još neko vrijeme stezanje u prsima, kao da ju je neka teška ruka stegnula u području prsa. Tada bi nastojala disati, vizualizirati oko i u sebi svjetlo i sve bi počelo popuštati. Nakon tih epizoda osjećala se iscrpljeno ali teško joj je bilo ponovno zaspati, kao da je neki adrenalin kolao njom. Preko dana osjećala se dobro, znala je da se može zaštititi, ali noći su postajale sve teže i razmišljala je kako bi bilo dobro da možda uopće ne mora spavati.

Prošla noć je bila posebno teška, probudila se na isti način i prvo je pomislila na Miu. Nije bila sigurna na koji je način ta djevojka s time povezana, ali je osjećala da je sve noćas bilo još teže zbog sinoćnjeg susreta s njom.

Razmišljajući o njoj sada, mogla je osjetiti neku tamu.. ali i tugu, tako da su joj suze potekle niz lice i bol počela strujati njezinim tijelom. Helen se naglo digla, tresući tijelo i nastojeći se pribрати. Ništa od toga nije joj se svidjelo i nije imala namjeru provesti dan u tim emocijama.

Brzo je prišla prozoru gledajući u vrt, cvijeće, drvo koje se malo nakosilo pod prozorom. Osjećala je te biljke nastojeći takav mir pronaći u sebi. Iako je negdje duboko u sebi bila svjesna da upravo stvari sprema pod tepih, nije si mogla pomoći djelovati drugačije. Strahovi koje je mogla u svojoj dubini osjetiti, činili su joj se prestrašnima da bi im se približila.

Marcus je prošao kroz vrata s nekim čudnim izrazom lica, Eireen nije bila sigurna je li zabrinut ili umoran. Samo je promrmljao da mora doći k sebi i izvalio se na krevet. Otišla je u kuhinju završiti jelo te mu oslobodila prostor. Spontano joj je došlo da mu šalje energetska potporu, tek nakon par minuta osjetila je da to radi. To slanje pružalo je i njoj osjećaj topline i ugone.

"Umrla je.", njegov glas prekinuo je tišinu i Eireen je poskočila.

"Tko?", Eireen se okrenula prema njemu s paprikom u ruci.

"Moja baka, ona koja me odgojila. Mama mi je jutros javila. Osjećam kao da je djelić mene umro. Znam da je bila stara i da je imala lijep život, ali zadnjih godina jako rijetko sam ju viđao.. trebao sam više...", stajao je na kuhinjskim vratima dok su mu suze klizile niz lice.

Eireen je došla do njega te ga zagrlila, stajali su u tišini dok su njegovo tijelo protresali jecaji. Nakon par minuta obrisao je rukavom oči te krenuo prema peći.

"I što to moja ljepotica kuha danas?", njegov glas bio je viši nego obično. Eireen je stajala i promatrala ga, osjećala je kako se opušta i kako se oko njih vrtlože energije. Kako nije dobio odgovor, okrenuo se prema njoj te ugledao njezin prazan pogled. Taman kad ju je želio upitati što se događa, i sam je osjetio energije.

Prvo se kraj njega stvorila pojava Ammona, to je djelovalo smirujuće te ga spontano natjerala da uđe više u sebe, da osjeti sebe u tom trenutku. Zatim je čuo unutar sebe nešto poput smijeha. Isprva sasvim slabo i daleko, a onda sve bliže i jače. Kako bi se skoncentrirao, zatvorio je oči. Tada ju je ugledao, vrlo jasno, stajala je ispred njega i smijala se onim svojim ptičjim smijehom, kako je on to volio zvati.

Isprva nije bio siguran što se zbiva, a kad mu je postalo jasno da ovo nije njegova mašta i da je to ona, cijelim tijelom prošla mu je jeza i sto pitanja. Negdje pored sebe čuo je Ammona: *"Opusti se, prepusti se.."*

Nastojao je disati i smiriti se, uvjeren da će ona nestati kad se pribere. Ali nije. Umjesto da nestane pretvorila se u svjetlosno biće koje njegov um nije prepoznavao ali je znao da ju poznaje. Predivna žena duge kose i najljubaznijeg osmjeha kojeg je ikada vidio sada je stajala i gledala u njega.

Suze su ponovno krenule njegovim licem, osjetio je slabost u tijelu te sjeo na pod, naslonivši se na ormarić iza sebe. Ponovno je čuo Ammona kako mu daje uputu da se prepusti i da samo diše.

U tom trenutku otvorio je oči, jedan dio njega bio je umoran i zbunjen i želio je da to sve nestane. Ali nije. Sad je vidio nešto poput dva sloja. Jedan je bio kuhinja u kojoj je stajala Eireen i dalje oslonjena na vrata, ali s nekim dalekim pogledom. Drugi sloj je bio energetski i u njemu je i dalje stajala ona žena.

Smješkala se, osjetio je da mu šalje ljubav. Gledao je u nju kao hipnotiziran, osjećao je kao da se njegova energija budi, kao da se njegova svijest proširuje. Najednom je imao osjećaj da je veći od svog tijela, zatim kuhinje i zatim se rasplinuo u kišu sićušnih svjetlosnih kapljica. Ali u svemu tome bio je prisutan i svjestan.

Zatim je sve to stalo i on se našao ponovno u kuhinji gledajući i dalje u dva sloja. Žena ispred njega bila je netko koga je sada prepoznavao. Njegov um tvorio je sliku žene u srednjim godinama, ali on je znao da je to samo slika.

"Znam tko si, drago mi je da te vidim, drago mi je da smo i ovaj život proveli zajedno, hvala ti za sve.", te su misli iz njega samo tekle, njegov um ih nije režirao, osjećao je kako ulazi u stanje opuštanja i prepuštanja istovremeno osjećajući podršku i Ammona i Eireen.

"I meni je drago. Tako smo se dogovorili, tako je bilo. Sad je vrijeme da te

napustim. Ali bit ću tu kad god ćeš me trebati, sjeti se da su vrijeme i mjesto dio ove dimenzije.", s tim riječima poslala mu je veliku količinu ljubavi i podrške koja je prožela njegovo tijelo te mu natjerala smiješak na lice, a onda je nestala.

Sjedio je još neko vrijeme prepušten tim osjećajima, a zatim pogledao prema Eireen. Ona je stajala kraj peći i rezala papriku u zraku iznad lonca. Osjećao je koliko je smirena.

"Jesam, na taj način razgovaram sa svojim tatom otkad sam se rodila!", okrenula se prema njemu i nasmijala. "Osjetila sam tvoje misli pa ti odgovorila. Sada znam kako to Ingrid radi. Ali za to trebaš biti potpuno prepušten i opušten. Ovo je bila prava prilika za to. Zanimljivo.."

Ustao je, stao joj iza leđa te ju zagrlio: "Volim te". "I ja tebe.", Eireen je dalje rezala papriku sa smiješkom na licu.

24

Eireen je promatrala Miju, danas je bila neobično tiha, energija joj je bila kruta i stinuta, kao da se brani od nečega. Zvono je zazvonilo, jedno od posljednjih s obzirom da je školska godina završavala kroz par dana, njihova posljednja godina u ovoj školi.

Mia je već bila na izlazu iz učionice kada ju je Eireen sustigla. Povukavši je za rukav nastojala je zazvučati što veselije: "Idemo do parka?" Mia je nastavila hodati ne odgovarajući. "Imam još jedan sendvič koji možemo podijeliti, a ponijela sam od kuće kekse.. čokoladne!" Eireen u tom trenutku nije mogla smisliti ništa pametnije. Mia je još malo hodala, a onda zastala. "Može.. i tako ću doma crknuti od muke. Ako ti se sluša moje jadanje samo daj."

Tipično u Mijinom stilu pomislila je Eireen, jedan dio nje radio bi sve samo ne sjedio s Mijom u parku i slušao njezine jadicovke, ali onaj drugi dio, dublji, on je intuitivno govorio kroz nju i zbog toga je njezino cijelo biće osjećalo da je to sada izuzetno potrebno.

Stigavši u park našle su dvije klupe spojene jedna do druge. Netko ih je koristio za neki piknik i odlaganje stvari ne vrativši ih u prvobitni položaj. Služile su za sve one koji su u parku tražili krevet ili nešto slično tome. Sjele su na jednu klupu, a noge ispružile preko druge, podijelivši sendvič žvakale su u tišini. Nakon sendviča na red su došli keksi i voda.

"Onda? Što te muči?", Eireen je nastojala postići ležerni, opušteni ton, nastojala je i opustiti što više svoju energiju kako bi potaknula Miju da priča. Istovremeno je usmjerila svoju pozornost ne samo na ono što će Mia eventualno reći, već i na njezinu energiju.

U njezinom unutrašnjem vidu pojavilo se Mijino energetsko polje u kojem je vidjela nakupine tamne energije, poput razasutih tamnih oblačića. Osjetila je Mijin uzdah i oklijevanje da počne pričati.

"Mislit ćeš da sam luda." Mia je to izgovorila na neki groljiv način, kao da su joj usta puna vode. Eireen je nastojala svoju pažnju usmjeriti na sve ono što Mia trenutno nije izgovorila. Osjećala je kako se Mijinim bićem podiže strah koji joj stišće energiju. Nastojala je da se u njenom glasu ne osjeća to što vidi.

"Sumnjam.. naslušala sam se toliko gluposti u životu da ne znam što bi mi trebala reći da tako nešto pomislim." Eireen je nastojala zadržati ležeran ton iako je počela osjećati neke čudne energije oko njih. Pozvala je svoje duhovno vodstvo pa se na tren energija smirila, ali se oko Mije počela zgušnjavati.

"Napadaju me.. ne znam što da radim!", to je bio trenutak kad je iz Mije provalio plač. Eireen je osjetila kako se tamna energija skuplja oko Mije, zaobilazeći Eireen koja je trenutno bila pod zaštitom, nastojala je što svjesnije pojačati svoju energiju kako bi podigla snagu, ali ostati dovoljno otvorena da promatra što se događa s Miom.

Iako je već slutila što se događa, nastojala je da se u njenom tonu ništa ne osjeti: "Napadaju te? Tko te napada?!"

"Ne znam Eireen, ili ja sama sebe sa svojom ludom glavom ili neka bića koja vidim oko sebe. Znam da ćeš misliti da sam luda, ali ja više ne znam što da radim!" Eireen je osjećala kako se Mijina energija sve više i više urušava. Stala je jecati, cijelo tijelo treslo joj se kao u groznici. Eireen ju je željela zagrliti, ali je vrlo jasno od svog vodstva čula da to ne radi nego da nastoji prošiti svoju energiju i slati Miji potporu.

Zatvorila je na trenutak oči, osjetila je kako se njezino polje širi, jako jača i kako to potiče Mijino polje da se počne obnavljati. Vidjela je negdje u pozadini Mijino duhovno vodstvo kako joj šalje podršku. U trenutku kad je pomislila zašto joj ne pomažu, osjetila je odgovor: Mia ih nesvjesno odbija, svojom prepuštenošću vlastitom mraku ne dozvoljava si izlazak iz tog iskustva mraka. Osjetila je da Mijina želja za mrakom ide iz potrebe za samokažnjavanjem.

U trenutku dolaska te informacije, svojim unutarnjim vidom vidjela je sliku nekog trga prije nekoliko stotina godina, nije mogla ocijeniti vrijeme u tom trenutku. Trg je bio pun ljudi koji su urlali i dizali prijeteci šake u vis. Njihov bijes bio je okrenut prema podignutom podiju na kojoj su počele gorjeti dvije lomače. Na njima su bile žene, jednu je osjetila kao Mijinu prošlu inkarnaciju, a drugu.. osjećala je da je poznaje.. u tom trenutku došla joj je slika žene iz noćnog kruga, djevojke narančaste kose. Nakon toga osjetila je samo njihov vrisak i bol, zatim je vizija nestala.

U tom trenutku Mia se počela smirivati, njezina je energija postala dovoljno jaka te je zajedno s Eireennom energijom tvorila vrlo čvrsto energetsko polje koje je udaljilo te tamne energije. Sada se i Mijino duhovno vodstvo približilo nastojeći joj poslati što više podrške, osjećala je kako joj šalju potporu kako bi proširila svijest.

"Što si radila?!" Mijin glas bio je promukao dok se okretala prema Eireen.

"Kako to misliš?", znala je što je Mia pita ali nije bila sigurna što da joj

odgovori. U tom trenutku kroz sebe je čula uputu svog duhovnog vodstva: „Istinu.“ Nekoliko trenutaka vladala je tišina ispunjena pjevom ptica i šumom obližnjeg drveta. Svojim dugim i povijenim granama dodirivalo je pod, kao da umače svoje grane u neki umak ispod sebe, pomislila je Eireen.

"Pomogla sam ti da pojačaš svoju energiju kako bi se te tamne energije odmakle od tebe." Eireen nije bila sigurna je li ovo bio najbolji način da se počne objašnjenje, ali kad se već sve ovako posložilo, odlučila je neka odgovori samo prolaze kroz nju.

Mia je nekoliko trenutaka šutjela. "Znači ono što vidim je istina? I ti ih vidiš?"
"Da."

"Tko su oni?" Mia je polako postajala sve živahnija i Eireen je osjećala kako joj se um budi i kako bi znatiželja mogla prevaliti njezinu svjesnost.

"Probaj samo disati i osjećati. Ako ćeš ovim razgovorom dopustiti svojoj znatiželji da se hrani, nećeš imati puno koristi od toga jer ovo o čemu sada pričamo ne može se shvatiti umom. Može se osjetiti, kad se spojiš sa svojom sviješću, kad dopustiš svojoj intuiciji i shvaćanju da te preuzme." Eireen je nastojala i dalje širiti svoju energiju kako bi pomogla Miji u širenju vlastite. Mia je ponovno šutjela, Eireen je osjećala u njoj borbu uma i svijesti. U jednom trenutku svijest je ipak prevladala i Mijina energija oslobodila se pritiska te počela protočnije cirkulirati.

"Ok, osjećam, dopuštam si, reci mi sad.", Mijin glas bio je dublji.

"Oni su ono što bismo mogli nazvati – druga strana novčića. Tama koja služi svjetlu da se razvije. Znam da to sada može zvučati čudno, s vremenom će ti sve postati jasno. Oni nisu loši, a svjetlo dobro, sve to dio je sustava koji smo mi dolaskom ovamo izabrali kao školu." Eireen je nastojala pričati iz svoje dubine prateći pritom Mijinu energiju koja je jačala i smanjivala se kako bi se Mijin um na trenutke uključio s pitanjima.

"Ok, imala bih sada stotinu pitanja.. tko je kamo došao, itd. .. ali nekako osjećam da ćeš mi reći da sada ne trebam pitati." Mia se napola okrenula prema Eireen s nekim čudnim smiješkom na licu.

"Upravo tako! Bez brige, sve će ti se objasniti, ali idemo korak po korak. Tvoj um je jak i bitno je da te u cijelom tom procesu on ne povuče." Eireen je zašutjela na trenutak pa nastavila: "Kad smo se upoznale nisam te prepoznala, sad te polako prepoznajem kao ono što jesi izvan ove osobnosti. Tvoja razina stisnutosti i zatvorenost koju si živjela od rođenja jako su izolirali tvoju energiju. Za početak bitno je da pročistiš svoj sistem i dopustiš si biti snaga koja jesi."

"Ok, nije mi baš jasno ali slušam dalje.", Mia se i dalje neobično smješkala, nastojeći tako zatomiti nelagodu koju je na trenutke osjećala.

"Probaj par dana raditi ovo što ću ti sada reći, nakon toga ćemo razgovarati dalje, bit će ti lakše sve shvatiti. Samo osjećaj kako kroz tebe prolazi jedna svjetlosna energija, ulazi kroz vrh tvoje glave, prolazi kroz tvoje cijelo tijelo i izlazi dolje na stopala. Pri tom u sebi zadržavaj namjeru da ta svjetlosna energija poput nekog potoka koji teče kroz tebe čisti sve nakupine težine i straha... A ako se pojave te

tamne energije onda osim tog potoka zamišljaj da si lampa koja svijetli i oko sebe širi svjetlo. Probaj to raditi par dana, može?", Eireen je osjećala kako se sve oko njih polako počinje smirivati.

Mia je šutjela par trenutaka, a onda samo izrekla: „Može.“ Okrenula se prema Eireen, pogledala ju pogledom koji je bio istovremeno i šaljiv i dubok te izrekla: „Hvala ti.“

Nakon toga ostale su sjediti na klupi još neko vrijeme, keksi su bili slasni, vjetar ugodan, ptice su radile pozadinsku glazbu, bilo je vrijeme otpuštanja i prepuštanja.

Helen je sjedila u kuhinji, bilo je rano ujutro, prerano za bilo što, činilo joj se. Sjedila je gledajući u svoj tost, kao da bi on u nekom trenutku mogao progovoriti i dati joj odgovore.

Osjećala je usamljenost, kao da se na ovom planetu nalazi potpuno sama iako je vrlo jasno, možda i prejasno, osjećala prisutnost ljudi oko sebe. Žudjela je za odgovorima, za smislom, za nečim što bi je pomaklo iz ove baruštine u kojoj se osjećala kao utopljenik koji se lagano utapa već danima.

Noći su postale naporne, dani bezbojni, gubila je smisao u svakodnevicu. Molila se unutar sebe za pomoć, promatrala biljke, gledala životinje.. ali ništa se nije događalo. Nikakva informacija, ništa, intuicija je šutjela baš kao i sve energije oko nje.

Posljednje što je osjetila bila je ona djevojka Mia, nakon toga kao da je njezin cijeli život stao, kao da je progutala veliki zalogaj koji joj sada stoji u grlu, prijeteci da će je ugušiti.

U tom trenutku bljesak sjećanja od prošle noći prošao je njezinim tijelom. Neka djevojka, njoj i poznata i nepoznata kao da je stajala pred njom nešto joj govoreći. U tom trenutku imala je osjećaj da joj je sve jasno, ali sada se nimalo nije mogla sjetiti što joj je govorila. Samo se vrlo jasno sjećala njezina lica, tako poznatog i nepoznatog istovremeno.

Sjećanje je nestalo i ona je nastavila gledati u tost. Možda da ga pojede i krene, možda će izlazak iz kuće pomoći pokretanju.. s tom namjerom pojela je na brzinu ostatak doručka, obukla se i krenula u šetnju. Nije imala osjećaj kuda, kao da se njezino fizičko tijelo samo pokrenulo, kao da njezino fizičko tijelo zna kuda treba ići. *Možda mi intuicija ipak nešto govori.* Odlučila je samo šetati i pustiti tijelu da hoda kuda god želi. Dan je bio sunčan, bila je nedjelja, nije i tako imala ništa pametnije za raditi.

Eireen je u kuhinji pronašla maminu poruku. Uz standardne pozdrave i izljeve ljubavi molila ju je da otiđe do crkve i preuzme papire od zbora koje je trebala navečer za probu.

Prije nekoliko tjedana njezina mama promijenila je posao i sad je radila u smjenama. Ispočetka to ju je još više umaralo ali sada je Eireen osjećala kao da ju ta nova situacija tjera na neku budnost, činilo joj se kao da se mama osjeća življe. Ali

kao posljedica tih smjena Eireen je u zadnje vrijeme dobivala neke zadatke koje je za nju trebala odraditi. Međutim niti jedan od njih nije imao veze s crkvom.. do sada.. osjećala je kako se jeza podiže njezinim tijelom i instinktivno je pozvala svog tatu.

Osjetila je njegovu prisutnost i samo čula *"Sve je u redu, nećeš ga sresti."* Ta informacija donijela je trenutno olakšanje i njezino tijelo počelo se opuštati. Na brzinu se obukla i krenula, razmišljajući kako će nakon toga nazvati Marcusa te kako bi mogli kasnije do šume.

Tog trenutka stigla je Ingridina poruka na mobitel: "Budi prisutna, taj susret je važan za tebe!". Gledajući u poruku razmišljala je zašto je Ingrid nije nazvala, ali vrlo jasan unutarnji osjećaj samo ju je primorao da napiše "Ok".

Dan je bio vedar, sunce je sjalo, ali nije uspijevalo zagrijati okoliš jer je zrak i dalje bio prohladan. Taman ugodno za šetnju, pomislila je Eireen odlučivši do crkve krenuti pješke. Trebalo joj je oko pola sata, taman da se smiri, da se prepusti i opusti i da bude spremna za taj susret. Usmjerala je pozornost na dah, nastojeći dovesti mir u svoje biće.

Međutim, sa svakim daljnjim korakom i dahom osjećala je kako se u nju uvlači nemir, kako ju sasvim lagano počinje hvatati nešto poput drhtavice te kako se na ovom prohladnom danu počinje znojiti. U trenutku kad je njezin um počeo stvarati paniku da možda nije dobro čula tatu i da joj možda ipak slijedi susret s onim svećenikom, kroz njezin um prošla je slika žene s lomače, one iste koju je vidjela noću, za koju je znala da je pozna i za koju se nadala da će je sresti. Njezino se tijelo već toliko treslo da joj je bilo teško hodati. Odlučila je pronaći prvu klupu i smiriti se.

Skrenuvši u park, krenula je u potragu za klupom. I tada ju je vidjela. S leđa, samo kosu, poput vatre narančastu u trenutku dok je sunce prolazilo kroz nju. Znala je tko je ona, sve se odvrtjelo u njezinom unutrašnjem polju, imala je osjećaj da će svaki tren njezino fizičko tijelo popustiti pod tim naletima energije i da će se srušiti na pod. Zastala je na trenutak nastojeći se smiriti dovoljno da stigne do nje. Stajala je i disala, promatrajući pritom tu kosu.

Tada se Helen okrenula, pogledi su im se sreli i to je bilo posljednje čega se Eireen sjećala.

Trenutak kada se probudila iz nesvijesti bio je trenutak potpune blokiranosti, nije se mogla sjetiti ničega, niti zašto je u parku, niti kuda je krenula, niti što se dogodilo. Gledala je u oči te djevojke, oči plave poput neba iza nje, oči pune suza i topline, radosti i ljubavi.

Gledajući u te oči počela se prisjećati.. krenula je u crkvu, počela se tresti.. vidjela je.. što je vidjela.. sve joj se vratilo. Vidjela je.. Tijelo joj se ponovno počelo tresti, osjećala je kao da ponovno proživljava taj šok i kao da je to trenutak koji joj je previše, koji bi je ponovno mogao dovesti do nesvijesti. Zatvorila je oči nastojeći se disanjem dovesti do smirenja.

Osjećala je kako se oko njih kovitlaju energije, čula je u sebi svoju molbu za pomoć, čula je svoj vapaj koji je dolazio iz prošlosti.. prošlosti koje se ona nije željela

prisjećati, a sada ju je obavijala u svojoj punoj snazi. Kao da je promatrač svog tijela osjećala je i promatrala kako kroz nju prolaze trzaji od plača, kako iz nje probija bol.. kako ovo tijelo kanalizira bol jednog drugog tijela, jednog tijela koje nosi kao sjećanje, kao ostavštinu. Jednog vremena, nasilnog i tužnog. Jednog trenutka toliko bolnog da je bio potisnut u dubinu vlastitog vremena i prostora. Do sada. Do ovog trenutka kad više ništa nije moglo sakriti tu bol, kad je ona sama postala sebi svrha, kad se ta svrha pretvorila u potrebu za razrješenjem, otpuštanjem, prepoznavanjem, transformacijom, ljubavi.

Osjećala je kako se u njoj zbiva nešto poput borbe jednog dijela koji je želio to vidjeti, koji se želio s tim susresti, koji je želio to transformirati i otpustiti. I drugog koji je pod svaku cijenu želio da to i dalje bude zakopano. I bilo je.. sve do sada.. sve dok se ona nije pojavila.. tako slična kao tada, skoro ista, a različita. Eireen je ponovno otvorila oči i našla se pred tim pogledom, dvije plave kugle, vrlo slične kao tada gledale su je i dalje, kao da znaju što proživljava. Znaju li?

Helen je klečala držeći djevojčinu glavu u krilu. Gledala je u to lice kojeg se maloprije sjetila, lice koje joj je noćas prenosilo neku poruku. Trenutak prije nego se djevojka srušila, Helen se okrenula, gledala ju je kako pada na pod i nadala se da će to proći bez ozljeda. Maramicom je pritiskala lijevu stranu njezine glave gdje je nastala površna ranica iz koje je lagano curila krv, ostavljajući mrlju na Heleninoj majici.

U njoj su se rojila pitanja, njezino tijelo grčilo se u nekim čudnim naletima energije, kao da se nešto unutar nje budi. Na trenutak je zatvorila oči i tada se pred njom pojavila slika Mije, onog njezinog pogleda koji joj je uputila prije nego se okrenula i odjurila. Što se događa? Nastojala je smiriti um, dovesti se disanjem u ravnotežu, čuti unutarnji glas, bilo što što bi joj pomoglo u ovom trenutku.

Osjećala je kako se djevojka počela smirivati, njezino tijelo još samo na trenutak protresali su trzaji, ali disanje se smirilo. Pitala se nije li djevojka dobila potres mozga? Možda je lupila glavom, možda bi trebala nazvati hitnu! U tom trenutku njezinim bićem proletjela je misao: *"Sve je u redu, samo se opusti i prepusti."*

Već dugo nije dobivala tako direktne poruke, već danima nije mogla osjetiti sebe. Osjećaj olakšanja nastupio je već i time što je ponovno osjetila da nije sama, da su tu, da je okružena i zaštićena.

Eireen je osjetila kako joj se disanje smirilo i kako je spremna ustati. Jedan dio nje još uvijek je odugovlačio ne želeći dalje gledati, ali sada je ipak veći dio njezinog bića bio budan i spreman susresti se sa svime.

Polagano se pridigla i sjela te zagledala u obližnje drvo, osjećala je kako ju ona promatra, razmišljala je sjeća li se i ona. Okrenula se i zagledala u njezine oči. Ponovno je osjetila ljubav, ponovno su krenule suze. Obadvije su sjedile, gledale se, puštajući suzama da klize.

"Ne znam sjećaš li se?" Eireen je čula kako ta rečenica izlazi iz nje. Nekoliko trenutaka djevojka ništa nije odgovorila, zatim je rekla: "Nisam sigurna, nisam sigurna što se zbiva."

Eireen je uzdahnula.

"Ali znam da smo se prepoznale iz neke prošlosti." Helen je gledala u nju pogledom koji je ispitivao.

"Da.. iz prošlosti.. i ne tako davne." Eireen se natjerala na smiješak.

"Ti se sjećaš.. vidjela si? Zato si se srušila?" Helen je postavljajući ta pitanja imala osjećaj da dio nje ne želi čuti odgovor.

"Da." Eireen je nastojala osjetiti energije, osjetiti što bi sad trebala činiti. Odlučila je reagirati iz trenutka, onako kako će osjećati.

Nastupila je tišina. Obadvije su bile svjesne težine te prošlosti i obje su u sebi imale dio koji nije želio da se to pokaže, koji je želio da prošlost bude zakopana zajedno s tijelima koja su tada ostala.

"Možda da sjednemo na klupu.. ili odemo na čaj.. možda da pustimo da se ovo malo slegne?" Helen je osjetila kako se polako počinje sabirati i kako je ovo možda trenutak da toj djevojci bude podrška.

"Helen. Moje ime je Helen".

"Eireen", smiješak se razlio njezinim lice, čak se i slično zvala.

Helen joj je pomogla ustati te očistiti sa sebe prašinu, grančice i suho lišće. Krenule su jedna uz drugu, laganim hodom po puteljku. Svaka je nastojala smiriti energije, spojiti se sa sobom. Svaka je osjećala energije ove druge, znale su da je ovo trenutak koji će u njihove živote unijeti nešto što su obje skrivale duboko u svojim dubinama.

Nakon par minuta ugledale su kafić u sredini parka, stolovi su bili raspoređeni među drvećem, svaki na malom drvenom podiju. Po drveću su visjeli lampioni i male lampice, bio je dan te ništa nije bilo upaljeno ali je prizor i sada bio očaravajuć.

"Otvorio se prošli tjedan, često sam ovdje, poslužuju dobru toplu čokoladu." Helen je zadovoljno cmoknula ustima.

"Još nisam bila tu, izgleda jako slatko, idemo naći neki stol gdje ćemo imati najviše privatnosti." Eireen je pomislila kako je čudno što su sada naišle na ovaj kafić. Često je tuda prolazila, ali nikad ništa slično ovdje nije postojalo. Pomislila je kako će se Marcus oduševiti ovim mjestom. I kako će njih dvoje ponovno imati o čemu razgovarati.

Sjele su i naručile, zatim nastavile bivati u tišini, promatrajući drveće. Osim njih nije bilo skoro nikoga, bilo je jutro, nedjelja i ljudi su tek milili iz svojih kreveta.

Prolazile su minute, tišina među njima bila je opipljiva, kao da su razgovarale na jednom drugom nivou. Eireen je znala da će morati izreći, znala je da će morati čuti, znala je kakvu joj je poruku Ingrid poslala. Ovaj susret može iskopati bol koju je ona tako duboko pospremila da se s njom uopće do sada nije bavila. Jedan dio njezina bića nadao se da neće niti morati.

Iako to nije moguće, jedna od prvih lekcija njezina duhovnog vodstva govorila je baš o tome.. kako sa sobom donesemo najteže emocije.. kako bi ih savladali, otpustili, iscijelili.

Pitala se je li moguće taj trenutak dočekati spreman, je li moguće biti spreman na ponovno susretanje s boli koja može ubiti svojom jačinom. U tom trenutku Helen ju je prenela iz misli.

"Osjećam bol. Ne znam što se zbiva, ne znam odakle te poznajem.. nekako mislim da ti znaš više. Ali svakim trenutkom osjećam sve veću bol koja se diže unutar mene i voljela bi da počnemo razgovarati!" Helenin glas bio je promukao, dok su se oči punile suzama. Eireen ju je instinktivno primila za ruku. Gledajući je u oči, razmišljala je kako krenuti.

"Već neko vrijeme osjećam promjene. Toliko se toga dogodilo u zadnje vrijeme, toliko sam susreta imala, ali niti jedan mi nije izazvao toliku bol kao ovaj naš. Iskreno ne znam otkud da počnem, možda najbolje da pričamo i pustimo da se sve odvrti na najbolji mogući način. Možda da si dozvolimo slobodu, tako sada osjećam." Eireen se naslonila na stolicu nastojeći smireno disati. Helen je samo klimnula.

"Svaku noć skupljamo se u krugovima. U jednom krugu nalazimo se i nas dvije, već neko vrijeme osjećam da ćemo se sresti. Samo nisam znala da imamo i tako bolnu zajedničku prošlost." Eireen je osjećala u kojoj mjeri ovo može zvučati nerazumljivo.

"Krugovima?", Helen je nastojala osjetiti. "Mislim da si mi noćas nešto govorila, sjetila sam se toga jutros.. krugova se ne sjećam. Ali zadnje vrijeme noći su mi postale košmar."

"Da, ne sjećam se niti ja svega, malo pomalo puštam da mi se spoje puzzle.. a što se tiče košmara koje osjećaš.. to je od energetskih napada. Zbog neoslobođene boli unutar sebe nisi u stanju u potpunosti kontrolirati svoju energiju te si podložna energetskim napadima. Toga se sjećam iz jedne od prošlih noći, napad je išao baš kroz tebe.. u tom trenutku ti si bila najslabija karika."

"Nisam sigurna da razumijem o čemu pričaš." Helen je osjećala kako joj se tijelo počinje grčiti od straha.

"Opusti se, diši. Sve razumiješ, samo dopuštaš strahu da se širi i slabi te. Probaj osjećati ono što ću ti reći, nemoj analizirati, samo osjećaj. Pritom u sebi zatraži zaštitu, a ti sama osjećaj da svijetliš." Eireen ju je ponovno primila za ruku. Helen je ponovno samo klimnula glavom.

Eireen je neko vrijeme samo šutjela, a zatim počela govoriti: "Otkad sam se rodila, imam svijest o tome tko sam i zašto sam ovdje.. barem sam tako mislila do nedavno. Zatim sam srela neke nove osobe, neke s ove strane, neke s druge strane i polako mi se počelo pokazivati da ne znam sve, da postoji puno zamršenija slika od one koju sam ja do sada vidjela." Eireen je neko vrijeme šutjela, zatim nastavila.

"Nemam osjećaj da bih ti sada sve trebala objašnjavati, osjećam da ćeš sama shvatiti, ali ti mogu ispričati taj naš prošli život koji sam sada vidjela, iz kojeg nosimo tu bol.. ". Helen ju je samo pogledala u oči i klimnula glavom.

"Kad sam prvi put srela Miu...", Eireen je zastala jer se Helen naglo uspravila, šok koji je vidjela na njezinu licu pokazao joj je da se Helen upravo sjetila. Helen se zgrčila i zaplakala, osjećala je kako bol prolazi njezinim licem, osjetila je vrištanje u svojoj glavi i trzaje tijela. Eireen je stala iza nje i zagrlila je, slala joj je podršku i ljubav. Nakon par minuta, Helen se smirila, a Eireen je ponovno sjela na stolicu. Nakon nekoliko trenutaka, Helen je progovorila.

"Nisam sigurna da sam se potpuno sjetila, ali u trenutku kad si izgovorila ime Mia, vratila sam se u naš jedini i nedavni susret u ovom životu, a zatim u naš posljednji susret u tom životu. Sjetila sam se da sam toga dana na lomači proklela u sebi što sam je ikad srela. To je bila možda i moja posljednja misao. TO nije bila mržnja prema njoj, to je bio prezir prema svijetu.. ", Helen je gledala u jednu točku dok su se kroz njezin unutrašnji vid redale scene.

"Tada nisi mogla ništa bolje, bol kroz koju si prolazila bila je prejaka", Eireen je u svom unutrašnjem polju gledala te dvije žene kako gore. Jedna od njih bila je Helen, njezina tadašnja kćer, a druga je bila Mia, Helenina tada najbolja prijateljica.

Tadašnja Mijina inkarnacija umrla je toga dana na lomači u luđačkom smijehu. Još dok su je vezali vrištala je i vrijeđala, a kad je vatra počela gorjeti, njezin smijeh širio se kroz masu.. vikala je da ih sve proklinje.. da će okusiti njezin bijes, da neće imati mira od nje dokle god su živi. Da će zažaliti dan kada su ih zapalili. Svjetina se jako uznemirila, pogotovo nakon što se njezin smijeh čuo i kad joj je cijelo tijelo bilo u plamenu.

Godinama kasnije to je bila priča koju više nitko nije smio pričati, smatralo se da će onom tko na glas spomene ime tadašnje Mijine inkarnacije ona odmah odnijeti život sa sobom u pakao. Njezin lik ostao je godinama legenda i priča o kojoj se nije pričalo.

Eireen se sada potpuno vratilo sjećanje na taj život. Udala se vrlo mlada, za jednog starijeg i imućnijeg susjeda. Roditelji su joj bili siromašni i taj brak dogovoren je čim se ona rodila. U zamjenu, oni su od tog čovjeka dobili dvije njive koje su smjeli obrađivati i koristiti dokle god su živi.

Umrli su nekoliko godina nakon njezine udaje. Ona je ostala s mužem i dvoje djece. Sin koji se prvi rodio doživio je pet godina. Jednog dana, na putu prema trgovini pregazila su ga jureća zaprežna kola, na mjestu je ostao mrtav.

Njezina kćer, koja je tada imala tek par mjeseci postala je centar njezina svemira. Više nije ostajala trudna, koliko god se njezin muž trudio to postići. Duboko u sebi osjećala je zahvalnost za to. Ti trenuci "rađenja djece" bili su njezina najveća neugoda. Ostatak dana prolazio je u miru i ona je bila zahvalna na svojoj kćeri i muževnoj trgovini koja im je omogućavala lagodniji život od prosjeka. Kad je njezina kći dovoljno odrasla, naučili su je čitati i pisati. Radili su u trgovini i mirno živjeli.

Sve dok se jednog dana u njihovoj trgovini nije pojavila Mijina tadašnja inkarnacija. Divlja djevojka, bez odgoja i obitelji, buntovna i prosta. Dolazila je sve češće i češće, s raznim zahtjevima. Željela je kupiti razne biljke, njihove pripreme, raspitivala se o knjigama. Sve češće i češće tadašnja Eireen nailazila je kako tadašnje

Helen i Mia razgovaraju i smiju se, osjećale su se ugodno u međusobnom društvu.

Dan kad su redarstvenici ušli u trgovinu tražeći njezinu kćer, bio je dan kad je Eireen kroz svoje kosti osjetila sve što će se dogoditi. A zbilo se u par dana. Tadašnje Mia i Helen optužene su za vještičarenje, osuđene na lomaču i spaljene, sve u tri dana.

Eireen je ponovno proživljavala bol.. onu bol dok je stajala na tom trgu, slušala svjetinu kako se dere, slušala Mijino divljanje i posljednji put razmijenila pogled sa svojom kćeri. Tada se srušila, srce joj je od boli otkazalo, to je bila trauma koju je toliko duboko zakopala da je od tada još dva puta živjela bez da je sebi omogućila susret s tom boli i njezino nadživljavanje. Sve do ovog života, do ovog trenutka.

Tu noć Mia se prvi put pokazala u njihovu krugu. Izgledala je potpuno izgubljeno, kao da niti na jednoj razini nije sigurna što tamo radi. Kad je ju Eireen pogledala i osjetila, vidjela je kako se iz područja njezine srčane čakre razlijeva zelena energija, kao da se njezina čakra topila. Na trenutke je osjećala njezinu nemoć, bijes, krivnju, osjećaj izoliranosti.

Instinktivno joj je počela slati ljubav, poput valova od nje su krenule bijele energije omotavajući Mijino tijelo. Mia se prvo počela trzati, a zatim je fokus skrenula na Eireen. Isprva kao da je nije prepoznala niti u tom obliku, a zatim je tračak razumijevanja prošao njezinim bićem. U trenutku potpunog prepoznavanja Eireen, njezinim tijelom razlili su se grčevi, poput energetskog plača. Njezino energetsko tijelo počelo se tresi i Eireen se prestrašila da je nešto krivo napravila.

Zatim je čula Ingridin glas kako govori neka samo promatra. Nakon nekoliko trenutaka Mijino tijelo se smirilo i sad je, fokusa usmjerena na sebe, izgledala kao da je utonula u neku vrstu sna.

"Sad je pusti, ovo je bio najvažniji trenutak, spajanja.. trebat će joj neko vrijeme da se odluči za sljedeći korak..", Ingridine riječi prošle su Eireeninim umom te i u njoj donijele smirenje i opuštanje.

To je bilo zadnje čega se sjećala ujutro. Tada je krug počeo svoje djelovanje, krenuli su s energetskim radom kao svake noći, ali ona se kao i svaki put ničega nije sjećala. Neki dan pitala je na telefon Ingrid zašto se sjeća kruga i nekih detalja, zašto je sve svjesnija u tom krugu, ali kad počnu s energetskim radom, ona se ničega ne sjeća. Odgovor je bio u stilu Ingrid: "Zato što nisi još spremna. Tako je sigurnije."

Eireen nije čula Katy nekoliko dana. Vrijeme je proletjelo i sad je sa šalicom čaja u ruci krenula prema fotelji birajući njen broj. Kad se javila, Eireen je osjetila kraj

nje nečiju prisutnost. Dok se Katyn glas probijao do nje izgovarajući njeno ime, Eireen je upravo doživljavala jednu od čudnijih konverzacija. Ako bi se išta u zadnje vrijeme i moglo činiti čudnim, razmišljala je.

Kad je shvatila da kraj Katy osjeća prisutnost, ta prisutnost joj se obratila. Unutar sebe čula je melodičan ženski glas kako ju moli da Katy obrati pozornost na nju. Eireen je pitala tko je to. Odgovor je bio: "*Njezina potpora, njezino duhovno vodstvo.*" Trenutak kasnije već se Eireen probijala s mišlju zašto Katy ne zna za vodstvo, zar to ne bi bilo prirodno kada je već otvorena prema komunikaciji. Čula je: "*Ovo je nova situacija.*"

"Eireen, nemoj me brinuti, što se događa?!" Katy je molećivo poluvikala na telefon.

"Tu sam, tu sam, sve je ok..", Eireen je osjetila kako joj je glas promukao, razmišljala je kako joj je potrebno više sna i odmora.

"Što se zbiva?" Katy se primirila, ali Eireen je kod nje osjetila nemir koji nije bio povezan s ovim razgovorom.

"Pa možda da ti meni kažeš što se zbiva? Osjetila sam tvoj nemir, a i maloprije sam dobila poruku za tebe." Eireen je nastojala postići ležeran ton. Katy je šutjela.

"Šutiš?" Eireen nije bila sigurna što se sada događa s Katy.

"Pa čekam poruku.", u Katyinu se tonu čula suzdržanost.

"Aha, ok.. pa kad si se javila, osjetila sam nečiju prisutnost. Onda mi se obratila.. ženska energija.. i zamolila da ti skrenem pozornost na nju. Pitala sam tko je, rekla je da je tvoje duhovno vodstvo, neko novo.." Eireen je nastojala sve to reći što opuštenije jer je svakom sekundom osjećala kako se Katyina energija sve više steže.

Katy je šutjela. Eireen je odlučila pričekati njezinu reakciju i tako je prošlo nekoliko minuta. Nakon što je Eireen odlučila ipak nešto reći, čula je šmrcaje s druge strane linije.

"Katy, što se događa?"

"Ništa, sve je ok.. to osjećam zadnjih par dana.. nisam zapravo sigurna što osjećam. Ne znam je li tuga ili sreća, ali često mi teku suze. Kako si ovo rekla, osjetila sam ponovno, vjerujem da je sve povezano s tim.. Sad promatram i osjećam tu žensku energiju kraj sebe.. ali osjećam i jedan svoj dio koji ne želi s njom imati posla." Nakon što je ovo izgovorila Katy je briznula u plač.

Eireen je osjetila njezinu bol koja je sad izašla na površinu te joj je poslala energetske potpore. Prolazile su minute za vrijeme kojih je Katy plakala, a Eireen nastojala osjetiti što se zbiva. Ona ženska energija pokazivala se u jasnijem obliku, okruživala je Katy i slala joj potporu. Eireen je osjetila da je to energija visoke razine, istovremeno jako spojena s planetom. Nije joj se više obraćala i Eireen je strpljivo čekala da se Katy isplače i pribere.

Nakon nekoliko minuta čuo se Katy in glas. "Evo me, sorry.."

"Ma sve je ok, zašto sorry, pa drago mi je da sam sudjelovala u ovom tvom kreativnom procesu." Eireen je i dalje nastojala opustiti atmosferu.

"Zašto kreativnom?"

"Hm.. nemam pojma, iskreno, tako mi je došlo da kažem."

"Ok.. sada sam se smirila, ovo je bila prava bura, osjećam se kao da je tornado prošao kroz mene." Katy je zvučala smirenije.

"Ona ženska energija je stajala oko tebe dajući ti potporu, jesi li osjetila?" Katy je ponovno nekoliko trenutaka šutjela. "Jesam".

"Katy.. što se događa, što osjećaš.. zašto otpor?"

"Ne znam.. osjećam tu energiju.. osjećam je baš kao kreativnost, zato sam te pitala zašto si ono rekla. Ali čim si dopustim to osjetiti, kroz mene prođe velika bol koja svoj centar ima na području trbuha.. kao da me probije nož na tom mjestu. Od toga se sva skvrčim i jedino što tada želim je ne osjećati.."

"Shvaćam... ok, možda bi trebalo malo u to pogledati, očigledno nosiš neki zapis, neku traumu...", Eireen se govoreći to sjetila svoje traume od jučer. To je bila jedna od stvari koje je željela podijeliti s Katy, ali sad je osjećala da prvo njoj mora pomoći doći do njene traume.

"Znam, to i ja osjećam.. i inače mi je lagano pogledati u bilo koju moju bol. Ali ovo kao da je drugačije, kao da u tome postoji teret koji je pretežak za mene."

"Katy.. znaš da nitko od nas ne uzima teret s kojim se ne može nositi. Znaš da dolazimo rješavati ona iskustva koja su nam potrebna. Ti to možeš, samo je ovo možda veća trauma od onih koje si do sada susretala. Samo pusti, prepusti se, pokušaj što manje umom to shvatiti, probaj se spojiti s tim osjećajem boli. Možda ne moraš ništa vidjeti, možda je dovoljno da si dopustiš osjećaje.. ", Eireen je osjećala kako se Katyina energija smiruje.

"Eireen.." Katy je zaustila pitati ju kako je i tako malo skrenuti temu, ali u tom trenutku u nju se slila velika količina energije i osjetila je kao da počinje plutati. Negdje u pozadini čula je Eireenin glas koji joj govori da se prepusti, ali glas je bivao sve tiši i dalji.

Nekoliko trenutaka promatrala je energije oko sebe, boje su se prelijevale jedna u drugu, neke nije mogla prepoznati..ali je duboko u sebi osjećala povezanost s njima. Njezino tijelo kao da se istovremeno rastapalo i transformiralo u te boje. Osjećala je sebe kao prostranstvo koje samo sebe promatra.

Počela je osjećati da nije sama, oko nje okupljala su se svjetlosna bića koja je ona poznavala, ali ih se nije sjećala. Njezin um ih je samo promatrao, a njezina duša im se radovala. Osjećala je kako njezinim cijelim tijelom prolaze trnci veselja. Stali su pred nju i iz njihovog srčanog centra krenule su svjetlosne zrake. Pogledala je prema sebi i vidjela da i iz njezinog srčanog centra kreću takve zrake.. njezin um pomislio je otkuda joj to, ali istovremeno s tom mišlju njoj je bilo sve jasno, samo neobjašnjivo njezinu umu.

Promatrala je kako se njezine zrake spajaju s njihovima poput vrtloga dima u boji. Boje su se prelijevale i stapale, a njezinim cijelim bićem prolazila je radost i veselje.

U jednom trenutku nešto poput trzaja prošlo je kroz donji dio njezina tijela.

Kada je pogledala prema dolje, vidjela je na području svoje druge čakre i cijele zdjelice veliku tamnu energiju kako se oblikuje u kuglu. Dok je razmišljala bi li ju trebalo biti strah, a ništa nije osjećala, vidjela je kako svojim energetskim rukama poseže za tom kuglom, uzima je u ruke te predaje igri svjetlosti između njih. U tom trenutku osjetila je olakšanje kroz cijelo tijelo, kao da se nešto što ona nije niti znala da posjeduje oslobodilo i trenutno donijelo olakšanje.

Pogledala je prema njima i u tom trenutku vidjela kako se oko njih počinju stvarati neki znakovi. Isprva blijedi i polovični spajali su se međusobno tvoreći znakove koji su sada svijetlili. Promatrala je tu igru ispred sebe i znala da joj je sve jasno, ali da i dalje ne prepoznaje. U tom trenutku ti znakovi su strelovito krenuli prema njoj ulazeći joj u srčanu čakru, osjećala je kako se svaka njezina stanica budi i transformira, kao da je i ona postala jedan veliki znak koji s njima čini cjelinu. Osjećala je nekoliko trenutaka tu promjenu sve dok se sve nije počelo smirivati.

Kad je tim bićima htjela poslati misao da joj objasne što se događa, sve je nestalo i ona je samo postala svjesna svog kreveta, telefona kojeg još uvijek drži u ruci i Eireenine tihe prisutnosti s druge strane.

"Eireen.. ovo je bilo ludo.. ", osjećala ja kako njezinim tijelom podrhtava neki mali smijeh.

"Da, je.. koliko sam mogla osjetiti i vidjeti dobro si se provela!", i Eireen je kroz sebe osjećala smijeh koji je donosio opuštanje. "Očigledno se nešto zbiva.. Zvala me jutros Ingrid i predložila da se okupimo kod nje za vikend. Trebala bi povesti i Marcusa, a ona je pozvala Petera. Nisam sigurna kako će to izgledati.. ali uz sve ove ludosti oko nas, ne može biti čudnije.. zar ne?!" Eireen nije bila sigurna pita li Katty ili sebe.

"Da, vjerojatno ne može!" Katty je čula sebe kako hihoće.

"Pozvat ću i Helen, o njoj sam ti željela pričati, ali to sada može i pričekati. Sigurna sam da Ingrid i tako zna već za nju.. a da.. i Mia će biti tamo." Eireen je znala koja će biti Kattyna reakcija.

"Mia?!" Katy je to izrekla nekim visokim tonom i Eireen je u tom trenutku osjetila njezin strah, na tren vratile su joj se slike prošlosti. U tom trenutku znala je da je Katy na neki način s tim povezana, samo još nije znala na koji.

"Da, Mia.. o tome sam ti isto željela pričati.. Ne brini, sve je ok.. otpetljavamo svi zajedničke prošlosti. To nam je potrebno da bi išli dalje, da bi se događale ovakve stvari kao tebi maloprije. Sve je ok.. Vidimo se za vikend, čujemo prije.." Eireen je osjećala neku veću sigurnost. Sve je u redu, osjetila je kako sama sebi govori. Sve će biti ok.

Marcus se lijeno izležavao po krevetu, bilo je još rano, vikend je započinjao. Pristao je provesti s Eireen vikend kod te žene iako je on za njih imao neke druge planove. Nije bio siguran što ih točno čeka, osjetio je neku vrstu nelagode kod Eireen dok mu je govorila za vikend i ljude koji će biti tamo. Ali rekla je da je to za njih bitno, da je povezano sa svim ovim promjenama.

Noćas je ponovno razgovarao s Ammonom. Sad su redovito vodili noćne razgovore. Ammon ga je upućivao u načine kako će se dovoljno smiriti da osjeti sebe, svoje osjećaje, da prepozna svoje reakcije te osjeti druge ljude. Ujutro bi se svega sjećao, sve zapisao, ali bi mu kroz dan bilo teško to sve primijeniti. Kad bi se i sjetio da bi trebao napraviti neku vježbu ili na nešto usmjeriti pozornost, osjetio je da mu se ne da. Svaku iduću noć Ammon bi ga podsjetio na te njegove trenutke.

Kad ga je pitao kako zna svaki njegov potez, Ammon mu je odgovorio da to pročita iz njega dok komuniciraju. Nije bio siguran sviđa li mu se to, ali je bio zahvalan za učiteljevu pomoć.

Kad je zazvonio telefon, u umu mu se pojavila slika Elizabeth. S njom i Edwardom više nije bio u tako bliskom kontaktu kao prije. Poslovi koje je vodio za Edwardovu kompaniju išli su dobro, a kako sam Edward nije bio uključen u poslove kompanije, nisu se sretali.

S Elizabeth je zahladio odnose nakon što je započeo vezu s Eireen. Ona tu vezu nije odobravala, stalno mu prigovarajući da mora naći odraslu i zrelu osobu s kojom će započeti stvaranje obitelji, a ne curicu kojoj bi mogao biti otac. Iako je i ona sama znala da preuveličava nekoliko godina razlike između Eireen i njega, nije se mogla dovoljno smiriti kako bi prihvatila da više nije najvažnija osoba u njegovu životu.

Iz nje je svakodnevno izlazila ljubomora koju nije mogla spriječiti niti njezina trudnoća. Nakon nekoliko zajedničkih druženja na kojima je Elisabeth svaki put napravila scenu, Marcus je odlučio to prekinuti. Jedan dan pozvao je na večeru Elisabeth i Edwarda te im objasnio da je Eireen trenutno za njega najvažnija osoba na svijetu, da mora stvoriti svoj život izvan njihove sjene i da je najbolje da se neko vrijeme ne viđaju. Ako bi bilo potrebno, bio je spreman dati otkaz.

Elisabeth je samo šutjela, poput povrijeđenog djeteta gledala je u stranu, ne progovorivši do kraja večeri niti jednu riječ. Edward je rekao da Marcusov odlazak ne dolazi u obzir i da ne trebaju miješati poslovne i privatne odnose. Nakon toga do kraja večeri njih dvoje pričali su o situaciji na terenu. To je bila prilika da Edward iz prve ruke sazna što se uopće dešava s kompanijom koja je njegova, a s kojom on ne osjeća povezanost.

Edward mu je javio kada se rodila mala Lily, poslao je veliki buket cvijeća i najavio svoj dolazak. Dobio je poruku od Elisabeth da se ne treba truditi dolaziti. Tada je odustao, shvatio je da je ona i dalje sebi centar svemira i da više nema namjeru trošiti svoju energiju i emocije na nju. Otada se par puta čuo samo s Edwardom.

Podižući slušalicu, osjećao je da će čuti njezin glas prije nego je zvonko rekla "Hej!". Ispočетка je ostao šutjeti, pokušavajući osjetiti kako se osjeća. Tijelom mu je lagano prolazila drhtavica, u um su mu se vratile neke slike iz prošlosti, godine boli zbog njezina odbijanja. Ali to sve osjećao je kao neke valove sjećanja. U ovom je trenutku, kad makne ta sjećanja, prema njoj osjećao samo bliskost starog prijateljstva i ništa više. To shvaćanje donijelo mu je trenutno raspoloženje pa je i on uzvratio s jednim zvonkim "Hej!".

Elizabeth je šutjela nekoliko trenutaka, osjetio je kako guta slinu i nastoji se sabrati. "Drago mi je čuti te nakon tako dugo vremena."

"I meni.", osjetio je to kao istinu.

"Pa.. ovaj.. htjela sam čuti kako si.. noćas sam te sanjala." Elizabetin glas bio je isprekidan. "Oprosti, Lily mi je u krilu i pokušava dohvatiti telefon." Marcus je čuo Liliyn takni glasić "Hoću.. hoću.."

"Oh, čini mi se ista mama.. nepopustljiva."

"Joj, grozan si, ona je gora od mene, sto puta. Ja sam anđeo naspram nje!", Marcus je čuo smijeh u Elizabetinu glasu dok je to govorila, ali je istovremeno osjetio da dio nje to stvarno misli. Ništa se nije promijenilo, pomislio je.. i dalje smatra da je najbolja na svijetu.

"Sigurno je već velika."

"Pa.. da.. veliki gnjavator, rekla bih.", iza Elizabeth čuo se sve prodorniji Lilyn glas. "Sorry, neću moći razgovarati, moram je ići zabaviti s nečim. Htjela sam te samo čuti i pitati želiš li.. odnosno, želite li doći jedan dan na večeru.. bilo bi lijepo da se vidimo." U glasu joj se čula nelagoda koju je nastojala suzbiti.

"Dobro, može. Ovaj vikend ne možemo, ali idući.. javim se." Marcus nije bio siguran sviđa li mu se ta ideja, ali je znao da odbijanje ove prilike nije bilo ono čime bi njegov učitelj bio zadovoljan. Stalno mu je govorio: *Što ti život servira prihvati i dopusti vidjeti razlog. Uvijek postoji razlog.*

"Super, čujemo se.." Elizabeth je poklopila prije kraja rečenice dok se u pozadini čulo Lilyn vrištanje. Marcus se lagano nasmijao razmišljajući kako bi se ta situacija gdje jedno razmaženo dijete dobije drugo još razmaženije mogla lako shvatiti iz Ammonove pozicije. Ogledalo koje ti pomaže da vidiš sebe, ako to želiš. Prilika da se razviješ, ako to želiš.

Vjetrić koji je na trenutke donosio hladnoću, pojavljivao se na mahove, bez nekog reda, postičući da svi prisutni budu još više budni, kao da čekaju njegov povratak.

Peter je stajao na suprotnom kraju dvorišta praveći se da razgledava neke ćupove. Otkad je došao i upoznao Marcusa te ponovno sreo Eireen, srce mu je lupetalo, a dah postajao sve plići. Osjećao je kao da ga hvata napad panike, nadao se da će obraćanjem pažnje na sitnice po dvorištu smiriti svoje tijelo dovoljno da se vrati u bilo kakvu komunikaciju.

Otkad ga je Ingrid obavijestila o vikendu, znao je da će mu biti teško. Prvih par puta nakon što je nazvala, nalazio je razne razloge zašto neće moći doći. Ali onaj dan

kada je otvorio njezinu poštu i unutra pronašao avionsku kartu te sliku prešanog cvijeća koja je visila u njezinoj kuhinji kad je zadnji put bio i koju je pohvalio kao lijepu.. tog trenutka je znao da taj vikend neće moći izbjeći.

Kad je ušao u dvorište, osjetio je Eireen prije nego ju je ugledao. Njegovim cijelim tijelom počela je strujati energija, nije bio siguran osjeća li ushit, tugu, radost ili oduševljenje. Tada je pokraj nje ugledao Marcusa. Znao je da je to on zbog silovite mržnje koja se podigla unutar njega. Znao je da ga već dugo mrzi, da je ovo prilika za prihvaćanje i razrješavanje. Samo nije znao kako. Sada je i dalje gledao ćupove, osjećao mržnju, zbunjenost, ljubomoru i očaj. Osjećao je da su to sve odjeci prošlosti i da bi se trebao prepustiti samo sadašnjosti kako bi sve to nadišao.. ali u ovom trenutku nije mogao smiriti niti svoj dah niti podivljalo srce, a kamoli svoje osjećaje.

Netko mu je stavio ruku na rame, obavio ga je snažan miris cvjetnog parfema te melodičan glas.

"Ja sam Mia, nemoj stajati tako sam i usamljen...", njezin glas bio je nešto poput pjevanja, točno onog tona koji je upotrebljavala kad je na tulumima zavodila potencijalne žrtve, kako bi sama to voljela kasnije objasniti.

Peter je osjećao kao da se neka nevidljiva ribarska mreža plete oko njega polako ga stežući. U tom trenutku osjetio je i njezinu prisutnost.

"Mia, smiri se. Ovo nije tulum i zavađanje nije razlog zašto si došla na ovaj vikend.", Eireen je osjetila ljubomoru i posesivnost u svom glasu, nadala se da to neće i Peter primijetiti. Ali već idući trenutak pogled koji je razmijenila s njim i neko olakšanje u njemu pokazalo joj je da je on vrlo jasno sve to osjetio.

"Joj Eireen, vikend nije niti počeo, a ti si već tako naporno dosadna!", Mia je teatralno okrećući očima krenula prema drugom dijelu dvorišta. Eireen je gledala za njom razmišljajući o svim Mijinim stanjima i mogućnostima kako bi joj se pomoglo da se smiri i samo osjeti sebe.

"Hej", u tim mislima prekinuo ju je Peter.

"Hej", Eireen se okrenula prema njemu. Pogledi su im se sreli i sada su tako stajali šutke, promatrajući se. Energija se oko njih kovitlala sve više i više. Znali su da moraju prestati ali kao da ih je neki nevidljivi magnet zalijepio za taj trenutak.

"Očigledno vam se moram pridružiti inače će ovaj vikend krenuti naopako prije nego svi sjednemo i za stol", čim je Ingrid stigla i progovorila energije su se smirile. Stala je i na trenutak ih promotrila.

"Morate se naučiti kontrolirati. Vaša povezanost je jaka i svježja i ako ne želite da vas ta povezanost kontrolira, morate naučiti ostati prisebni i u trenutku." Svakom je uputila još jedan duboki pogled te se okrenula i odšetala prema ostalima. Peter i Eireen ostali su stajati osjećajući se poput dva mala djeteta koja su dobila prijekor od roditelja. Međutim, učinak je postignut, energije su se smirile i oni su sada naslonjeni na kamenu ogradu promatrali ostale.

"To je znači tvoj ovoživotni odabranik?" Peter si nije mogao pomoći ne ubaciti nešto sarkazma u svoj glas.

"Pa teško je reći da je ovoživotni.. s obzirom da u ovom dobu ljudi ipak

mijenjaju partnere. Ali trenutni je.. ", Eireen je znala koliko mu je teško. Čudila se što tu težinu osjeća i u sebi.

"Pa dobro, valjda je najgore prošlo. Ako sam preživio uopće što sam ga vidio, valjda ću preživjeti i druženje s njim." Peter je osjećao gorčinu u svom glasu. Koliko god u sebi govorio da to nije potrebno, kad bi progovorio rečenice su se ispunjavale gorčinom i sarkazmom.

"Hm, ne bih rekla da nas je Ingrid okupila zbog druženja. Vjerojatno će nam sve ovo tek postati jasno." Njezin je glas prekinut gromoglasnim pozivom na večeru. Katy je stojeći na dovratku u ruci držala neki prastari megafon, smijeh ju je hvatao pa je poziv bio dosta nerazumljiv. Ali glad svih prisutnih jasnije je govorila od samog poziva, svi su se istog trenutka uputili prema kuhinji.

Za potrebe većih druženja Ingrid je obično unajmljivala osoblje iz obližnjeg restorana. Ovaj put unajmila je kuhara i konobara. Kuhinja je izgledala raskošno, uređeno, a jelo na stolu primamljivo i ukusno dekorirano. Ingrid je sjela za čelo stola, pokazujući svima da se smjeste uokolo kako žele.

Za stolom ih je sjedilo sedmero – Ingrid, Eireen, Marcus, Peter, Mia, Helen i Katy. Svi su osjećali neku vrstu nelagode, ali i glad te su zdušno navalili na jelo.

Neko vrijeme tišinu u kuhinji narušavao je samo zveket posuđa i šum vjetera izvana. Svakim trenutkom prostorija se punila sve većom napetošću. Ingrid ih je promatrala svakog ponaosob, kako ne žele pogledati jedni druge, kako su glave zabili u tanjur.

"Svaku noć se družite, ovo je sada samo druženje i na fizičkom planu." Njezin je glas prekinuo trenutak poput neke trube koja poziva na pozor. Upravo tako svi su i reagirali, istog trenutka uspravljajući se u stolicama, pogledavajući prema Ingrid, žvačući još punih usta hrane. Prelazila je po njima svojim oštrim pogledom koji je bio sačinjen od mekoće i ljubavi, kombinacije koja ih je sve natjerala da se priberu.

Prvi je krenuo progovoriti Marcus, osjećao se pozvanim nešto reći jer ipak je bio stariji po godinama, iako je već shvatio da ovdje godine ne znače puno.

"U pravu si, ne znače, one označavaju samo starost ovih fizičkih tijela." Ingrid se nonšalantno naslonila na stolicu. Marcus ju je gledao razgoračenih očiju, njegovim umom vrludala je gomila pitanja, ali sva ona vrlo brzo su se stišala kad je počeo osjećati prisutnost Ammona. Upravo u tom trenutku Ingrid se nasmijala: "Da, da, pa tu je od početka, ali si ga ti tek sad primijetio!"

Eireen se okrenula prema Marcusu koji je gledao u tanjur. Izraz na njegovom licu bio je mješavina ganuća i olakšanja, bez gledanja samo je pružio ruku prema njoj tražeći njezinu. Ona mu je pružila ruku krišom pogledavajući prema Peteru, on je i dalje gledao prema Ingrid.

"Ok, sada ste se dovoljno umirili da počnete osjećati. Želim da svi zatvorite oči. Mislila sam da ćemo prvo u miru večerati, ali toliko ste počeli grčiti energije da je prvo potrebno upoznavanje." Te zadnje riječi bile su popraćene nekom vrstom

smijuljenja. "Samo pratite nekoliko trenutaka svoj dah."

Svi su se udobnije naslonili na stolice, Marcus je pustio Eireeninu ruku i usmjerio se na sebe. Eireen je nastojala prestati osjećati Petera i njegovu bol. Prije nego je zatvorila oči, vidjela je njegov pogled prema njihovim rukama. Nastojala je svoj dah usmjeriti na sebe nastojeći osjetiti kako se ona osjeća. A osjećala se kao da joj struja počinje kolati tijelom. Isprva je mislila da je to povezano s nemirom, ali onda je shvatila da se nešto energetske vrte oko njih.

Oko njih stvorio se energetski krug, dovoljno velik da svi stanu u njega i da oko njih još ostane prostora. U tom prostoru počela su se pojavljivati svjetlosna bića koja je Eireen prvo povezala s trenutkom u kojem je vidjela i primila kodove, a zatim s noćima. U njoj kao da se počelo buditi sjećanje na noći, na krugove u kojima stoje. Sve njih vidjela je u zajedničkom krugu. Bile su prisutne još neke osobe za koje nije bila sigurna da će ih sresti u ovom životu.

Osjetila je kako se energija oko njih sve više kovitla i kako sada svi unutrašnjim vidom pogledavaju jedni druge, kao da se vide prvi put, ali i i prepoznaju. Osjetila je da se Helen počinje tresti pa joj je počela slati energetske podršku.

U tom trenutku počela je osjećati prisutnost Ammona, osjetila je kako on i Ingrid održavaju njih u krugu i kako se trude pokazati im sve njih u energetskom izdanju. Ljubav i zahvalnost prostrujali su njezinim tijelom i tog trenutka sve je stalo, nestalo, krug se raspršio, oni su i dalje sjedili u kuhinji.

Nije željela odmah otvoriti oči, osjetila je kako je ovaj krug svatko doživio na svoj način i kako će čarolija ljubavi koju osjeća nestati pod brigama kad otvori oči.

Prvo je ugledala Petera, promatrao ju je na način koji joj je bio nedokučiv. Njegov pogled prekinula je Ingrid: "Nadam se da ste barem malo osjetili jedni druge i da su se strasti barem malo primirile. Družimo se skoro svaku noć, stoga, otvorite se jedni prema drugima. Sve nerazriješene stvari prošlosti saznat ćete, ali ako dozvolite da one počnu upravljati vašim odnosima preuzet će vas ego i nećete osjećati lekcije koje jedni drugima dajete."

U kuhinji je vladala tišina, negdje iz stražnjeg dijela čulo se zveketanje lonaca i to ih je osvijestilo da je prošlo tek par minuta i da ih uskoro čeka konobar s novim jelima.

"Nastavimo jesti! Dok jedete, pokušajte s ljubavlju osjećati sebe i jedni druge, nastojte omekšati jedni prema drugima. Kasnije ćemo ući u meditaciju i rad, probajte sad isprazniti svoje glave, svoje priče i samo se otvoriti jedni za druge." Ingrid je završila rečenicu s energijom koja nije ostavljala prostor ni za što drugo osim otvaranja upravo na onaj način koji je sugerirala.

Svi su usmjerili pogled prema svojim tanjurima koji su se izmjenjivali sa sljedećim jelom pod vještom rukom konobara, usmjeravajući se na svoju energiju. Osjećali su jedni druge, na trenutke to je bio ugodan osjećaj koji ih je otvarao prema međusobnom prepoznavanju, na trenutke u njima se javljala sumnja, strah, neodobranje i želja za bijegom.

Ostatak večere prošao je u tišini, energija se smirila, opustila, svi su više

osjećali sebe te je Ingrid zaključila da je počelo sasvim dobro. Unutar sebe razmijenila je komentar s Ammonom koji je u ovom trenutku bio najviše zabrinut za Petera. Ingrid je više bila povezana s Peterom i Ammonu je nastojala iz svoje energetske pozicije pokazati koliku unutarnju snagu ima Peter.

"Ima, slažem se, ali je u njemu isto tako i velika mržnja. Znaš i sama koliko dugo se sukob između njega i Marcusa proteže. Znam da su odlučili u ovom životu to razriješiti, ali brine me njegova svakodnevnica. Stalno je okružen brigama, ne dopušta si dovoljno vremena osjetiti sebe, nema vodstvo, previše je sam." Ingrid je u sebi saslušala Ammona.. i ona je na trenutke osjećala zabrinutost. Već nekoliko puta se u noćnim krugovima dogodilo da Peter ispadne van zbog svoje nepovezanosti i mržnje koja se podizala u njemu. Znala je da mora nešto poduzeti u vezi toga. Poslala je Ammonu misao da namjerava Peteru predložiti da se doseli k njoj i da mu plati školovanje, na taj način bio bi u boljoj mogućnosti kontakta sa sobom. Ammon se složio s njezinom idejom te energetski za sada povukao. Njihova konverzacija trajala je desetak sekundi, toliko je bilo dovoljno da telepatski izmjene poruke.

Nakon večere dogovorili su sat vremena odmora prije nastavka druženja. Idući prema sobama Ingrid ih je raspoređivala lijevo i desno, kuća je bila velika i imala je preko deset manjih gostinjskih soba.

Došavši pred sobu prema kojoj je uputila Marcusa, zaustavila je Eireen rukom "Tebe sam posebno smjestila, tako je bolje za sada. I ovako je situacija dovoljno napeta." Ne dopustivši da oni išta kažu, povelala je Eireen do sljedeće sobe te otvorila vrata. Eireen se okrenula zahvalno je pogledavši; tek u tom trenutku shvatila je koliko bi joj bilo teško sada spavati u istoj sobi s Marcusom dok se Peter nalazi u blizini. Dok je ulazila u sobu, vidjela je krajičkom oka kako Peter stoji na vratima svoje sobe i promatra cijelu situaciju. I dalje nije mogla odgonetnuti njegovu energiju.

Ušavši u sobu prvo se stropoštala na krevet. Soba je bila mala i ugodna, gledala je na prednji dio kuće i usku asfaltiranu cestu koja je prolazila ispred. Cijelo selo na čijem kraju se nalazilo ovo imanje bilo je vrlo malo, a cesta je nakon tog sela završavala na plaži pa je promet bio izuzetno rijedak. Negdje u daljini čula je galebove, a šum vjetrova podsjetio ju je da ih tek čeka druženje. U njoj su se osjećaji smjenjivali velikom brzinom. Osjećala je jedan dio sebe kako želi pokupiti svoje stvari i pobjeći od svega ovog. Ali onaj većinski dio, svjesniji dio, znao je da bijega nema jer doći će noć i htjeli ili ne svi će ponovno stajati u krugu.

Iz misli prekinulo ju je kucanje. Osjetila je Marcusa, očekivala je da će doći i nervoza joj je stegnula želudac. Pustivši ga u sobu, sjela je natrag na krevet.

"Eireen, ovo je ludo. Prebrzo mi se događaju stvari. Tek sam shvatio neke sitnice, a već se otvara toliko toga da imam osjećaj da će mi mozak uskuhati. A Petera bih zadavio da mogu!" Ove zadnje riječi istisnuo je uz neki cvrkut.

Eireen je osjećala kako joj se jeza diže uz kralježnicu, nije bila sigurna je li ovo s Peterom vezano za to što je Marcus osjetio njihovu prošlost ili što je primijetio Peterovu nametljivost prema Eireen.

U nedostatku nečeg pametnog što bi joj sada moglo pasti na um, sjela je do njega i zagrlila ga. Uzvratio joj je zagrljaj, sjedili su tako nekoliko minuta usklađujući energije. Ako su to usklađivanje prije radili spontano, sada su ga radili vrlo svjesno, osjećali su se kao dva instrumenta koja se pripremaju na zajedničko sviranje i sada uštimavaju svoje note kako bi se što skladnije nadopunjavali.

Marcus je počeo prvi: "Dok smo sjedili dolje, u toj energiji vidio sam samo dio. Vidio sam Petera kao muškarca mlađeg od mene. Stajao je ispred mene s mačem i spremali smo se u borbu. Mržnja koja je isijavala iz njega bila je ogromna. Nisam dalje ništa vidio, ali mislim da sam u toj borbi umro." Njegove riječi zvučale su promuklo, duboko i teško. "Kada smo otvorili oči vidio sam kako te gleda i shvatio da si u to umiješana i ti. Tek tada mi se vratilo kako sam se osjećao kad sam ga upoznao i tek tada sam shvatio zašto te cijelo vrijeme tako čudno gleda. On je potpuno lud za tobom, a taj mi dio nije jasan. Sve to toliko me izluđuje da bih ga zadavio. Nastojim širiti ljubav, ali nisam siguran koliko ljubavi ima između nas dvojice."

Eireen je nastojala smiriti svoju energiju kako bi osjetila što reći kad ju je pretekao Ammon. Stajao je ispred njih vrlo jasno pokazujući se njihovim unutarnjim pogledima. Po Marcusovoj reakciji osjetila je da ga vide istovremeno. Zatvorili su oči nastojeći se opustiti, kao i prošli put, odmah su se našli u bijelom prostoru ispred Ammona. Bio je ozbiljan promatrajući ih. Iz njegove srčane čakre širila se svjetlosna kugla koja je iz sebe isijavala zrake. Te zrake širile su se na sve strane, isijavajući kroz njega, prolazeći kroz njih te otvarajući u njima energetska polja koja su se u ovom trenutku stisnula. Njihova energija potpomognuta Ammonovom podizala je svoju vibraciju te se njihova svijest proširila dovoljno da su osjećali mir i ljubav.

"Ego je taj koji vas drži zarobljenima. On smatra da netko mora biti u pravu, traži krivca, traži pravdu, raspoređuje ljude na različite strane tvoreći sukobe." Ammonove rečenice prolazile su kroz njih, sa sobom su donosile razumijevanje.

"Ovo je životni trenutak kad možete birati. Hoće li vama upravljati ego ili vaša svijest. Sve što ćete u narednom periodu vidjeti i doživjeti, budite će vaše emocije. Prihvatite ih ali ne dozvolite da one upravljaju vama. One su tu da ih vi nadiđete, a ne ponovno živite." Trenutak tišine bio je popraćen nekim visokim tonovima koji kao da su još više otvarali njihovu energiju. *"Imate puno pomoći. Kad vam je teško, zatražite ju, svi smo tu jedni za druge, ne morate birati strane."*

U tom trenutku poslao im je još jače energiju koja je njihovu još više otvorila te nestao. Otvorili su oči sjedeći i dalje na istom krevetu, ali osjećajući se drugačije. Svaki od njih osjećao je u sebi kako može ovo sada prihvatiti i iskoristiti ili odbaciti.

Osjećali su kao da se u njima događa borba. To je bila borba ega koji je imao pitanja, koji je želio raspravljati i donositi odluke, odabrati strane i svijesti koja je samo tiho i snažno kolala njihovim bićima. Trenuci su prolazili i oni su boreći se sa sobom i nastojeći unutar sebe zadržati svijest, osjećali jedno drugo.

Prva je progovorila Eireen: "Nakon ovog više se nema što za reći. Ovo je stvarno teško, ali i moguće. Voljela bih živjeti ovaj stupanj slobode pa sam spremna za njega se i potruditi." Marcus ništa nije odgovorio osim što ju je zagrlio. Sve je bilo

rečeno, sad je ispred njih stajao put koji je zahtijevao svijest i prisutnost.

Peter je ležao na krevetu nastojeći se smiriti. Duboko u sebi osjećao je da je sve što sada osjeća naslijeđe njegovih prošlih inkarnacija, ali njegov ego divljao je tražeći pravdu. Nije se mogao odagnati osjećaju da nešto tu nije kako treba, nije se mogao uvjeriti da bi trebao gledati Eireen i Marcusa, a ne biti pored nje. Nije mogao shvatiti zašto bi trebao odustati od nje. U tom trenutku prekinulo ga je naglo kucanje na vratima i Ingridin ulazak. Unoseći sa sobom miris kuhinje pomiješan sa svježinom cvjetnog parfema ušla je vrlo prodorno, zatvorivši vrata za sobom.

Smjestivši se u fotelju ispred kreveta pogledala ga je kao da ga želi rastvoriti: "Nitko ne kaže da trebaš odustati od nje. Ona nije niti tvoj trofej niti tvoja kazna, ona je netko tko ti može pomoći u otpuštanju tvoje boli. Sve što će kasnije biti, otvoreno je i podložno promjenama, ali ako ne prihvatiš trenutak takav kakav je, ego i um toliko će ti zatvoriti energiju da ćeš osjećati samo osvetu, a to si već prošao." Njezin glas bio je dubok, smiren i melodičan, kao da pjeva uspavanku.

Kad je ušla, Peter je skočio s kreveta, nakon što se smjestila u fotelju vratio se na krevet te sjeo naslonivši se na hrpu jastuka koji su se prelijevali po uzglavlju.

Nakon što ju je saslušao, nekoliko trenutaka je šutio. "Uvijek slušaš što drugi misle? I uvijek ovako upadaš drugima u sobu?", znao je da je i dalje sarkastičan ali sad je bio ljut, osjećao je da mu se narušava privatnost, imao je osjećaj da bi od svog tog jada mogao početi plakati.

"Upravo plač je nešto što ti treba", Ingrid je nastavila kao da on ništa nije rekao.

"Ne, ne slušam uvijek što svi misle, pa poludjela bih. Osjetim trenutak prije da se otvara prostor između osobe i mene i da je potrebno da čujem. Nakon toga iskomentiram ako osjetim energetski da je potrebno. Vrlo često na taj način dođemo do puno dubljeg urona nego što bi da bespotrebno okolišamo kroz rečenice. Ali naravno, to radim samo s vama, zamisli kako bi me gledali u trgovini!" Zadnje riječi popratila je smijuljenjem iako joj je glas i dalje zadržao ozbiljan ton.

"Nisam mislila da ću morati na ovaj način djelovati, međutim kritične situacije zahtijevaju brzo djelovanje. Zato sam ovdje, zato sam ovako ušla da ti privučem pozornost, da me lakše saslušáš kad ti dam ponudu."

"Ponudu?" Peter je osjećao da će sljedeće što će čuti biti ključno. Imao je osjećaj kao da mu se energija već rastvara prema tome, kao da se neko svjetlo pali u njegovoj utrobi. Pogledao je prema Ingrid koja ga je prodorno promatrala. Ovaj put nije mu trebala ništa odgovoriti, znao je da zna što mu se zbiva. Usmjorio je pozornost na disanje, odlučio je ozbiljno saslušati tu ponudu.

"Dakle.. Možda ti ne mogu u potpunosti objasniti zašto je to sada važno.. ali važno je da se doseliš k meni, da tu nastaviš školovanje. Sve će ti biti plaćeno." Ingrid je izrekavši tu rečenicu okrenula glavu zagledavši se kroz prozor, željela mu je dati dovoljno privatnosti nakon prvog šoka.

Peter je prvih par trenutaka samo sjedio i osjećao svoju energiju. Znao je da je

čuo ponudu, ali nije ju mogao u glavi razumjeti. Samo je shvaćao da mu energija divlja, kao da se neko snažno svjetlo probija iz njegove utrobe. Nakon nekoliko trenutaka, nakon što je njegov um ponovio ponudu, osjetio je sukob. Um je rekao ne, svjetlost je vikala da. Osjetio je to kao borbu unutar sebe.

Ingrid se rastegnula na stolici te ustala, obišavši krevet nježno je položila ruku na njegovu glavu. "Ja bih ti mogla po godinama možda prije biti baka nego mama, ali po svijesti jednaki smo. Prije nekoliko života ušao si u kovitlac mržnje, ega i osvete. Ovo je život s kojim želiš završiti taj rat unutar sebe, to je upravo ono što sada osjećaš u sebi. Ratovi prvo kreću iz nas.. to svjetlo koje sad osjećaš tvoja je svijest koja se probija. Probaj disati i puštati ju da raste i razvija. Osjetit ćeš nakon toga kako ova ponuda nije nova, kako je već prije dogovorena kao mogućnost."

Krenula je prema vratima ne okrenuvši se, znala je da mu treba dati prostora, osjećala je kako je ovo trenutak u kojem će on izabrati, sve nakon toga bit će puno lakše.

Nebo je bilo posuto zvijezdama, a mjesec tek u porastu. Kroz vrt protezala se stazica po kojoj su gorjele okrugle svjetiljke, izgledalo je kao da je netko posuo svijetleće bombone po travnjaku, njihov sjaj bio je topao i nudio dobrodošlicu. Pod okriljem neba stolice su bile posložene u krug, između njih nalazili su se maleni stolići s čašama i raznim napitcima. Na svakom se nalazila jedna jako mala svijeća, tek toliko da označi čaše, a ne remeti zvijezde.

Polako su se okupljali u tišini, svatko sa svojim mislima i osjećajima. Prvi su stigli Eireen i Marcus, sjeli su svatko na svoju stolicu, nastojeći smiriti disanje. Za njima je stigla Helen, uputivši Eireen jedan molećiv pogled. Eireen ju je zagrlila. Stajale su tako dok su se po Heleninom licu slijevale suze. "Sve je u redu, vidjet ćeš, osjetit ćeš, samo dopusti otpuštati." Eireen je govoreći to Helen osjećala da je to poruka za sve. U njoj je bilo toliko nakupljenih emocija da ju je boljelo u prsima.

Mia je stigla nešto manje teatralno nego inače, ali Eireen je osjećala kako se trudi biti dobro. Nakon što su se pogledale, Eireen joj je pokazala neka diše, to kao da je u Miji pokrenulo energiju te se vrlo brzo smirila na svojoj stolici. I dalje joj je bilo pomalo neugodno i neobično vidjeti Marcusa u nekoj sasvim novoj ulozi, a kako je on žmirio i disao i ona je vrlo brzo zaboravila da joj je neko vrijeme on bio profesor.

Katy je došla sasvim tiho kliznuvši na svoju stolicu, za njom je došla Ingrid pjevušeći neku pjesmu. Nakon što su se smjestili, nastala je tišina, svatko je žmirio i disao. Eireen je pogledavala prema preostaloj praznoj stolici, u njoj se počeo javljati val panike. Nije bila sigurna je li moguće da je Peter otišao i što bi ona trebala

napraviti u tom slučaju. Upravo u tom trenutku on se pojavio te tiho sjeo na stolicu, niti jednom je ne pogledavši. Neko vrijeme je gledala prema njemu, a onda zatvorila oči i počela disati. Bila je sigurna da će uskoro saznati što god da se dogodilo.

"Svi smo tu, napojeni i siti i spremni na rad nadam se!" Ingridin glas s prizvukom šaljivog tona proparao je noćni zrak. Nitko se nije niti pomaknuo, svi su žmirili i disali.

Oko njih energija je ponovno krenula u svoje komešanje. Bili su u krugu i pod kupolom, ispod njihovih nogu spuštale su se zrake svjetla u zemlju. Svjetlosna bića stala su oko njih, a Ammon se stvorio u sredini. Svi su unutarnjim vidom promatrali njegovu prisutnost.

Iz njegove srčane čakre krenula je svjetlost u krug pomažući njihovim energijama da se otvore. Eireen je osjetila kako kroz nju kola ljubav i kako se prepušta krugu. Imala je osjećaj da bi mogla potpuno nestati, kao kod spavanja; u tom trenutku čula je glas Ammona kroz sebe. *"Ovaj put ne želimo da se ne sjećate. Ovo su vježbe prisutnosti u svijesti koje će vam omogućiti da se polako počnete prisjećati onoga što radite. Ne prepuštajte se potpunom opuštanju jer ćete zaspati na stolicama."* Njegov glas odjekivao je Eireennim bićem te donosio budnost. Pogledala je sada oko sebe, više osjetila te vidjela kako se i drugi razbuđuju i pogledavaju međusobno unutarnjim pogledom.

Nasuprot sebe vidjela je Petera kako je unutarnjim vidom sada promatra s ljubavlju. Njegov pogled kao da je prolazio kroz nju i ona je počela osjećati toplinu. Počela je propadati u sebi, padajući kao kroz tunel. Negdje u pozadini čula je ponovno Ammonov glas da trebaju ostati prisutni, ali bio je sve udaljeniji a ona sve budnija, ali u nekom drugom obliku.

Našavši se na livadi stajala je promatrajući. Nije bila sigurna promatra li iz nekog tijela ili je samo svijest. U tom trenutku kraj nje u brzom galopu prošla je skupina muškaraca na konjima, nisu je ni pogledali.. bila je samo svijest. Gledajući za njima pomislila je kuda idu te se tog trenutka našla u nekom kamenom zdanju. Isprva nije shvatila da se kraj nje netko nalazi, gledala je oko sebe; kameni zidovi, prozori s rešetkama, ležaj sa strane i mala stolica. Tog trenutka netko se pokrenuo i ona se susrela s mladom djevojkom. Promatrala je tu djevojku ne mogavši shvatiti što joj je na njoj čudno. Udubivši se sve više i više u promatranje najednom je shvatila - djevojka joj je vrlo slična. Taj trenutak donio je nešto poput udarca u njenoj utrobi; to je bila ona, to je bila neka od njezinih inkarnacija.

Tada se začulo kucanje na vratima, djevojka je preplašeno odskočila. U sobu je ušla starija žena, hroma na jednu nogu, noseći zdjelu iz koje se pušilo. "Milostiva, potrebno je da jedete. Samo što nisu stigli, nećete preživjeti put ovako mršavi." Starica je zračila brigom i ljubavlju.

"Pusti me, rekla sam ti da jedino što želim je umrijeti." Tek tada je Eireen primijetila pretjeranu mršavost djevojke, njezinu blijedu put i slabost.

Starica se pokunjeno povukla negodujući sebi u bradu, a djevojka se bacila na krevet glasno ridajući. Eireen se našla u drugoj prostoriji čim se upitala što se zbiva.

Bila je velika, raskošno uređena. Tišina koja je u njoj vladala bila je narušena jedino glodanjem kosti velikog psa. Sjedio je pored nogu čovjeka koji je iz velike stolice promatrao visoki prozor. Čovjek je bio visok i snažan, prosijede brade i kose. Lice mu je bilo smrknuto, oči mračne.

U tom trenutku u prostoriju je banuo drugi muškarac. "Ovdje su gospodaru, da vam dovedem konja?" Prvi čovjek samo je klimnuo te ustavši iz stolice krenuo prema vratima. Eireen je u tom trenutku osjetila i vidjela događaje poput filma u glavi.

Taj muškarac bio je njezin muž. Zaključao ju je u onu prostoriju nakon što se pokušala ubiti. Volio ju je svim srcem i bio joj je spreman pružiti sve. Ali na njihovu se vjenčanju pojavio sin vladara ovog područja kojem je ona odmah zapela za oko. Vidjevši tu Peterovu inkarnaciju njezinim tijelom prošli su srsi jeze.. Taj sin bio je okrutan, razmažen, bogat, lijep i poznat po tome da dobije sve što želi, milom ili silom. Nakon što ju nije odmah uspio odvesti sa sobom jer se sva garda njezina muža zaštitnički postavila, otišao je pod prijetnjom da to nije gotovo. Njegov otac, u nemogućnosti da se odupre sinovim prijetnjama smatrao je da je našao najbolje rješenje, a to je dvoboj.

Njezin muž iako vojnik cijeli svoj život bio je duplo stariji od vladareva sina poznatog po svojoj okretnosti. Nakon što ga je pitala ima li šanse da izgubi, njezin novi muž iskreno joj je rekao da su šanse velike. Tu večer pokušala se baciti kroz prozor. Nakon što su je u zadnji tren zaustavili, zaključali su je u prostoriju s rešetkama. Tada je prestala jesti, od tada je prošlo tjedan dana. Sad je sjedila gore znajući da će uskoro postati roba osvojena poput trofeja.

Eireen se ponovno našla kraj nje, ali sada su se vozile u kolima. Dvoboj je bio gotov, tijelo njezina muža ostalo je ležati na travi, a ona je promatrala kako se njegova energija omotava oko njezine inkarnacije pokušavajući je zaštititi i utješiti.

Znala je još od malena da mnoge duše imaju problem otpustiti tijelo i život iz kojeg su otišle, a sad je vidjela da se to dogodilo i njemu. Nije mogla djelovati, mogla je samo promatrati, to je bilo nešto što se već dogodilo. U tom trenutku prepoznala je sadašnjeg Marcusa i polako počela shvaćati otkuda njih troje vuku priču.

Taj život za nju završio je na porodu prvog djeteta. Ubrzo nakon što ju je dovukao na svoje veliko imanje, arogantan mladić zahtijevao je poništenje njezinog prošlog braka te novi brak s njim. U prvih mjesec dana kroz koje je on nastojao biti dobar i divan prema njoj, dogodilo se začće. Nakon što je doktor rekao da je potrebno strogo mirovanje i nakon što ona i dalje uporno nije s njim željela razgovarati, on se okrenuo drugim ženama i drugim zanimanjima.

Nakon što je na porodu umrla, ostavila ga je sa sinom kojeg je do smrti obožavao. Nikada više nije imao toliku fascinaciju s drugom ženom, ona je i u njegovim mislima ostala nedostižna za njega do njegova posljednjeg daha. Sve do idućeg zajedničkog života kojeg su proveli zajedno izgubivši dijete.

Eireen se naglo vratila u krug, osjetila je kao da se ponovno spaja sa svojom energijom, kao da je potpuno otišla iz svog postojanja promatrajući prošle događaje.

Tada je čula Ammona: *"Da, otišla si, zbog snage grupe i prodorne energije. Zato je potrebno da se usmjeriš na ovdje i sada i ostaneš prisutna"*. U njegovom glasu nije bilo prijekora ali je Eireen osjetila nešto poput malog srama, kao da je krišom uletjela u sobu ugledavši stvari koje možda nije trebala. *"Nije loše što si vidjela, bilo bi možda lakše da si malo pričekala, ali i ovako će se sve posložiti"* Ingrid joj je uputila misao poslavši pritom i nešto poput energetskog zagrljaja.

Usmjerivši se na disanje, Eireen je nastojala osjetiti ostale. Iako drugačije nego po noći, barem od onog dijela kojeg se sjećala, ovo je bilo poprilično slično. Sjedili su na stolicama, budnih fizičkih tijela, ali i s budnosti iznutra koja ih je rastvarala u vlastitoj svijesti omogućavajući im da budu prisutni i otvoreni jedni za druge i trenutak. Nije više željela promatrati ostale u strahu da ju svijest ponovno ne povuče u neku prošlost te je svoju pažnju usmjerila na disanje, osjećajući samo prisutnost ostalih.

U tom trenutku osjetila je toplu, ugodnu i pulsirajuću energiju kako ulazi kroz donji dio kičme u njezino tijelo. Nije se trebala okrenuti da bi vidjela što se događa. Usmjeravanjem pažnje već isti trenutak vidjela je vrlo svjesno jedno od svjetlosnih bića s kojima su radili kako joj pomoću velikog energetskog kruga iscjeljuje tijelo. Osjećala je da se radi o iscjeljivanju i podizanju njezine vibracije kako bi lakše mogla osjetiti i vidjeti energije. Poslala je zahvalnost prema tom biću osjećajući kako se to upravo događa svima u krugu. Njihova energija mekanila je i rastapala se kako bi se ponovno presložila i posložila na jedan puno čvršći način. Imala je osjećaj kao da su sastavljeni od kockica koje se sada preslaguju kako bi izgradili svoje snažne kuće, tijela u ovoj dimenziji. Pustila je osjećati ugodu kroz svoje energetsko i fizičko tijelo, osjetila je smirivanje svog disanja, osjećaj kao da uopće i ne diše te kao da se nalazi u bestežinskom stanju.

U tom trenutku iz njihovih srčanih čakri krenule su zrake svjetla tvoreći u sredini jednu veliku svjetlosnu kuglu. Njihov sadašnji krug sastojao se od njih osam; pojavio se i Ammon, spajajući se sa svojom svjetlosnom zrakom na kuglu u sredini. Eireen je obratila pozornost na Svjetlosna bića iza njih u želji da vidi što rade. Iznenadila se kad je vidjela i osjetila da su oni svi međusobno povezani, svatko od njih bio je zaseban, ali i cjelina, njihova energija svakim trenutkom postajala je sve snažnija, sve dok u jednom trenutku njihova svjetlost nije bila toliko snažna da Eireen čak i svojim unutarnjim vidom nije vidjela ništa osim snažnog energetskog kruga oko njih koji je toliko svijetlio da su izgledali kao jedan.

Okrenula je pažnju ponovno na svjetlosnu kuglu između njih te primijetila da je i ona osnažila, svi su bili u dubokom kontaktu sa svijesti, usmjereni na taj spoj. Odlučivši da će svoju pažnju ponovno usmjeriti samo na sebe usmjerila se na spoj s kuglom. Tada ju je ponovno izbacilo sa svijesti ali ovaj put ne u prošlost njezinih inkarnacija već u neku sasvim drugu dimenziju.

Ispočetka je imala osjećaj da se nalazi u svemiru, da lebdi i da se oko nje ništa ne događa. Nakon nekoliko trenutaka u njoj se pojavio osjećaj da je netko promatra. Kako se osjećaj pojačavao tako je ona bivala sve svjesnija tog trenutka i prostora u

kojem se nalazi. U jednom trenutku kao da je otvorila svoje fizičke oči, ali prizor koji je vidjela nije bilo dvorište u kojem su sjedili već tamnoplava prostorija u kojoj su zidovi bili lebdeći, kao da su napravljeni od energetskih plahti. Po njima su se prelijevala svjetla koja su za sobom ostavljala trag, izgledalo je kao da puno zvijezda istovremeno pada u raznim smjerovima ostavljajući svjetlosni trag za sobom.

Iz promatranja tih zvijezda prenuo ju je glas koji je istovremeno čula unutar sebe, ali i fizički u toj sobi, ako bi se uopće išta od ovoga moglo nazvati fizičkim, pomislila je.

"Nije fizički kao na Zemlji, ali je fizički na jedan drugi način, tebi sada nerazumljiv." Glas je dolazio iza nje, ali je odzvanjao odbijajući se od tih energetskih zidova.

Eireen se lagano okrenula, jedan dio nje kao da je očekivao koga će ugledati. Ispred nje stajala je ženska energija koju je Eireenin pomalo zbunjeno um vidio kao ženu duge kose, velikih očiju, ogrnutu nečim poput dugačke pelerine. Njezina energija bila je toliko jaka da je Eireenin um vrlo brzo prestao analizirati, a njezina cijela energija pozdravila je tu žensku energiju kao poznatu i voljenu. Njihova tijela pružala su jedno prema drugom energetske zrake koje je Eireen osjetila kao zagrljaj. Iako je njezin um prestao pričati, prestao analizirati ona je znala da joj je poznato sve što ovdje i sada vidi i osjeća, da je to sve dio nje.

"Zašto sam ovdje?" Eireen je osjetila kako šalje tu misao kao pitanje, ali ono se istovremeno odbijalo od energije zidova i mogla ga je čuti i izvan sebe. U trenutku dok se u njoj još formiralo pitanje kako je to moguće, odgovor žene ispred nje čula je i u sebi i fizički u tom prostoru. *"Ovo je nešto poput prevoditelja na Zemlji, omogućuje lakše širenje svijesti, prisjećanje kroz lakšu komunikaciju kad ste ovdje."* Razgovor se nastavio na način koji je bio još brži od onog što je Eireen do tada poznavala kao telepatiju, činilo joj se kao da se nalazi u prostoru u kojem je netko stisnuo tipku za ubrzanje, sve se zbivalo njezinu umu prebrzo, a nevjerojatno smireno i sporo njezinoj svijesti.

"Kad smo ovdje?!"

"Da, kad se vraćate prisjećanju.. to se obično događa noću, ali sad ste u vježbi širenja svijesti i ovo prisjećanje se događa dok je tvoje tijelo budno. Energija grupe ti pomaže u tome."

"Znači ti znaš što se sada zbiva?"

"Dio mene je isto tamo, možeš me osjetiti kao jedno od Svjetlosnih bića koja vas okružuju."

"Znam da znam, ali kao da jedan dio mene zaustavlja moje shvaćanje." Eireen je osjetila kako se polako počinje topiti iz tog prostora i kako se ta energija s kojom je silno željela ostati, polako udaljava. *"Ovo je samo trenutak prepoznavanja, odblijesak širenja tvoje svijesti, ne trebaš ostati tu, trebaš se vratiti i nastaviti dalje, sve će ti polako postajati jasnije."*

Tako je snažno svojom sviješću uletjela u tijelo da je ispala iz osjećaja kruga otvarajući svoje fizičke oči. Disanje joj je bilo ubrzano te je pomalo smeteno

promatrala druge, svi su još sjedili zatvorenih očiju polagano se meškoljeći, osjetila je da će uskoro svi otvoriti oči. Opet je svoju pozornost vratila na disanje nastojeći se umiriti.

28

"Ovo je bila luuudnica!! Još da mi netko objasni što se ovdje jebeno sad događalo?!?!?" Mijin glas zvučao je kao da ju je netko spojio na pojačalo koje krči, glas joj se mijenjao iz visokog u nisko; dojam koji je odavala bio je potpuni stres.

"Mia!" Ingrid nije trebala povisiti glas, njezin ton bio je toliko autoritativan da se Mia samo smirila na stolici. "Obrati pozornost na disanje i pokušaj se smiriti. Ovo sada reakcija je tvoga uma i ako si dopustiš tu reakciju, nećeš osjetiti prodor svijesti koji si upravo imala. Osjeti kako se tvoja svijest širi.. nema potrebe za strahom niti panikom, pusti um i ego neka se odmora malo." Ingridin glas postao je melodičan, poput uspavanke te se Mia odmah smirila, tijelo joj se počelo opuštati te je nešto poput sramežljivog osmjeha prošlo njezinim licem.

Svi su sjedili u tišini, u daljini se čuo šum mora dok su cvrčci svirali svoju pjesmu. Marcus je gledao u pod ponovno samo pruživši Eireen ruku. Ona je primila njegovu ruku istovremeno pogledavajući prema Peteru koji je sjedio i dalje zatvorenih očiju. Kako je osjetila Marcusovu ruku, njezinim tijelom krenula je bol te je u sekundi nekontrolirano briznula u plač. Marcus je ustao zagrliti je dok mu je ona pokušavala kroz jecaje objasniti da je dobro i da je ovo plač ganuća, osjećala je kao da se neki veliki teret skida s njezinih leđa. Čučnuo je do nje pa su se privili u neki čudan zagrljaj.

Iza sebe čuli su Ingrid: "Dosta je bilo za danas, idite svi na spavanje i nastojte ne misliti, samo pustite da vam se u energetske tijelima slegne sve ono što ste doživjeli. Ne sudite, budite promatrači, to sve su prošli događaji koje ste došli iscijeliti.. dozvolite svojoj svijesti da bude što više prisutna. Ujutro ćemo razgovarati, a noćas se družiti, ali i dalje se toga nećete previše sjećati. Idemo polako..", njezin glas gubio se kako se udaljavala prema kući, njezina energija vrlo jasno je odavala dojam da je vrijeme za odmor.

Za njom su kao po naredbi krenule Helen, Mia i Katy. Umorne, poluzbunjene i same su imale osjećaj da jedino što sada žele jest krenuti na spavanje. Iako je i to spavanje sada poprimilo neki sasvim novi ton.. ali kako je Ingrid rekla da se neće sjećati, sve su tri pomislile kako je možda bolje samo zaspati.

Peter je i dalje sjedio zatvorenih očiju, a kroz nekoliko trenutaka Marcus i Eireen pustili su se iz zagrljaja. Eireen je promatrala Petera te dobivši želju da ga zagrlji, automatski je ustala krenuvši prema njemu.

"Niti ne pomišljaj!" Glas mu je bio dubok i prodoran. Otvorio je oči i bijesno gledao prema Eireen koja je stajala u šoku.

"Što ti je?" Osjetila je kako se u njoj ponovno rađa plač i kako Marcus ustaje iz stolice. Pomislila je kako ih je Ingrid mogla ovako ostaviti, a onda je počela osjećati prisutnost Ammona. Po Marcusovu vraćanju na stolicu i opuštanju tijela shvatila je da ga i on osjeća. *"Vrijeme je kad se morate prikloniti unutarnjoj mudrosti, a maknuti ego sa strane. Peter treba asistenciju, previše ga je savladala stara energija i Eireen, ti si trenutno jedina osoba koja može doprijeti do njega. Vrijeme je da mu pomogneš da se oslobodi okova i ljubavi i mržnje."*

Ammon nije rekao ništa više, ali i Marcus i Eireen su shvatili potpuno značenje njegovih riječi. Marcus je bez riječi ustao i krenuo prema kući dok ga je Peter bijesno promatrao. Eireen je polako prišla stolici do njega te sjela, pogledavajući u svoje ruke slala je Ammonu mentalno pitanje kako da počne. *"Budi ljubav"*, bilo je sve što je rekao prije nego je osjetila da se udaljio.

Ispočetka se njezinim tijelom počeo širiti strah, osjećala je kao da je ovo zadatak koji je prevelik za nju, a i pitala se zašto ona to mora raditi, ali čim je kroz nju prošlo to pitanje osjetila je veliku povezanost s Peterom te se trenutak zatim pojavila želja za asistencijom. Znala je da mu ne može pomoći nego samo biti prisutna ako si sam bude želio pomoći.

Približivši stolicu bliže njegovoj, pružila mu je ruku. On je okrenuo pogled prema njezinoj ruci ne pomaknuvši se. Ona je vratila ruku na krilo, nastojala je osjećati svoje disanje, smiriti svoju energiju te pustiti osjećaj ljubavi da kola njezinim tijelom.

"Zašto prvo to nismo vidjeli? Zašto kad smo se sreli nismo vidjeli koliko se možemo mrziti nego smo upali u onu suludu ljubav?! Zašto?!" Glas mu je bio mješavina bijesa i nemoći. Suze su krenule niz njegovo lice, a tijelo se borilo s nekontroliranim drhtajima. Eireen je šutjela.

"A toliko te volim..", njegov glas je pukao i sada su jecaji i velika tuga provalili kroz njegovo tijelo. Eireen ga je privukla u zagrljaj, nije pružao otpor, njegove ruke zagrlile su njezino tijelo kao da je to posljednje što će ikada napraviti. Jecaji, tuga, bol, plač izlazili su iz njega tvoreći oko njih energiju mira i otpuštanja. Eireen je osjetila koliko podrške i zaštite imaju oko sebe iako Ammon nije bio prisutan.

Minute su prolazile i Peterovo se tijelo smirivalo, jecaji su postali rjeđi, a stisak njegovih ruku popustio je grčenje oko Eireenina tijela. Cijelo to vrijeme ona je nastojala biti ljubav, nije ga željela voljeti, osjetila je da samo treba biti, prisutna, u ljubavi, potpuno otvorena za sve ono što se treba dogoditi. Duboko u sebi osjećala je njegovu prisutnost kao dio sebe, duboko u sebi osjetila je da su povezani na način koji nadilazi ova ljudska iskustva.

Ispustivši je iz zagrljaja naslonio se na stolicu te neko vrijeme šutke gledao u pod. Kad ju je pogledao, imala je osjećaj da mu je pogled stariji za nekoliko desetljeća, kao da je gleda potpuno druga osoba, neka njoj jako poznata.

"Vidio sam toliko toga, mislim da mi se donekle sve i pomiješalo. Čak i u ovom

plaču vidio sam neke scene koje su naše, mislim da smo živjeli jako puno života u kojima smo se i mrzili i voljeli. Osjećam te kao dio sebe." Glas mu je bio dubok i smiren.

Eireen je osjetila kako se u dubini njezina tijela javljaju drhtaji, nesigurna treba li zadržati mir ili dopustiti i sebi osjećaje, ponavljala je u sebi budi ljubav, budi ljubav. Okrenuvši pogled prema njemu željela mu je to reći, ali ništa nije izlazilo iz nje, osjetila je kao da joj je tijelo paralizirano i kao da će svaki trenutak ponovno odvojiti svoju svijest te otići u onu sobu.

Negdje na rubovima svoje svijesti osjetila je kako joj ona ženska energija govori da ostane prisutna u svom fizičkom tijelu i to joj je pomoglo da polako počne ponovno osjećati tijelo i sebe. Shvatila je da se gledaju u oči i da su im se energije uskovitlale u jednu veliku energetske kuglu.

Intuicija joj je govorila da se moraju energetski razdvojiti da bi shvatili što dalje. Počela je povlačiti energiju u sebe te njemu kratko rekla: "Probaj osjetiti svoju energiju, vidjet ćeš kako klizi prema meni, probaj ju osjetiti, vratiti u sebe, osjeti samo sebe." Vidjela je kako se na njezine riječi trgnuo, ali i zatvorio oči i krenuo vraćati svoju energiju. Nakon nekoliko minuta ponovno su sjedili jedan kraj drugog, svjesni jedan drugog, ali obuzdanih energija.

"Mislim da nam je ovo prva lekcija", progovorila je Eireenne kroz neki lagani smijeh. Osjećala je svojevršno olakšanje. Peter je šutio, otvorivši oči gledao je u pod. Nakon par trenutaka Eireen je progovorila: "Nemam sve odgovore, ali znam da moramo biti ljubav, duboko negdje ona je ta koja nas toliko u životima spaja i razdvaja. Magnetski nas privlači pa smo zbog toga prvo vidjeli taj život..", sada se udobnije smjestila na stolicu. "Nisam sigurna što si sve vidio sada, što u vježbi, ali probaj osjetiti da su to sve priče kroz koje smo učili."

"Zašto sada ne učimo?" Peterov glas ponovno se stišao.

"Kako to misliš?" Eireen je ostala zbunjena.

"Zašto sada nismo zajedno, ja osjećam da bih želio biti s tobom, osjećam i tvoju ljubav prema meni, zašto sada.. zašto te moram gledati s njim, što bih trebao iz tog sranja učiti?" Ponovno ga je počeo obuzimati bijes.

Eireen je osjetila kako se gubi, kako joj energija slabi te je u sebi zvala Ammona koji se nije pojavljivao. Osjetila je da su okruženi pa se počela obraćati svom duhovnom vodstvu, obraćala se i onoj ženskoj energiji.. umjesto odgovora osjetila je kako se energije oko njih pojačavaju i kako negdje duboko u svojoj utrobi osjeća odgovor ponovno kao „budi ljubav“.

Pitala se što bi sad trebala učiniti i u trenutku tog pitanja svojim unutrašnjim vidom vidjela je neki potpuno drugačiji svijet. Vidjela je jedno polje na kojem se nalazilo nešto poput velikog kamena, ali prozirno plavo, kao veliki kristal. Na njemu su sjedile dvije figure za koje je osjetila da su njih dvoje. Srčani centri bili su im povezani nitima, oči sklopljene, ruke isprepletene.

Njenim bićem prošla je melodija koju nikad do tada nije čula, na jeziku koji nikada prije nije čula, ali ga je mogla osjetiti. Ta dva bića pjevala su nešto poput

zakletve, mantre - *jedno za drugo, zajedno, tu, sada, zauvijek, dok ne naučimo prolaznost*. U tom trenutku slike je nestalo i ona je osjetila kako joj je lice ispunjeno suzama. Okrenuvši se prema Peteru vidjela je da ju promatra. Ispričala mu je što je vidjela, samo je šutke saslušao. Opet je nastala tišina.

"Na trenutke mi je sve jasno, tu sliku s tim bićima vidio sam i ja još u vježbi, nevjerojatno me rastužila. Sada, kad si je ti prepričala, osjetio sam je kao istinu unutar sebe, kao razlog borbe onog dijela mene koji bi umro za tebe i onog dijela mene koji shvaća da treba izrasti u snagu i samostalnost.. ali zar nije to zadaća svih nas?" Peterov je glas ponovno zračio mirom.

"Da, je.. barem to mi je moje vodstvo od malena još pokazivalo." Eireen je gledala prema zvjezdama razmišljajući gdje se nalazi taj svijet kada ja začula svoje vodstvo: "*Nije tu.*" Znala je da ne treba dalje ništa pitati, već puno puta rekli su joj da njezinu umu te stvari ne mogu biti jasne.

Naslonila se dublje na stolicu promatrajući zvijezde i osjećajući dah, nadala se da su odradili sve što su trebali za sada jer je njezinim tijelom strujao veliki umor. Nakon nekoliko trenutaka Peter je ustao sa stolice pruživši joj ruku. Eireen je prihvatila njegov zagrljaj, stajali su tako dugo se grleći. U tom trenutku njihove energije nisu tvorile krug, bile su zasebne, a ipak prisutne jedna za drugu, osjećali su u svojim dubinama da je upravo to odnos kakav sada trebaju imati iako možda neće tako skoro shvatiti razlog. U tom trenutku Ammon se obratio Eireen: "*Odlično.*"

Na povratku prema kući držali su se neko vrijeme za ruke. Došavši pred ulaz okrenuli su se jedan prema drugom te stali promatrati. Prvi je progovorio Peter: "Sad ću te pozdraviti u nadi da će noć biti još pametnija i da ću se sutra probuditi smireniji. Dok smo se maloprije grlili, osjetio sam tu prolaznost i nevezanost, ali trenutak poslije osjetio sam ludu čežnju prema tebi. Spreman sam shvatiti, prihvatiti, ali sada ću ti zaželjati laku noć" Poljubio ju je u čelo. Eireen ga je snažno zagrlila, u tišini mahnuvši zaputila se prema sobi.

Sljedeće jutro Eireen se osjećala mamurno. Noći se mutno sjećala, glava joj je bila teška, a osjećaj u tijelu kao da je upravo izašla iz neke mješalice. Rukom je prešla po krevetu još pomalo sneno u potrazi za Marcusom, znajući u dubini da nije tu.

Razbudivši se, sjetila se da niti ne dijeli sobu s njim, a tada joj je kroz um prošla slika Petera i Marcusa na plaži u razgovoru. Ta slika u njoj je izazvala znatiželju, osjećala je kako se noćas dogodilo neko razrješavanje kojeg se nije sjećala pa je brzo ustala kako bi se spremila za doručak.

Nakon tuširanja i oblačenja izašla je iz sobe i skoro se sudarila s Helen.

Raspuštene i neukrotive narančaste kose bila je blijeda u licu te se samo bacila Eireen u zagrljaj promrmljavši: "Kako mi je drago da te vidim!" Eireen joj je uzvratila zagrljaj osjećajući pomalo krivnju u sebi; toliko je bila zaokupljena Peterom i Marcusom i tim odnosima da je potpuno zaboravila ostale. Pomisli kako je ovo možda trenutak da svoju pažnju usmjeri na njih. Nježno je odvojila Helen iz zagrljaja: "Idemo na doručak?"

Počele su se spuštati niz stepenice kada se čulo zatvaranje još nekih vrata, ubrzo su iza sebe čule bat koraka, a onda i vidjela Mijinu pojavu još smežuranu od spavanja, poluobučenu i nervoznu. Sudarivši se skoro s njima, zastala je u svom trku te ih pogledala strijeljajući svojim tamnim očima: "Dobro jutro.. valjda.." Zatim se progurala kraj njih trčeći prema kuhinji.

Helen je duboko uzdahnula: "Izluđuje me.. i po noći i po danu i u prošlosti i sada.. baš me izluđuje.." Uz taj komentar samo se lagano krenula gegati prema kuhinji. Eireen je šutjela odlučivši prvo izvidjeti cijelu situaciju. S tim mislima ušla je u kuhinju gdje je ih dočekala nasmijana Ingrid, na sredini stola jedna jako visoka hrpa palačinki, uokolo raspoređene teglice s raznim namazima, Katy koja je grabila sljedeću palačinku i Mia koja je istovremeno nastojala palačinku i namazati i pojesti. Ingrid im je klimnula glavom i pozvala da se posluže.

Nakon prve palačinke Eireen nije mogla izdržati te je najnevinijim glasom upitala je li netko vidio Marcusa i Petera. Ingrid je počela odgovarati još dok pitanje nije završilo: "Otišli su prošetati plažom." U tom trenutku Mia se skoro zagrcnula s golemom količinom palačinki koje je pokušavala prožvakati te istovremeno nešto promumljala. Svi su se okrenuli prema njoj, čekajući da ponovi. Nakon par trenutaka savladavanja zalogaja rekla je još promuklim glasom: "Nadam se da se neće poubijati!?", a zatim prasnula u smijeh.

Iako je to isto bila prva pomisao koja je prošla kroz Eireen nakon što je čula informaciju, upitno je pogledavala prema Mii očekujući objašnjenje. Mia je sažvakala novi zalogaj, a zatim se napadno zablenu prema Eireen: "Što?! Što me tako gledaš? Nakon što sam noćas većinu uspjela pohvatati, s razlogom se to pitam. Uostalom, mi smo svi ljudi, ja ne znam kako mi mislimo to sve odraditi do kraja, ali meni je već sada dosta. Bio mi je super život, ovo sada mi ga pretvara u pakao!" Glas joj je iz promuklosti odlazio u neke čudne visoke tonove, kao da ulazi u histeriju.

"Mia, smiri se, diši, polako jedi i pusti da se razbudiš, da ti se energija smiri. Spoji se polako sa sobom i svijesti. Ovo su ponovno ispadi tvog ega i nastojanja da pobjegneš od svega. Ali ti ovo sve možeš, ne bi inače vidjela, ne bi bila tu. Budi smirena, samo si dopusti biti ti, dopusti si opustiti se.." Ingridin glas ponovno je u Mijinu energiju i tijelo donio instantno smirenje. U par trenutaka disanje joj se smirilo i ona se žmirečki naslonila na stolicu. Energija joj se smirila i pulsirala bijelim svjetlom.

Eireen je sve to u čudu promatrala, stvari su se tako brzo odvijale da je imala osjećaj da gubi konce. Kako je to pomislila, osjetila je prisutnost Ammona i sjetila se dijela noći.

Noćas su imali najveće ometanje do sada. Dok su bili spojeni, svatko u miru sa sobom, u krug im je uletjela njima strana energija koja je poput kamenčića koji padne u vodu počela stvarati koncentrične krugove. Na njihove srčane čakre pojačao se pritisak i krug se polako počeo raspadati. Eireen se sada sjećala samo dijelova..

Ammona kako ulazi u centar kruga i oko sebe širi bijelo svjetlo, nekih Svjetlosnih bića oko njih s kojima su do tada radili kako pojačavaju svoje svjetlo, zatim nekih energija koje kao da su prelijetale ispred njezinih očiju.. dalje je sve bilo mutno. Osjetila je Ammonovu prisutnost te njegovu poruku da proba prestati misliti o događajima i drugima i samo osjeti sebe. Poslušala ga je te se isto kao i Mia naslonila na stolicu.

Peter je sjedio na pijesku gledajući u Marcusa koji je hodao po plićaku bacajući kamenčiće. Prošlo je pola sata otkako je stigao na plažu, a još nisu niti riječ progovorili. Kad je ustao, zatekao je ceduljicu ubačenu ispod vrata, pisalo je samo: "Na plaži sam, ako želiš razgovarati." Nije bilo potpisa, ali Peter je znao od koga je čim je ugledao bijeli papirić na tamnom podu.

Spremio se što je brže mogao i krenuo na plažu. Na izlazu susreo se s Ingrid koja mu je samo klimnula glavom, osjećao je njezinu podršku kroz cijelo tijelo. Pozdravio ju je nečim poput osmjeha te otrčao. Stigavši, zatekao je Marcusa u ovoj istoj poziciji.

Sve što se dogodilo prošlu noć pomoglo mu je da shvati svojim cijelim bićem kako bijes koji ga muči nema veze samo s Eireen. Pitao se zapravo ima li uopće veze s njom ili je ona bila samo neki posrednik, neki triger, koji je u njemu bio u stanju potaknuti ljubav, a onda i bijes.

Pogledavajući prema Marcusu, u njemu je počeo rasti osjećaj ljubavi. Njegov um promatrao je osjećaje koji su kolali njegovim tijelom govoreći mu da je potpuno poludio. U tom stanju proveo je posljednjih pola sata i u trenutku dok se Marcus okrenuo i krenuo prema njemu, Peter je bio na rubu da ustane i zagrlji ga, ali ipak se suzdržao, ne znajući ni sam zašto.

Marcus je polagano sjeo blizu njega, ali opet na dovoljnoj udaljenosti za lakšu komunikaciju. Promatrajući malo ocean, pa Petera, nekoliko je puta pokušao bezuspješno započeti razgovor kad je iz Petera provalilo: "Volim te."

Tišina je obuhvatila oboje, Peter je osjetio kako se počinje tresti i kako se nalazi na rubu suza, pomislio je kako vjerojatno stvarno ludi. Marcus je nastojeći se izvući od prvotnog šoka, pogledao prema Peteru. Trenutak kada su im se spojili pogledi izazvao je u Peteru veliku provalu emocija, tijelo mu se treslo dok su kroz njega prolazili valovi jecaja. Marcus je ustao i sjeo do njega, instinktivno ga zagrlivši. Sjedili su tako u tišini dok je Peter osjećao kako se iz njega izlijeva tuga još od onog dana kad ga je mama napustila, tako je on osjećao njezinu smrt.

Dok je osjećao Marcusa kraj sebe nije mogao u sebi vidjeti sliku njegovog lika već je osjećao očinsku prisutnost; toliko ga je sada to emotivno uzdrimalo da je shvatio da nema nikakvog smisla pokušavati se smiriti, jedan dio njega bio je svjestan

da je ovo što se sada zbiva možda najbolje što mu se ikad desilo. Osjetio je kao da ga Marcus obavija mirom te se samo pustio putevima plača i jecaja.

Prolazile su minute i Peter se polako smirivao, sunce je bilo sve više na nebu i toplina se provlačila između njih. Marcus je imao osjećaj da sjede ovako već danima, jednom dijelu njega bilo je toliko ugodno da mu je bilo žao kada je osjetio da se Peter, smirivši se, polagano izvlači iz njegova zagrljaja.

Marcus se okrenuo prema njemu, gledao ga je neki sasvim novi Peter. Iz njega više nije isijavala mržnja već ljubav, možda najveća koju je Marcus u ovom životu od ikoga do tada osjetio. Peter je vrlo smireno samo gledao u njega. Dok su minute prolazile, Marcus je osjetio da se njegovim licem izljevaju suze. Ali to nisu bile suze bola već olakšanja.

Peter je progovorio: "Kada sam noćas, vidjevši neke naše druge priče shvatio što mi se zbiva, isprva sam te ponovno mrzio. Ali onda sam se našao pred sobom. Ne sobom kakav sam sada, već pred sobom kakav sam kad nisam inkarniran.. nikad mi se ništa slično nije dogodilo." Zastavši na trenutak i pogledavši prema oceanu, nastavio je. "Taj ja samo me gledao, bilo je nečeg čudotvorno mirnog u njemu. Neko vrijeme smo se promatrali, nisam svjestan zapravo koliko je vremena prošlo, ali sam najednom osjetio kao da se neki kamen koji se nalazio u mojim grudima topi. Tada su mi sve kockice sjele na mjesto.. taj drugi ja je nestao, ja sam ponovno bio u krugu i po prvi put sam te mogao pogledati s ljubavlju i zahvalnošću."

Ponovno zastavši okrenuo se prema Marcusu. "Ali kad sam se probudio sve to ispočetka činilo mi se kao san i moj bijes ponovno me počeo preuzimati. Sve dok nisam stigao na plažu.. promatrajući te tako dugo, ponovno sam osjećao kao da se taj kamen topi, osjetio sam ljubav prema tebi."

Zastavši stavio je ruku na Marcusovo rame stisnuvši ga čvrsto. "Hvala ti na svim ulogama i svoj pomoći. Ne znam je li ovo samo trenutak koji će proći, ali.. ne znam, ovo je lijepo.. ovaj trenutak je lijep." Osjetio je kako ga ponovno steže u grlu. Vratio je ruke u krilo. "Ovo je možda prvi put da sam mogao osjetiti bol zbog gubitka mame, osjetio sam te kao oca i na taj način dobio osjećaj sigurnosti koju nikada prije nisam imao".

Marcus je gledao prema oceanu prisjećajući se noći. "Ne sjećam se svega. Ali spojio sam se s jednim našim prošlim životom. Bio sam ti najgori otac na svijetu, tukao sam te i maltretirao od malena. Pobjegao si od kuće već s deset godina, nikad te više nisam vidio. U starosti pred smrt mrzio sam se zbog toga. Vidio sam da sam umro s gorčinom. Nakon toga smo se sreli u onom životu za koji sam osjetio da si ga vidio, kada si me mrzio i ubio i oteo Eireen. Vidio sam još neke situacije ali ih se ne sjećam. Ali zanimljivo je bilo što te ja nikada nisam mrzio, cijelo to vrijeme volio sam te. U jednom trenutku, kad sam pomislio zašto je to tako, dobio sam od nekoga odgovor, ne sjećam se od koga, da to nije bila moja lekcija, ja sam uz tebe trebao naučiti oprostiti sebi i nakon tog života u kojem si me kao mali ostavio, u meni je ostao tako veliki strah od boli za tobom da kasnije, što god se događalo nije moglo biti tako jako da me povuče mržnja prema tebi.. zanimljivo je sve to.. ali i bolno."

Peter je šutio, osjećao je kako se njegovo cijelo biće opušta, kao da stoljeća tereta padaju s njega, kao da je napokon dobio dozvolu da ne treba biti bijesan, da ne treba mrziti. "Da, moja je lekcija bila savladati mržnju. Sada osjećam da smo kao duše toliko povezani da si ti bio u stanju pobuditi u meni i osjećaj ljubavi, ali i mržnje. To je ono što često kažu, da su ljubav i mržnja dvije strane istog novčića. Moja lekcija je bila to shvatiti i odustati od mržnje, djelovati kroz ljubav." Glas mu se pretvorio u šapat.

Nastavio je gledati prema oceanu sjetivši se najednom Eireen, osjetio je njezinu prisutnost u kući, kako je budna i kako razmišlja o njima, kako se brine iako nastoji biti sa sobom i disati. Od osjećaja njezine prisutnosti njegovi osjećaji uskomešali su se. Shvativši da je ovo trenutak kad treba biti potpuno iskren, izgovorio je: "Ali i nju volim, cijelim svojim bićem. Ona mi daje lekciju kako voljeti bez vezanosti, bez gubitka sebe."

Marcus je neko vrijeme šutio. "Znam. Shvatio sam noćas kolika je vaša povezanost i ljubav. Ali sam isto tako vidio upravo ovo što si sada rekao. Teško će mi biti dalje je voljeti na isti način znajući koliko te to boli, ali duboko u sebi shvaćam da je moraš otpustiti i da je ovo trenutak koji je koristan za sve."

"Da, znam, niti ne želim da je prestaneš voljeti.. ne želim niti da ona tebe prestane voljeti, ti joj daješ mir.. ja to mogu, sada već osjećam lakoću. Osjećam da su to sve samo slike mog ega, nadanja mog uma. Osjećam da će rastom moje svijesti rasti i shvaćanje zašto su stvari takve kakve jesu.", pogledavši prema Marcusu nekontroliranim osmjehom nadodao je: "A sada si i ti tu i ja sam sretan.. volim vas oboje."

Nakon što se Mia smirila, ostatak doručka protekao je u tišini. Pojevši, Katty se povukla u šetnju, za njom je krenula Helen dok su Mia i Eireen ostale sjediti za stolom, svaka u svojim mislima. U jednom trenutku Mia se naglo okrenula prema Eireen zagrlivši je, toliko silovito da su skoro zajedno pale sa stolice.

Ingrid se još prije povukla pa sada nitko nije svjedočio tom naglom Mijinom ispadu. Nakon što su povratile ravnotežu, ostale su u zagrljaju par minuta, toplina se počela razvijati između njihovih tijela kao posljedica podizanja energije. Mia je počela šaptati u Eireenin vrat: "Oprosti mi.. znam da je to bilo iskustvo, ali oprosti mi.. noćas sam osjetila tvoju bol, nisam znala kako se nositi s tim pa sam te skoro od muke zadavila jutros kada sam te vidjela. Osjećam se na trenutke kao neki bijesni pas, a na trenutke osjećam mir u koji bi mogla zauvijek utonuti. Ne znam ludim li, ali ako ti ovo sada ne kažem, bojim se da ću se raspuknuti!" Kako je govorila, tako su njezinim tijelom prolazili drhtaji.

Eireen je samo šutjela i slušala, još uvijek u brizi za Marcusa i Petera nije se mogla ispočetka niti sjetiti o čemu to Mia priča dok joj unutrašnjim vidom nije prošla slika lomača, tada je osjetila kako joj se utroba stišće.

"Mia, sve je ok, možemo razgovarati, ali ti si prvenstveno moraš dopustiti smirenje. Sjećaš se onog u parku, kada si ti smirila energiju tada su se i te tamne

energije povukle. Tvoji ispadi raznih emocija samo su posljedica tvog nemira.. a njega vučeš još iz davnine, čak i puno prije tog života o kojem sada pričamo", Eireen je lagano udaljila Miju od sebe gledajući je u oči, Mijin pogled kružio je po prostoriji: "Eireen, mislim da ću poludjeti. „

Eireen ju je još čvršće primila natjeravši je da ju pogleda: "Nećeš poludjeti, tvoj ego, te energije.. svi se igraju s tobom. Idemo zajedno disati, probaj osjetiti sebe i mene kako dišemo zajedno, osjeti kako svijetlimo i širimo ljubav oko sebe."

Naslonile su se svaka na stolicu, ali je Mia primaknula svoju stolicu bliže Eireen te ju primila za ruku. Počele su disati nastojeći se smiriti. Eireen je u sebi zatražila zaštitu i pozvala energetska bića s kojima rade, osjetila je kako se oko njih stvara svjetlosni krug i kako se Mia počinje opuštati.

U tom trenutku pomislila je kako bi joj mogla dati još uputu da proba osjetiti svoju svijest, ali već se našla u bijelom prostoru, jedan dio nje pomislio je kako se ovo počelo događati sve brže i brže i kako ona više nije sigurna ima li kontrolu nad tim.

Okrenula se oko sebe osjećajući da je Mia isto tu negdje. Ugledala ju je malo dalje kako se okreće zbunjeno oko sebe. Samo pomislivši da želi biti kraj nje, Eireen se stvorila ispred Mije. Jedan dio nje bio je zbunjen, drugom je bilo sve jasno; Eireen je osjetila tu unutarnju Mijinu borbu.

"Sve je ok, nastavi samo disati, sve je dobro..", Eireen joj je mentalno poslala tu rečenicu i Mijina se energija počela opuštati. Tako su stajale jedna ispred druge i dalje smirujući energije. Prolazili su trenuci i Mia se potpuno opustila. Svjesno je unutarnjim vidom promatrala Eireen koja je upala u nešto poput transa. Iz nje se širila svjetlost koja je obavijala obadvije, Mia se prepustila toj svjetlosti, osjetivši kako se duboko u njoj njezin nemir još uvijek bori na trenutke.

U tom stanju zatekli su ih Marcus i Peter ušavši u kuhinju. Njih dvije sjedile su u potpunom miru na stolici, disanje im je bilo ravnomjerno i izgledalo je kao da spavaju. Bez riječi su se povukli iz kuhinje, ovo su bili trenuci kad je svima bilo sve jasno ali i kada nitko nije zapravo shvaćao što im se događa.

Ostatak dana do ručka prošao je u miru, Ingrid ih je sve poslala u svoje sobe na odmor, napomenuvši im da nastoje samo disati, odmarati i ne razmišljati, da dopuste svojoj intuiciji da se otvori i pokaže im neke odgovore. U kući je vladala tišina koju su prekidale ptice u obližnjem drveću. Njihov pjev pretvarao se u poneko jače glasanje, kao da raspravljaju, a zatim bi pjesma ponovno krenula.

Ručak je bio dogovoren za tri sata i točno u minutu svi su sjedili okupljeni oko stola. U ovom trenutku iako smireni od odmora i tek završenih meditacija, osjećali su

se zbunjeno. Svatko je u sebi nosio priču, svatko u sebi pitanja, a jedni druge su gledali kao da nisu sigurni tko su.

Ingrid je krenula s ručkom, koji je poslužen na ponovno vrlo elegantan način, namjerno ne gledajući nikoga od njih. Nastojala ih je zainteresirati za razgovor o cvijeću u vrtu, o plaži, mještanima, selu.. svaki put kad bi započela novu temu, netko od njih pristojno bi nešto prokomentirao i ponovno zašutio. Onda je zašutjela i ona.

Znala je da će biti teško, ali sad se po prvi put u njoj javila sumnja, možda su ipak prebrzo počeli. Tada je osjetila Ammona pokraj sebe: *"Znaš da nitko od nas ovdje ne odlučuje o tome. Krenuli smo ovako jer se stvari događaju. Ne dozvoli da te sada vlastiti um i ego zarobe."* Njegov ton imao je pomalo strogu kvalitetu, neku vrstu hladnoće koja razbuđuje. Ingrid je samo fizički klimnula glavom, slagala se s tim ali je isto tako znala da ne osjeća što bi se sljedeće trebalo dogoditi. *"Pusti neka nam se pokaže, znaš da nema smisla raditi planove, krenulo je i to je jedino bitno."* Nakon toga Ammon se povukao.

Nakon ručka Ingrid ih je pozvala u dvorište na kavu, čaj i kolače. Uokolo su već bile postavljene ležaljke te je svatko našao svoje mjesto, dovoljno daleko jedni od drugih ipak su bili u krugu te su mogli čuti svaki komentar, vidjeti svaki pogled koji su jedni drugima upućivali.

Nakon što su se smjestili Ingrid je uzela tibetansko zvono u ruke te jednom pozvonila. Njegov zvuk udaljivao se u koncentričnim krugovima od njih. Redom ih je pogledala i na taj način u potpunosti privukla njihovu pažnju.

"Ovo što ću vam reći meni je izazovno jednako kao i vama. Znala sam da se moramo okupiti, znala sam otprilike što će se zbivati, ali nitko mi nije dao detaljne upute i nisam znala kako će to izgledati uživo kad se počnete energetski otvarati", na trenutak je zastala kao da daje riječima prostora da dođu do svojih slušatelja. "Molim vas da samo slušate i osjećate, ali isto tako da ne upadate u neke druge prostore", okrnula je Eireen posebnim pogledom. "Budite prisutni tu, dišite, osjećajte svoje fizičko tijelo i sjetite se.. čega god se trebate sjetiti u ovom trenutku."

Zatim je zatvorila oči i usmjerila fokus na disanje. Osjetila je kako se oko nje pokreće vrtlog energije koji se širi na cijeli krug. Unutrašnjim vidom vidjela je kako se energije svih prisutnih počinju opuštati i kako se svi povezuju sa svojim srčanim čakrama. Otvorila je oči te ih nastavila gledati. Ptice su pojačale svoj pjev i njihova se energija prožela s energetskim krugom u kojem su se svi nalazili. Svjetlosna bića s kojima rade rasporedila su se oko njih jačajući svojom prisutnošću energiju kruga i tvoreći energetski štit.

"Prije puno godina sanjala sam jedan san. U njemu sam vidjela krugove sačinjene od ljudi kako se nalaze preko cijelog planeta. Ali u zraku, kao da levitiraju u zraku.. iz tih krugova spuštale su se zrake svjetla direktno u centar planeta. Ta snaga pomagala je zatim planetu u promjeni vibracije koja se zatim širila na ljude, životinje, biljni svijet. San se naglo prekinuo i tada nisam dobila odgovor što će biti dalje." Na trenutak je zastala.

"Bio mi je zanimljiv, ali sam ga brzo i zaboravila. Sve do noći kad se nisam

probudila u tom krugu. Bilo je i zastrašujuće i prekrasno u isto vrijeme." Napravila je pauzu kao da prebire po sjećanju na taj trenutak. "Kraj mene se tada stvorio Ammon, znam da ga neki od vas već poznaju.. slao mi je energetsku podršku te pomogao da se smirim."

"To se počelo događati skoro svaku noć. Više se nisam bojala već sam promatrala. Po noći promatrala, a po danu se prisjećala. Ispočetka je to prisjećanje bilo kao neko mutno sjećanje koje prođe umom, kao trenutak kad se nečega sjetite pa istog trena i zaboravite. Ali zatim su sjećanja postala jača, češća i snažnija, popraćena ponekad snažnim energetskim trzajima koji bi protresli moje fizičko tijelo. Nakon nekog vremena sve mi se otvorilo.. barem na onaj način kako je to moj um mogao i može doživjeti."

"Vidjela sam tko sam. Znam da ovo sada može zvučati čudno, nakon što ste se možda zbunili svim tim vašim prošlim slikama u zadnje vrijeme, još davno i ja sam primala takve informacije o sebi. Ali ovaj put vidjela sam tko sam kad nisam u ovom tijelu.. kad nisam ni u jednom fizičkom tijelu na zemlji. Trebalo mi je neko vrijeme da moj um prihvati stvari koje vidim."

"I danas ne mogu objasniti neke stvari kroz svoj um, kao što niti vi nećete moći. Kako izgledaju druge dimenzije, svjetovi, kako izgledaju predjeli iz kojih dolazimo, druga bića.. sve to su pitanja na koja vaš um nikad neće dobiti odgovor. Kad bih vidjela neki predio, neko biće, kad bih doživjela nešto izvan ovog fizičkog tijela, sve bi mi bilo jasno.. kada bi se ponovno osvijestila u fizičkom tijelu moj um je stvarao tisuću pitanja jer mu nije bilo jasno kako da informacije koje osjeti u vibraciji rasporedi na ove geografske dužine i širine, na ovo vrijeme i prostor. U nedostatku boljega, moj um je stvarao slike koje su ponekad izgledale kao mašta. Dok sam promatrala što moj um pokazuje, znala sam da je to najbolja moguća slika koju ovim umom mogu iskreirati, a opet da nije niti približno slična stvarnosti koju sam vidjela, ako bi se to tako moglo reći."

"Nakon nekog vremena uz rad sa svjetlosnim bićima shvatila sam da je najbolje da ne razmišljam o onome što vidim. Svaki put bi mi rekli – ti znaš što je sada bilo, ti to osjećaš u sebi, nema potrebe da to analiziraš umom, samo pusti.. kako ćeš puštati bit će ti jasnije."

Ustala je sa stolice kako bi se rastegnula, otišla je do stola i natočila si novu šalicu čaja. Polagano ju ispijajući čekala je da posljednje riječi stignu do energije njezinih slušatelja. Na trenutak zatvorivši oči promatrala ih je unutrašnjim vidom, njihove energije bile su potpuno smirene. Iako su je neki promatrali, a neki žmirili i slušali, svi su unutar sebe osjećali ono što im je govorila. Okrenula se i sjela natrag na stolicu. Nekoliko trenutaka samo dišući, nastavila je.

"Tako su prolazile godine. Po noći bi sve svjesnije svjedočila krugovima, po danu sve jasnije osjećala promjene. Bila sam željna upoznati nekoga tko to isto može, međutim moji dani bili su ispunjeni uglavnom samoćom." Zastala je na trenutak kao da ju je jedna bolna uspomena zadržala.

"Znam da većina ne zna ništa o mom životu. Ne mogu ga sada detaljno

ispričati ali samo kratko bih vam rekla da sam većinu života provela ovdje. Razlog tome je rana smrt mojih roditelja u automobilskoj nesreći. Ostala sam sa sestrama i braćom, bilo nas je četvero i svi smo se brinuli jedni o drugima. Kao najstarija i punoljetna u tom trenutku mogla sam preuzeti odgovornost za mlađe i za pozamašno nasljedstvo koje je ostalo nakon odlaska roditelja. Baka koja je živjela s nama pomogla mi je, prenoseći mi svoju mudrost i smirenost.

Nakon što su svi odrasli i krenuli dalje sa svojim životima, ostala sam na imanju brinući se o već uhodanim poslovima", zastala je gledajući u nebo, slike njezine prošlosti jasno su joj protjecale pred očima.

"Na kraju sam uz pomoć starog obiteljskog odvjetnika napravila ulaganja koja do danas donose veliki priljev novca.. stoga bi se moglo reći da nikad nisam radila. Posvetila sam se svojim hobijima, a kad mi se sve ovo što vam sada pričam počelo zbivati, veliku većinu svojih dana provodila sam u meditacijama, prirodi te otvaranju prema tome."

Ponovno se zagledala u nebo. "Čekala sam vas", nasmijala se. "A sada, eto, nisam sigurna što zapravo trebamo dalje činiti. Maloprije mi je Ammon rekao da se prepustim i da će se sve samo pokazati. Stoga sam odlučila ovo ispričati, osjetila sam u dubini svoga bića da je to potrebno izreći." Naslonila se promatrajući ih.

Peter je sjedio zatvorenih očiju, dah mu je bio potpuno smiren. Unutar sebe osjećao je prisutnost svih te ljubav koja se od njega širi prema svima. Razmišljao je unutar sebe kako je zanimljivo tako brzo prijeći iz bijesa u ljubav. Nadao se da to nije privremeno, a onda je unutar sebe čuo glas svog učitelja, *"Nije privremeno, ali i je. Svakim posvještavanjem jedan sloj tih vibracija se otpusti, a onda se energije ponovno pokrenu dok ne naiđeš na novu situaciju koja ti pokaže te stare osjećaje.. osjećaje ljutnje kod tebe. Sve dok ne transformiraš do kraja te vibracije"*.

Peter je osjetio kako se veseli sve više kada bi čuo njegov glas. Svih ovih dana kao da mu je branio pristup, osjetio bi da on nešto priča, a onda kao da bi između njih stavio veliki zid. Sada kada su se bjesovi u njemu stišali on je osjetio ljubav prema tom učitelju koji mu već toliko godina pomaže, osjećao je kao da mu se mora ispričati zbog svog ponašanja. *"Ne moraš se meni ispričavati, samo zbog sebe probaj mentalno zapamtiti što radiš kada si ljut. Kada te uhvati sljedeći put ljutnja možda se tvoj ego malo lakše smiri kada ćeš si i mentalno to moći ponoviti, prisjetiti se.."*. Peter je osjećao kako se na njegovom licu razlijeva osmijeh, osjećao je toplinu u tijelu.

Sada je otvorio oči promatrajući ostale, Hana i Mia sjedile su zatvorenih očiju, Eireen je gledala prema Ingrid dok ju joj se suze slijevale niz lice. Marcus je gledao prema travi, kao da pokušava dokučiti što se sve u njoj trenutno nalazi dok je Katy gledala prema njemu.

Nasmiješio joj se, uzvratila je osmijeh. Osjetio je u tom trenutku kao da je neki topli val prošao njegovim tijelom, noge su mu omeknile kao da su od putra. Katy se blago zacrvenila i zatvorila oči. U jednom djeliću sekunde njegovim unutrašnjim umom prošla je slika koja ga je zbunila.. njih dvoje šeću nekim većim gradom držeći se za ruke.

Prvo je pomislio da je i s njom imao vezu nekada prije, a onda se njegov um pitao koji je to tako moderni i veliki grad postojao prije. Ponovno je osjetio val, na trenutak shvativši što bi to moglo biti, a tada je potpuno zbunjen i on zatvorio oči.

Ovo je preludo pomislio je, ovo je preludo, prebrzo. *"Samo smiri svoj um sada. Kada ste fizički zajedno jako podignete energiju, to će biti sve jače i jače. Zato se ovako u skupini nećete često sastajati. Sada samo ne dopusti svom umu da donosi zaključke"*, njegov učitelj sada se javio melodičnim glasom unoseći mir u Petera. Počeo je svjesnije disati i dalje držeći zatvorene oči. U tom trenutku Ingrid je ponovno progovorila.

"Možda je sada vrijeme za jednu zajedničku meditaciju, ako bi to tako mogli nazvati. Sutra se razilazimo i potrebno je što bolje iskoristiti vrijeme", zastala je udobnije se namjestivši na stolici. "Možemo i tu pa poslije u zajedničku šetnju, vrijeme je predivno danas".

Svi su se namjestili u udobnije položaje na svojim stolicama zatvarajući oči. Ubrzo su počeli osjećati vrlo jasan energetski krug oko njih koji se svakim trenutkom pojačavao. Čuli su Ingridine upute da se usmjere na svoj dah, da osjećaju sebe i jedni druge i na taj način omoguće da krug bude snažan.

Mia je disala osjećajući sebe pa druge, na trenutke imala je osjećaj potpunog mira unutar sebe koji bi se zatim gubio dok bi njezin um spopadao bijes. Iako je duboko u sebi osjećala da je ovo upravo mjesto gdje treba biti, jedan dio nje je želio biti sa svojim društvom, plesati i ludovati. Taj dio se pitao što njoj to treba. Taj dio je budio na trenutke tako veliki nemir i bijes u njoj da je imala osjećaj da će iz kože iskočiti.

Prenuo ju je ponovno Ingridin glas. Govorila im je da održavajući i dalje snažan krug između sebe obrate pozornost na energije oko njih. Mia je usmjerila svoju pozornost pokušavajući nešto osjećati. Nedavno je tek počela primjećivati te stvari i jedan veliki dio nje se pitao kako se to uopće radi. Ponovno je počela osjećati nemir u sebi, ponovno pitanje što to njoj treba. S lijeve strane osjetila je Eireen, kako joj šalje podršku i mir. Na trenutak to je pomoglo, smirila je ponovno taj nemirni dio sebe i nastojala promatrati energije.

Način na koji je ona vidjela energije bio je poput slike s vodenim bojama. Sve se razlijevalo, boje su bile tako čudne da neke uopće nije mogla prepoznati iz života. Ali te boje, ti oblici.. sve je bilo živo. Kretalo se poput vjetra, na trenutke se transformirajući u neke svjetlosne oblike koji su se razlijevali uokolo. Sve to u nju je unosilo mir.

Disala je, promatrala, a zatim čula glas unutar sebe: *"Probaj osjetiti svoju zdjelicu.. osjeti ju."* Glas je bio melodičan, poput pjesme probijao se kroz Miu. Na trenutak se prenila, a onda je ispred sebe ugledala jedno biće sačinjeno od tog vjetra i svjetla, predivno plavo zelene boje. Imala je osjećaj da joj se smiješi. Osjetila je da glas dolazi od tog bića i čula je svoje pitanje koje se samo u njoj stvorilo: *"Ne znam kako.. kako da osjetim zdjelicu."* Na trenutak je pomislila da biće misli na neku

šalicu ili zdjelicu za juhu, ali istog trenutka osjetila je da je to pitanje samo pokušaj bijega i njezinom zdjelicom i djelomično nogama počela se pružati toplina.

"Ovaj dio osjeti, samo diši usmjeravajući svoju pažnju na taj dio." Mia je osjetila kako je to biće dodirnulo to njezino područje tijela i kako je toplina krenula kao da joj tijelo govori: pogledaj me, osjeti me.

Nastojala je raditi po uputi. Disala je osjećajući to područje. Ispočetka se ništa nije zbivalo osim što je ona uživala u toj toplini, kao da se to područje otapa. Nakon nekog vremena osjetila je da joj je lice mokro od suza. Odjednom više nije bila tu već u jednoj tamnoj sobi.

Nespremna, samo je disala i promatrala, sva ona toplina je nestala i ona je imala osjećaj da se njezino tijelo stišće od nekog užasa. U tom trenutku vrata sobe su se otvorila, svjetlost je banula unutra i na trenutak je zaslijepila. Osjetila je kako je neka velika ruka prima poput mačića i iznosi van.

Smrad te osobe bio je nesnosan i ona je instinktivno nastojala ne disati. Trenutak zatim osjetila je da leti poput nekog pera i tada je shvatila da joj je tijelo malo, dječje i da slijeće na neku prostirku. Glavom je lupila o zid i sve je postalo mutno.

Ona ruka koja ju je iznijela van dobila je i ostatak tijela. Vrlo veliko i smrdljivo tijelo nadvilo se nad nju. Osjetila je kako piški od straha i kako zatim na njezino lice slijeće jedan jaki šamar. Ono veliko tijelo nešto se deralo, a zatim je osjetila kako joj skida hlače.

Sve nakon toga postalo je mutno i tamno i ona se ponovno našla u krugu, ispred onog predivnog vjetra, koje ju je sada obuhvatilo te ju nježno ljuljalo i nešto pjevalo. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da se pribere, a zatim je osjetila kako joj tijelo protresa žestoki plač.

Jedan dio nje osjećao je kao da umire, kao da je upravo došla u doticaj s otrovom koji se sada nezaustavljivo širi njezinim tijelom prateći je na neki drugi svijet. Njezin um odbijao je bilo što čuti, bijes se širio njezinim tijelom, a njega je okruživala bol koju je bilo nemoguće rastvoriti. Osjetila je kako plače, kako bijesni, kako joj se tijelo grči i kako na trenutke gubi kontrolu.

Strah od onog što joj se događa bio je tako velik da je na trenutke dozvolio čuti: *"Pusti.. samo pusti.. potrebno je da to pustiš.."*, netko je govorio, a ona je znala da je to istina. Samo što jedan dio nje nije to želio pustiti. Jedan dio nje se želio vratiti u onu sobu i ubiti onu ruku, ubiti tijelo te ruke, ubiti sve.. Osjetila je strašan poriv za ubijanjem, osjetila je nešto poput ludila u sebi.

Ponovno se probio melodičan glas: *"Osjećaj taj poriv, prođi kroz njega, iza njega je svjetlo.."* Podržana u svojoj namjeri dopustila je sebi uron u to ludilo. Na trenutak ponovno nije bila tu već je padala kroz tamni tunel sačinjen od svjetla. Sve je bilo tamno, ali je svijetlilo, nešto što ponovno njezinom umu nije bilo jasno.

Padajući osjećala je kako se pokušava uhvatiti za taj bijes, za tu mržnju koja je kolala njome, ali kao da to sve polako počinje blijediti, kao da taj tunel nekako upija te njene osjećaje. Nije bila sigurna koliko dugo pada, ali taj je pad postajao sve

ugodniji. Osjećaji su bili tu, ali sve bljeđi.

Na trenutak ugledala je tunel kako i dalje svijetli, ali i rastvara se. Osjetila je kako to svjetlo rastvara i njezino tijelo i kako mir ulazi u svaku stanicu njezina bića. Kao da je od svjetla, kao da je ona samo svjetlo.

U trenutku kada se razletjela na milijardu svjetlosnih točkica našla se ponovno u krugu, ali potpuno svjesna i budna. Vidjela je da su svi i dalje spojeni, da se svi međusobno podržavaju, ali su usmjereni na sebe i da ispred nje i dalje stoji ono biće. Bilo je to isto biće, ali sada više ne od vjetra već više poput osobe, mogla je razaznati oblik koji je sada sličio više ljudskom.

Biće se smiješilo isijavajući ljubav. Mia je promatrala oči te unutar njih prepoznala jednu njoj poznatu žensku energiju. Vraćala su joj se sjećanja na djetinjstvo, vrlo rano djetinjstvo i na ženu koja se često igrala s njom. Znale su se tako dobro zabavljati da je Mia bila nesretna kad je morala na spavanje. Znala je da ne smije nikome reći za tu ženu jer je njezini roditelji ne vide. Vrlo je često njezina mama stajala pokraj nje, prolazila kroz nju i Miji je to bilo beskrajno smiješno, zajedno su se smijale i uživale.

Sada je ta žena poprimila oblik kakav je ona tada poznavala. Njezino srce uzbuđeno je poskočilo od veselja, osjetila je kako joj ruke kreću prema toj ženi i kako joj ta žena uzvraća zagrljaj. Stajale su tako dugo, njihove energije ispreplitale su se i Mia je osjećala kako njezinom zdjelicom, nogama, cijelim tijelom kola iscjeljenje, toplina, ljubav.

Energetski krug oko njih držao ih je na okupu, davao zaštitu i svakom omogućavao da doživi ono što mu je potrebno za taj trenutak. Helen je cijelo vrijeme samo promatrala druge. Osjećala je strah u prsima i nije imala hrabrosti susresti se s njim. Čula je neke poruke, ali se na njih oglušila, samo je promatrala energije drugih.

U trenutku kada je Mia doživljavala svoje otpuštanje traume, Helen je počela osjećati trnce po cijelom tijelu. Ispočetka je nastojala ne obraćati pažnju na to, ali onda su trnci prešli u valove energije i tada joj je cijelo tijelo počelo bridjeti i skoro peći. Razmišljajući koliko je to nelagodno, nastojala se smiriti disanjem.

I dalje je čula da joj netko nešto govori ali njezin otpor bio je toliki da se to pretvaralo u neke šumove. Čvrsto je odlučila ostati prisebna, smatrajući i da to što je sada ovdje i radi ove stvari sasvim dovoljno.

Trenutak kada je njenim umom proletjela slika bio je toliko brz da niti njezin otpor tu nije mogao ništa. Slika je sačinjavala djelić neke scene u kojoj je ona vidjela sebe kako odlazi dok neko dijete plače za njom. Znala je da je to njezino dijete, ali se tada nije niti okrenula, skupljala je svu hrabrost da ode.

Scena se prekinula, osjećala je težinu u grudima poput velikog kamena. Jedan dio nje osjećao je da bi trebala nešto s tim napraviti, ali njezina tvrdoglavost bila je jača. Ostala je tako sjediti nadajući se da će Ingrid uskoro prekinuti ovu meditaciju ili što god se događalo.

Upravo u tom trenutku osjetila je ljubav koja je došla direktno od Mije, nije

bila sigurna kako to osjeća, ali u toj ljubavi osjetila je Mijinu energiju. Tada je počela plakati, njezina obrana više nije mogla izdržati i ona se počela rasipati u drhtajima plača. Dok joj se cijelo tijelo treslo osjetila je kao da je Mia grli, znala je da nije fizički tu, ali ju je njezina cijela energija obavijala.

U jednom trenutku ona scena se vratila, vidjela je to dijete kao Miju koja je trčala za njom i molila je da se vrati, a ona je samo jurila, bez okretanja, znajući da neće moći otići ako se okrene.

Scena je nestala, a ona se počela smirivati. Onaj grč u prsima bio je samo tupa bol. Njezin otpor ponovno se javio i ona je bila svjesna da je dopustila samo djelomično toj boli da izađe. Pomislila je kako je i to bilo previše.

Sjedila je tako dalje, više ne osjećajući Mijinu energiju, samo usmjerena na disanje. Nadala se da će sve ovo uskoro završiti. Tada je čula kako Ingrid polako počinje davati upute da osvijeste sada svoje fizičko tijelo. Krug se počeo rastvarati i oni su polako postajali svjesni samo svojih fizičkih tijela i prostora oko njih.

31

Sunce je bilo u zalasku, svjež zrak kružio je oko stolica, drveća, donoseći dašak mora. Cvrči su pojačali svoj ton, dok je tišina zvučala kao da govori neku svoju priču. Svi su sjedili, promatrajući jedni druge i prostor oko sebe.

Nakon nekog vremena svi su počeli promatrati Miju, ona je sjedila u nekom miru koji je isijavao iz nje dok joj je lice još uvijek bilo mokro od suza. Nove suze krenule su uz smiješak, suze olakšanja, te ih je sve sretno promatrala.

Eireen je ustala i prišla joj, Mia je ustala te su jedna drugu zagrlile. Stajale su tako neko vrijeme, a onda se Eireen vratila na mjesto. Već je bio polumrak koji je sve oko njih omotavao u neku magiju.

"Ovo je bilo jako korisno, dovoljno smo bili usklađeni da održavamo krug snažnim. To je omogućilo nekima od nas stvarno snažna otpuštanja." Ingridin glas je prekinuo tišinu. Okrenula se prema Mii koja joj se smiješila.

"Da, ovo je bilo korisno. Osjećam se poput druge osobe, osjećam se slobodno. Nisam zapravo niti sigurna što se točno dogodilo." Mijin glas bio je pomalo hrapav od plača.

"Oslobodila si energetske čvor koji te držao u ljutnji i ponekad dovodio u neko stanje ludila. Ovo s čim si se susrela jedan je davni život, bio je izuzetno stresan i traumatičan za tebe, nikad se nisi od njega oporavila. Svaki put kada bi se ponovno inkarnirala, te vibracije vodile su te u neke teške situacije ili ludilo. Nekoliko života je prošlo od tada. Sada si odvezala taj čvor, bit će potrebno još neko vrijeme da se sve zacijeli, ali sada si spremna krenuti dalje." Ingridin glas bio je dubok i melodičan.

Svi su šutjeli. Prvi je progovorio Marcus: "Samo na trenutak vidio sam te, Mia, kako se grčiš, osjetio sam kako ti spontano šaljem potporu, osjetio sam to od cijele grupe. Ali onda me povukao osjećaj da nešto nije uredu s Helen, taj dio osjećam još i sada. Iako, moram se odmah ispričati da meni još uvijek nije sve jasno."

"Nije ti jasno ili te je strah priznati da ti je jasnije nego što misliš?", ubacila se Ingrid. Marcus je pogledao prema njoj, pogledavši zatim prema zemlji, šutio je par trenutaka, a zatim tiho rekao: "Ne znam. Možda si u pravu. Mislim da mi je potrebno vrijeme. Donedavno ništa od ovoga za mene nije postojalo." Njegov je glas bio poput šapta.

"Tako to ide, buđenja i otvaranja idu iznenada. Baš zato što to nije nešto što trebamo naučiti nego nešto čega se trebamo prisjetiti. Tada nas jedino naš um može spriječiti u tome da nam prisjećanje i shvaćanje postane prirodno." Ingrid se naslonila udobnije na stolici.

"Da, vjerujem da je tako. Dok govoriš osjećam kako se opuštam još više. Hvala ti!", njegov glas poprimio je normalan ton. Ingrid je samo klimnula glavom.

Cijelo to vrijeme Helen je samo šutjela, osjećala je kako se njezino tijelo sasvim lagano trese, gledajući u pod nastojala se smiriti.

"Nije moguće da se smiriš. Potrebno je da si dopustiš otpuštanje." Ingridin glas bio je dubok i pomalo oštar, ali u njemu se osjećala podrška. Helen je i dalje šutjela, ali kako su se svi okrenuli prema njoj, njezino tijelo počelo se još više tresti.

Zatvorila je oči. Osjetila je kako joj svi ponovno šalju potporu, sve to postalo joj je nepodnošljivo te je skočila sa stolice i odjurila prema kući, čula je kako iza nje nastaje komešanje i Ingridin glas koji govori da je puste.

Otrčala je na gornji kat, uletjela u svoju sobu i bacila se na krevet. Sklupčala se u položaj fetusa i na sebe navukla poplun i sve deke koje je našla na krevetu, sve više i više imajući potrebu da se njezino cijelo tijelo prestane tresti i da se ugrije. Tako su prolazile minute i ona se polako počela smirivati, osjećajući olakšanje zbog toga. U glavi je ponavljala imena najdražih biljaka i u svoj um prizivala njihov oblik. Slike cvijeća izmjenjivale su se sa slikama drveća, povrća, njezin um se ispunio slikama zelenila koje je obložilo zidove iza kojih je osjećala strah. Prošlo je tako pola sata i ona se napokon počela osjećati svojom. Tada je od iscrpljenosti zaspala.

Sanjala je neku liticu na kojoj stoji s Ingrid. Gledale su u daljinu, a onda je Ingrid progovorila. *"Tada je isto tvojim postupcima upravljao strah. Bilo te je previše strah suočiti se, bilo te je strah da te ne povrijedi, bilo te je strah za sebe. Toliko da si ju ostavila. Bol koja je kasnije nastupila zbog te odluke prati te još uvijek. Ako dopustiš strahu da ponovno upravlja tobom nećeš se riješiti te boli. Lakše je živjeti bez te boli nego je tako duboko pospremiti u sebe. Dopusti si sjetiti se, sve je ok."*

Ingrid se okrenula prema njoj, a njezino lice promijenilo se u lice Mije koja joj se smiješila. Zatim se Mijino lice transformiralo u lice onog djeteta i ona je osjetila kako plače u snu. Taj plač ju je probudio i sada je sjedila na krevetu u mraku sobe dopuštajući da joj se suze slijevaju niz lice.

Pogledavaši na sat vidjela je da je kasno u noć. Svi su već sigurno otišli spavati

te je odlučila iskrasti se u kuhinju i uzeti nešto za jelo. Svježina noći potaknula ju je da na svoju odjeću još navuče kućni ogrtač koji je visio na vratima. Tiho je izašla iz sobe te krenula po stepenicama dolje u kuhinju.

Ušavši u kuhinju stala je na nekoliko trenutaka da joj se oči priviknu na polutamu, mjesec je bio skoro pun, obasjavao je ulaštene radne površine umotavajući stolice i stol u magične plašteve. Na stolu je još uvijek gorjela svijeća obasjavajući Mijino smireno lice, sjedila je opušteno zatvorenih očiju.

Helen se ukočila vidjevši je, razmišljajući je li moguće da je Mia nije čula. U tom trenutku Mia je otvorila oči i uputila joj blagi smiješak.

"Toliko uzbuđenja, nije bilo šanse da zaspim, glad me potjerala u kuhinju, očekivala sam da će još netko doći." Ustavši krenula je prema frižideru. "Ostalo je još od večere, spremili smo za tebe, sjedni, donijet ću ti", a zatim se okrenula prema Helen koja je još uvijek ukočeno stajala na vratima.

"Nisam sigurna što ti se dogodilo, nadam se da si se malo smirila. .ali mogu ti reći da pakao koji sam ja prošla danas u krugu definitivno osjećam kao teret za koji sam sretna da sam dotakla i osjećam djelomično otpustila. Stoga, ako misliš da ti mogu pomoći, samo reci." Okrenula se natrag prema velikom frižideru tražeći hranu.

"A tu je, naravno, sve stručno umotano i zamotano, nije loše Ingrid s tom poslugom.. mislim da bih se mogla naviknuti!" Zadnje riječi bile su popraćene smijuljenjem.

Vratila se do stola noseći keramičku zdjelu s poklopcem, a zatim se vratila po tanjur. "Evo, to je to, jako je fino, ako želiš mogu podgrijati ali čini mi se da će hladnije biti još bolje.. a i čitala sam da nije baš zdravo previše podgrijavati hranu." Uz tu zadnju tvrdnju srušila se natrag na stolicu pogledavajući prema Helen: "Nadam se da me čuješ i da ne mjesečariš, stojiš tamo kao kip?!"

Helen je još neko vrijeme tako stajala, a onda se sporo pokrenula prema stolu. Osjećala je tijelo kao umrtvljeno i sada je razmišljala da je to možda od gladi. Sjela je te posegnula za povrćem i tjesteninom, sve se nalazilo u umaku od vrhnja i nekih začina, znala je da njezin um duboko u podlozi zna po mirisu koji su to začini, ali u ovom trenutku sve se više osjećala paralizirano.

Natjerala se uzeti nekoliko zalogaja, ali bilo joj je sve teže žvakati, vilica joj se kočila i cijelo tijelo joj je protresao neki strah. Prestavši jesti, naslonila se na stolicu i zagledala u Miju koja se igrala sa svijećom ispred nje. Osjetila je kako joj suze klize niz lice te čula sebe kako govori: "Oprosti što sam te ostavila.."

U početku Mia se nije niti pomaknula, Helen se ponadala da Mia nije čula, a zatim je Mia pogledala u nju sa shvaćanjem i s nekim pomalo histeričnim smijanjem rekla: "A ti oprosti što su te spalili zbog mene."

Prostoriju je ispunila tišina, njih dvije sjedile su tako gledajući jedna u drugu. Mia je prva zatvorila oči, Helen je i dalje gledala prema njoj, a zatim ponovno čula kako neki glas dopire iz nje.

Osjetivši se potpuno slabom njezin otpor je popustio i ona je dopustila tom

glasu da se probije. *"Osjeti..osjeti sve što se u tebi nakupilo. To su samo iskustva. Vi ste samo u igri iskustva. Osjeti.."* Glas je bio melodičan, činilo joj se da je opušta. Nakon te rečenice oko nje se uskovitlala energija u spiralnim krugovima koji su se spajali i dizali u vis.

Zatvorenih očiju promatrala je te boje, neke od njih nikad nije vidjela, ali ih je na neki način poznavala. Zatim se ispred njenog unutrašnjeg vida stvorila jedna svjetlosna kugla, isprva kružeći oko nje zaustavila se u razini njezine glave. Iz te kugle počele su izlaziti nebesko plave zrake svjetla koje su ulazile u njezinu glavu, osjetila je kako se momentalno opušta. Disanje joj se usporilo i sada je osjećala sve veću i veću lakoću u tijelu. Odlučila je pustiti se, više nije imala snage za borbu, a ovo sada činilo joj se kao olakšanje. Pomislila je kako je ovo možda smrt koja će je spasiti od sve te boli i cijelog života.

Sljedećeg trena našla se u nekom prostoru koji je izgledao poput sobe, plavih zidova i nekih kružećih mali zvijezda uokolo. Ona je stajala na sredini, taj prostor oko nje činio se poput zidova, ali ona se nikada u svom životu nije osjetila tako slobodno i prostrano. Razmišljajući gdje se nalazi, osjetila je kao da se njezina vibracija povećava, kao da počinje vibrirati. Slike su se pojavile po tim zidovima.

Ispočetka izgledale su blijedo i neprepoznatljivo.. čula je u pozadini zvukove. Tada su se slike počele izoštravati izmjenjujući se tako brzo da ništa nije uspjela prepoznati. Tada su se zaustavile na sceni zbog koje se cijelo Helenino tijelo ukočilo.

Scena je pokazivala dijete koje trči za njom i plače. Gledala je u to kao hipnotizirana. U sebi je čula svoj glas koji kao da moli za smrt. Nije mogla okrenuti glavu od te slike, nije se mogla pokrenuti, smrt joj se sada činila kao izlaz. Onaj glas ponovno se melodično pojavio: *"Ovo je trenutak tvog najvećeg straha, tada te taj paralizirajući strah odveo od nje.. probaj to osjetiti."* Glas je bio popraćen svjetlom, ponovno ona nebesko plava svjetla koja su se sada omotavala oko nje.

Opuštanje je krenulo od nogu, kao da su se počele smirivati, a zatim se osjećaj opuštanja podizao kroz cijelo tijelo prema glavi. Osjećala je kao da se otapa. *"Vidiš, nije tako strašno.. samo si dopusti dalje.."* Glas je bio jači i melodičniji, podupirući je s plavim svjetlom.

Kad je opustila cijelo tijelo, osjetila je kako plače, ali to nije bio neki običan plač, to je bilo neko bolno zavijanje koje je dolazilo iz njezine utrobe. Životinjski urlik koji je proparao njezino cijelo biće i nakon kojeg je u njoj ostala samo tišina.

Sve je stalo, ona je i dalje lebdjela u tom prostoru, okružena tim plavim energijama potpore, scena ispred nje je nestala. Nesigurna koliko je vremena prošlo, uživala je u tom trenutku, ta bol koju je cijeli život potpuno nesvjesno vukla sa sobom sada je nestala i ona je pomalo počela osjećati nešto poput olakšanja. Uživajući u tom trenutku, sve više i više je osjećala svoje fizičko tijelo, sve dok nije počela osjećati i stolicu, a zatim se potpuno svjesno našla sjedeći za stolom u kuhinji ispred Mije koja ju je promatrala.

"Ovo je bio urlik vrijedan pažnje, ali ipak mislim da nisi nikoga probudila, čuo se na neki sasvim drugačiji način.. ne fizički.. ali ja sam ga čula unutar sebe." Mia se

smiješila. "Čini mi se da ćeš sada doći do svog mira."

Helen je još zbunjena od svega gledala u Miju. "Misliš da je sve ovo što vidimo istina?"

"Ne znam je li istina, moj um ima tisuću upitnika", Mia je na trenutak zastala. "Ali nekako ima smisla jer donosi svima rasterećenje i otpuštanje.. onda valjda ima smisla."

Helen se počela osjećati prisutno i smireno. Pogledavši prema Miji osjetila je po prvi put samo ljubav. "Ako je to istina i ako bih sada mogla to nekako posložiti, ispada da sam te ja ostavila kao malo dijete, zbog čega si ti prošla pakao. Nakon toga ti si me na neki način odvela na lomaču sa sobom. Bol zbog toga što sam te ostavila pospremila sam tako duboko u sebi da je nisam osjećala, ali sam zato ljutnju zbog lomače, osjećaj nepravедnosti, osjetila prvi put kada sam te vidjela. Naravno, tada nisam znala zbog čega je to, ali nevjerojatno si me živcirala!" Helenin glas bio je tih ali siguran.

"Kako se sada osjećaš kada me vidiš?" Mia se blago nasmiješila.

"Sretno!" Helen kao da je samu sebe iznenadila tim odgovorom. Zastavši na trenutak da promisli i osjeti ponovila je, "Sretno! To je stvarno ispravan odgovor. Nekako osjećam samo povezanost s tobom."

Mia je nekoliko trenutaka šutjela, kao da kopa po sebi za odgovorom, a zatim opuštenim i pomalo veselim glasom izgovorila, "Da, ja se isto tako osjećam. Sretno!" Sjedile su tako gledajući jedna u drugu.

"Vjerujem da će nam s vremenom postati jasnije, ali uskoro će svanuti i svi će se probuditi i biti spremni za akciju, mislim da je vrijeme za spavanje." Mia je polagano počela ustajati od stola zijevajući. Helen je samo klimnula glavom.

Mia je stigla do nje i s leđa ju brzo zagrlila, "Laku noć" te krenula iz kuhinje. Helen je ostala još neko vrijeme sjedeći u kuhinji, od toliko energije nije bila sigurna da će zaspati, a i željela je još neko vrijeme ostati u ovom miru.

Jutro je započelo jednim od najljepših izlazaka sunca u zadnje vrijeme, sudeći po Ingridinim riječima. Toplina se uvlačilala u kuću i njezine trenutne stanare pomažući im da smirenije spreme svoje torbe i zapute se na doručak.

Svatko u svojim mislima spustili su se u vrt gdje je onaj isti konobar uz pomoć kuhara servirao veličanstven obrok. Tišina je ponovno vladala među njima. Toliko bliski, a toliko udaljeni bili su uglavnom zbunjeni. Povratak u svakodnevicu koji ih je danas očekivao unosio je u njih tjeskobu. Kako se vratiti nakon svega, što uopće napraviti sa svojim životom sada, čemu sve ovo služi, bila su samo neka od pitanja

koja su ih mučila.

Upustivši se s užitkom u doručak na trenutak su tišinu zahvalno zamijenili mljackanjem i hvaljenjem jela, kuhara, konobara, kuće i Ingrid kao domaćice. Ona je ih sve samo promatrala, zahvalivši se na pokojem komplimentu, nasmiješivši se na osmjech, ali vraćajući se natrag u tišinu. Njezino disanje bilo je ravnomjerno, a energija se postupno povećavala.

Do kraja obroka svi su to počeli primjećivati i kod sebe, dah im se smirio, energija povećala i sada su osjećali kao da titraju na stolicama. Ponovno je nastao muk, pogledavali su jedni druge bez riječi, osjećajući da im se svima sada isto događa.

"Jedno od osnovnih pravila koje bi bilo dobro uvesti u svakodnevicu je – prestati se iščuđavati!" Ingrid se, završivši doručak, naslonila na stolicu pogledavajući ih po redu. "To iščuđavanje i pitanja koja onda slijede zatvaraju vas i usporavaju. Zar niste do sada već mogli shvatiti da um ovo ne može shvatiti?", zastala je kao da očekuje odgovor. Svi su šutjeli.

"Ni ja ne znam sve odgovore, ali ih slušam kako dolaze. Čim osjetim da se nešto događa, oko mene, u meni, u vama, samo se smirim i osjećam, osluškujem, bez očekivanja.", na trenutak je zastala. "A onda kad vidim i osjetim, kad odgovori počnu dolaziti, ne pitam se, ne preispitujem, samo puštam da mi shvaćanje ojača i da mi donese mir. Smirenost je jedan od način kako ćete se zaštititi, a to je ujedno i tema jutrošnjeg druženja, prije nego se razidete."

Konobar koji se pojavio u tom trenutku donio je pauzu koju su svi iskoristili kako bi na trenutak osjetili što su upravo čuli. Mia je počela nervozno lupkati nogom, Helen koja je sjedila do nje stavila joj je dlan na ruku, Mia se počela smirivati i nakon par trenutaka polunervozno, ali zahvalno pogledala prema Helen.

To nije promaklo Eireen koja je osjetila zadovoljstvo s očiglednim razrješenjem između njih. Dok je slušala Ingrid umom joj je proletjela slika onog svećenika, osjetila je kako joj se kralježnicom počinje uspinjati jeza. Trenutak zatim stol je bio oslobođen suđa, na njemu je ostalo samo cvijeće, čisti mali tanjurići, kolači, vruća kava, čaj i šalice.

Eireen se pitala koliko dugo je bila u svojim mislima kad nije primijetila kako se ovo dogodilo, kakav je to konobar koji sam u par minuta sve to napravi. Možda je i on neko svjetlosno biće, uz smijeh je nastavila razmišljanje koje je Ingrid prekinula: "Naravno da je!"

Svi su je u čudu pogledali, jedino je Eireen znala na što se to odnosilo. "Samo sam se šalila", protisnula je tiho.

"To je dobro, dala si mi dobar uvod da krenem s onim što vam trebam reći!" Ingrid se zvonko nasmijala. "Eireen je pomislila kako je ovaj konobar možda neko svjetlosno biće kad tako magično izmjenjuje stvari na stolu.. moj komentar odnosio se na njezino razmišljanje." Na trenutak je zastala kako bi svi upili što je upravo rekla.

"Svi smo mi svjetlosna bića, svi potječemo iz istog izvora. Samo smo po putu krenuli na razne strane u potrazi za iskustvima, za raznim zadacima; nekada su zadaci

potpuno zemaljske prirode, nekada se odnose na spajanje s višim razinama, ovisno kakva nam iskustva trebaju i što smo u prošlosti prolazili. Također neki su u ovom trenutku i dalje na strani svjetla, a neki su u protuteži svjetlu te u iskustvima tame. Znajte da je jako lagano upasti u tamu, to se dogodilo svima. Svaka naša reakcija bijesa, ega i samosažaljenja, svaka destruktivna situacija u nekom životu vrlo lako nas je mogla dovesti do nesvjesnosti koja ne poznaje ljubav, stvaranje, kreaciju, koja ne podržava život već voli razaranje i uništenje, koja živi kroz bijes i mržnju." Zastavši, sve ih je redom pogledala.

"Ali isto tako svako naše takvo iskustvo dovelo nas je natrag do svjetla i širenja svijesti. Kako ćemo savladati nešto ako se prvo u to ne umočimo. Zato poštuju svaki oblik života na koji naiđete jer svaki je na svom putovanju."

Energija oko njih počela se stvarati u krug, osjetili su kako su okruženi sada već poznatim svjetlosnim bićima i kako krug jača. Eireen je zatvorila oči, ali ispred njih samo je vidjela onog svećenika, jeza se ponovno počela dizati njezinim tijelom.

Čula je Ingridin glas: "Eireen reci nam što se trenutno događa..", to je bila više konstatacija nego pitanje. Pokušavajući pronaći kako početi, Eireen je na početku pomalo zamuckivala: "Paaa.. događa se.. vidim.. mislim osjetim, vidim, ne znam...", trenutak tišine, "Vidim pred sobom svećenika koji me pokušao nedavno napasti, osjetim jezu kroz cijelo tijelo." Glas joj je pomalo drhtao.

"Odlično. Reci nam što osjećaš prema njemu?" Ingrid je zvučala zadovoljno, ali vrlo smireno. Zamislivši se, Eireen je izjavila: "Odbojnost.. i strah."

"Samo to?" Ingridin glas postao je dublji.

Shvativši da je ovo neka lekcija, Eireen je nastojala smiriti disanje. Svi su sjedili zatvorenih očiju i promatrali energije. Oko njih nalazio se krug svjetlosnih bića i energija je bila snažna. Osjetila se zaštita, ali Eireenin strah unosio je neku vrstu komešanja i radio nešto poput rupa u tom krugu.

Kroz njih se polagano uvlačila neka energija od koje su svi osjećali laganu jezu. Instinktivno su se usmjerili na disanje šaljući cijelom krugu, a posebno Eireen, potporu. Njezina energija bila je poput nekog elektriciteta, na trenutke smirena, na trenutke kao pod naponom.

"Osjećam sažaljenje za njega, osjećam bol koju nosi u sebi." Eireen je osjetila sada bol i u svojoj srčanoj čakri, imala je osjećaj kao da se iz njezinih grudi isisava zrak.

"Odlično, osjećaj i dalje." Ingridin glas bio je vrlo dubok i smirujuć. Dok je govorila, imali su osjećaj da svojim glasom nekako usporava vrijeme. Znali su da je to samo njihov osjećaj smirenja koji ona izaziva vibracijom glasa.

Potaknuta, Eireen si je dopustila osjećati dublje. Svećenikova energija nalazila se jasno ispred nje, ali na trenutak kao da je blijedila. Nastojeći ne gledati u njega, usmjerila je pažnju na pritisak u grudima koji je jačao.

"Osjećam njegov strah koji je nekako pomiješan s mojim", zastala je na trenutak. "U tom trenutku još više mi ga je žao.. ali onda osjetim kako se moj um ljuti na njega i zamjera mu za sve što radi, tada više ne osjetim sažaljenje već bijes.",

ponovno zastavši nastavila je,

"Kad se natjeram ponovno samo osjećati više nemam ljutnju nego empatiju. Mislim da mu je jako teško." Nakon što je to izgovorila, energija ispred nje bljesnula je i više nije vidjela njegov oblik već samo tamni krug koji kao da je pulsirao.

Toliko se iznenadila da je čak i na glas poviknula unijevši u cijeli krug nemir i strujanje energije. Tišina je bila između njih. U centru se pojavio i Ammon obraćajući im se unutrašnjim glasom: "*Ostanite smireni i samo dišite, osjećajte sebe, svoju energiju, osjećajte svoju snagu.*" Njegov glas bio je tako vibracijski ugođen da je u cijeli krug odmah unio smirenje.

Nitko u krugu nije shvaćao što je Eireen prestrašilo, ali nisu otvarali oči, poslušali su Ammonove upute i kroz nekoliko je trenutaka Eireen ponovno smireno disala. Promatrala je onaj pulsirajući krug ispred sebe, imala je osjećaj da joj se obraća. Pokušala je čuti što joj govori, ali su do nje dolazili samo neki nerazumljivi dijelovi koje je ona više vidjela poput nekih simbola nego čula.

Osjetivši kako joj svi šalju potporu odvažila se ući još dublje u sebe, osjetila je kako joj treba sav njezin mir da čuje poruku ovog kruga. Prolazili su trenuci i ti zvukovi dolazili su sve jasnije i jasnije. Eireen je osluškivala, disala, smirivala se, a onda u jednom trenutku izletjela je na neko njoj potpuno nepoznato područje.

Energije su bile snažne i ona se osjećala kao u nekom uraganu. Sve se snažno vrtjelo oko nje, onaj crni pulsirajući krug i dalje je pred njom lebdio, a boje su se oko njih izmjenjivale iz tamne u svijetle unoseći ponovno nemir u nju. Jedan dio nje bio je spreman sve ovo prekinuti i vratiti se ponovno u spoj s fizičkim tijelom, ali drugi dio je znao da je ovo prilika za neko razrješavanje.

Osjećajući da i dalje ima potporu, odvažila se ponovno naći svoj mir, smiriti disanje te pokušati čuti što joj taj krug govori. Nakon nekoliko trenutaka, krug se počeo rastvarati i mijenjati oblike. Prvo se izdužio pa se proširio dok na kraju nije poprimio ljudsko obličje.

Tijelo je bilo tamno, poput crne rupe u svemiru, pomislila je Eireen, dok su oči bile privlačno zelene. Sada su je te oči promatrale, kao da joj prodiru u dušu. Čula je riječi unutar sebe: "*Poznam te u dušu.. poznam te bolje nego ti sebe poznaješ.*"

Riječi kao da su prodirale kroz nju, kao da su joj rastvarale utrobu. Osjetila je unutar sebe kako to ne smije dopustiti te se sjetila jedne energetske vježbe. Iako gubeći snagu svakim trenutkom, uspjela je vizualizirati u svojoj utrobi svijetleću kuglu koja se širila svakim njenim udahom sve dok u jednom trenutku nije počela cijela svijetliti. Biće se malo udaljilo od nje, osjetila je kako joj energija ponovno jača.

Neko vrijeme ništa se nije zbivalo, to biće kao da ju je promatralo, Eireen je odlučila samo svijetliti. Nakon nekoliko trenutaka u sebi je čula smijeh, pokušavalo je prodrijeti u nju, ali ona je svakim trenutkom svijetlila sve više i više. Borba između vibracije smijeha i njenog svjetla pokazala joj je da je na dobrom putu te je sada uložila svu svoju snagu da postane jako svijetla, da zasvijetli najjače što može, a onda se sve prekinulo.

Sjedila je u krugu, biće i sve energije koje su ga okruživale nestale su, kao da

se ništa od ovog nije dogodilo. Čula je ptičice kako pjevaju, osjetila toplinu sunca na koži, vjetar koji je mazi i ostale u krugu kako vrijedno održavaju energiju, nasmijala se na glas. Neki su uzvratili smijanjem, energija se postupno počela smanjivati sve dok nisu ostali samo oni, sjedeći, pogledavajući se i uživajući u toplini sunca.

"Jedna lagana šetnja do plaže dobro će nam doći da provjetrimo i sebe i energije, te protegnemo noge. Na plaži ćemo pričati o ovome." Ingridin glas bio je poput cvrkuta ptica. Skačući žustro na noge, pljesnula je rukama kao da želi probuditi sve uspavane glave.

Nasmijavši se njezinom malom performansu svi su se podizali sa stolica te krenuli za njom. Vjetar i sunce pratili su ih na tom putu. Približavajući se plaži osjetili su sve jači miris biljaka kako se prožima s mirisom mora koje je osvježavajuće donosilo miris vjetra i soli. Nebo je bilo bez oblaka, kao da čeka da se po njemu ispiše neka pjesma.

33

Helen je gledala u daljinu, osjećala je prisutnost ostalih ali to je sada bio neki pozadinski efekt. Intenzivnije je osjećala vlastitu prisutnost, možda po prvi put u životu.. u ovom životu, ispravila se.

Ta prisutnost očitovala se poput ugodne težine u tijelu, koja sve njezine dijelove drži na okupu, ne dopuštajući joj da se raspadne. Negdje u dubini osjećala je smirenje emocija, prihvaćanje sebe kakva jest. Nije bila još sigurna kakva je, ali je znala da se prihvaća.

Suze su kliznule njezinim licem, olakšanje, ganuće, prepuštanje. Neki dio nje kao da se rasplinuo, onaj dio koji je uvijek unutar sebe osjećala poput utega, poput konopa s kojim je sputana za neko mjesto tuge i boli.

Prenulo ju je Katyno približavanje, sjela je pored nje zagrlivši je. Između njih strujala je toplina, ali i snaga. Helen se nastojala sjetiti kad se pored neke ženske osobe tako ugodno osjećala. Jedino čega se mogla sjetiti je bol i strah od povrede. Sjedila je kraj Katy i osjećala ljubav, prema njoj, prema sebi, prema životu.

"Znaš da će se i to mijenjati s vremenom, neki dani bolji, neki lošiji.. to mi već neko vrijeme Ingrid govori kada god je vidim", Katy se vragolasto nasmiješila nakon što ju je Helen upitno pogledala. "Ne mogu baš kao Ingrid čuti sve što netko drugi misli, ali mogu sve više osjećati ono o čemu netko misli, tako sam sada osjetila tebe.. pa rekoh da se malo i ja poigram iznenađenjima." Katy se ispružila na pijesak pogleda uprtog u nebo.

"Ali da, ono što sam sada rekla važno je. Znam koliko si to moramo stalno ponavljati, to je nešto što si ja često moram reći. Osjetim kako mi neki dan postane

težak i pomislim si pa gdje je sva ona svjesnost koju sam osjećala", na trenutak je zastala pogledavši prema grupi nedaleko od njih.

"Tako će biti i sada. Jedan dio mene želio bi da je ovo za stalno, da svi ovdje živimo i da su nam svi odgovori stalno prisutni. A onda shvatim koliko je to nemoguće i koliko bi bilo nesvrhovito.. i onda znam da će mi možda već sutra kada se probudim u svom krevetu biti teško."

Helen je legla kraj nje, uhvativši je za ruku: "Da, bit će nam teško ali sad smo tu, sada znamo jedni za druge. Vjerujem da mi se onakve boli i ljutnje više ne mogu vraćati." Osjećala je kako joj njezin vlastiti glas u ovom trenutku pruža neko smirenje. Katy ju je samo stisnula za ruku i tiho rekla: "Vidjet ćemo."

Za to vrijeme grupa se raštrkala po plaži, neki se rastežući, neki trčeći, neki močeći noge u pro hladnom moru. Ingrid je nakon desetak minuta ispustila nešto poput zvižduka, a onda je počela hihotati nakon što je vidjela njihove zbunjene poglede. "Da, da, znam da ne zvuči dobro ali ako viknem idemo se okupiti zvučat će još gore, a i boljet će me grlo nakon toga. Ovo zviždanje vježbala sam još kao mala, uvijek sam bila slaba u tome, ali s vremenom sam se navikla da ipak proizvedem dovoljno glasan zvuk da me se čuje." Smijući se, sjela je na pijesak.

Svi su se polako počeli približavati i sjedati u nešto poput kruga. Neki su legli, neki sjeli, ali su svi redom zatvorili oči, sad su već shvatili koliko im je smirenja potrebno da bi se povezali.

Tišina ih je obavila, čuo se samo ritmičan šum valova te kreštanje galebova u daljini. Nakon nekoliko minuta Ingrid je započela nešto poput pjesme. Tijelo joj se u laganom ritmu njhalo, dok je iz nje izlazila melodija sačinjena od zvukova i prekinutih slova. Kao da počinje riječ i onda ju naglo prekida i nastavlja sa zvukom. Proizvedeći vibraciju koja je u svima počela izazivati prvo osjećaj jeze, trnjenja cijelog tijela, a zatim pulsirajuću svjetlost iznad očiju.

Ingrid je pojačala i ubrzala svoje pjevanje, oko njih se stvorio energetski krug i u njemu je sad bilo puno više svjetlosnih bića nego inače, krug je izgledao kao da je dupli, pomislio je Peter u tom trenutku. Osjećao je ostale kako se opuštaju ali istovremeno i zaštićuju. Osjećao je da se to događa i s njim, ali nije bio siguran sudjeluje li u tome svjesno ili je to nešto što se zbiva samo od sebe.

Osjetio je Ammonovu prisutnost, sad su ga već svi poznavali iako zapravo ništa o njemu ne bi mogli reći. Stajao je s njima u krugu jačajući ga svojom prisutnošću. U sredini se počela stvarati jedna svjetlosna kugla velika skoro kao cijeli krug. Njezina unutrašnjost zračila je mekoćom i davala svima osjećaj još veće opuštenosti, ali njezina vanjska ljuska izgledala je poput ogledala.

Isprva su vidjeli sebe i pomalo odraze drugih, a zatim su se ti odrazi počeli pretapati u likove. Peter je gledao u odraz onog starca kojeg je vidio kod prvog susreta s Eireen. Taj starac želio je umrijeti nakon što je izgubio ženu i dijete i smrt mu se nije smilovala, pustila ga je još dugo u tom životu na miru. Tako je on tada to osjećao, tada je tako razmišljao, proklinjući smrt što nije milostiva prema njemu.

Sada je promatrao tog starca osjetivši kako iz njegove srčane čakre izlazi nešto poput svjetla prema srčanoj čakri tog starca. U trenutku kad je osjetio spajanje, njegovim cijelim tijelom prošla je bol, osjećaj patnje, straha, gubitka. Ostavši bez daha, nastojao je smiriti emocije, ali kako ih je on nastojao smiriti, tako je sve više i više odlazio u očaj, želeći pobjeći od toga.

"*Smiri se, diši, prihvati..*", nije bio u stanju prepoznati tko mu šalje te riječi ali one su na njega djelovale smirujuće. Osjetio je kako se pomiče s ruba panike i kako ponovno počinje vladati svojim tijelom. Negdje sa strane osjetio je neki tamni pomak, poput neke tamne sjene, kako se odmiče od njega. Nastavio je disati promatrajući svoje emocije, znao je da su to emocije iz tog života, one koje nikad nije isprocesuirao i koje su ga sada zatekle svojom silovitošću.

Jedna bijela svjetlosna zraka prošla je njegovim cijelim tijelom, primijetio je da se krug koji su stvorili pojačao, svi su bili u fazi iscjeljenja i na trenutak je odahnuo, osjećajući kako je najgore prošlo.

Negdje kraj njega Eireen je osjetila njegovo olakšanje, njezinim tijelom prošla je emocija ljubavi prema njemu, prema svemu onom što su bili. Jedan njezin dio osjećao se oslobođen i to joj je donijelo osmjeh na lice.

Sljedećih nekoliko minuta sjedili su uronjeni u vlastita prihvaćanja i iscjeljenja, a tada je Ingrid ponovno počela pjevati. Ovaj put to je bila drugačija, smirenija melodija koja se sastojala od riječi koje su bile nerazumljive njihovim umovima, ali smislene njihovoj energiji. Riječi su govorile o hrabrosti i postojanju, prepuštanju i ljubavi, putovanju i smirenju, o krugu života.

Nakon što su otvorili oči, pogledavali su se međusobno. Od toliko puno slika u kratkom vremenu nisu bili sigurni tko su si oni međusobno, što trebaju raditi.

"To se um i ego poigravaju s vama, pitanja su to na koja nema odgovora." Ingrid se sada premještala u udobniji položaj za sjedenje.

"Mi smo svi koji jesmo, kakvi jesmo, skup svega što smo bili, što smo izvan ovog planeta i što ćemo biti. Sve što smo sada vidjeli, svako naše svjedočenje o vlastitim odrazima tu je da nam pomogne da osjetimo vlastite mrakove, prepreke i izazove. Nemojte se vezati za te slike, pustite neka vam govore kroz vašu intuiciju, neka vam kažu kroz osjećaj zašto ste to vidjeli, zašto vam je to potrebno. Nekad je to zbog shvaćanja da bi se nešto zatim otpustilo, nekada ste bili već spremni otpustiti, ali vam je bio potreban poticaj. Samo ne dozvolite umu da analizira, od toga nećete imati nikakve koristi", njezin glas stišao se na šum vala, kao da je pustila da zadnje riječi val ispriča.

Peter je pomislio o onoj tamnoj sjeni, a zatim pogledao prema Ingrid, znao je da ga je čula.

Nekoliko trenutaka je šutjela, kao da je negdje daleko, a onda je podigla pogled prema njemu. "Da, čula sam te.. imaš li osjećaj što bi to moglo biti?" Peter je ostao zatečen, ali je ponovno zatvorio oči nastojeći izbaciti misli iz glave.

Trenutak prije nego je želio reći da ne zna, pred njim se kao u nekom filmu

pojaviła ponovno ta scena, vidio je sebe kako se spaja sa svojom prošlom inkarnacijom, kako se tuga podiže na površinu i kako se onda neka tamna sjena spušta preko njega. Ispočetka je bila prozirnosiva, a zatim je brzo postajala tamnija.

Za to vrijeme vidio je sebe kako se grči u boli. Sve se događalo jako brzo, jedno svjetlosno biće iz njihova vanjskog kruga poslalo mu je onu poruku da se opusti, s njom je išla i svjetlost koja je na trenutak odlijepila tu tamnu sjenu od njega. Dovoljno da se on sabere i pojača svoju svijest, dovoljno da se ta tamna sjena više ne može zalijepiti, da ode i da on počne osjećati olakšanje. Sve to odvrtjelo mu se u par sekundi unutrašnjim vidom, zajedno sa shvaćanjem. Ponovno je otvorio oči te ispričao što je vidio. Eireen ga je pogledavala.

"U jednom trenutku vidjela sam što se s tobom događa. Zapravo, sad mi je jasno da sam to vidjela, onda sam samo to znala i nisam se pitala kako to znam", Eireen glas bio je pomalo promukao. "Ali onda sam osjetila veliko olakšanje.. i sada osjećam kao da je nešto palo sa mene."

"Ali kako se onda zaštititi?", pitao je Marcus, njegova kosa bila je raščupana od stalnog prolaženja rukom ali njegovo lice odavalo je neku dubinu mira koje prije nije bilo.

"Uvijek ste pod zaštitom, ali najveća zaštita ste vi sami. Što će vaša svjesnost biti veća, to ćete bolje znati što se u pojedinoj situaciji događa. Tada je i vanjska asistencija samo pomoć, vi sami buđenjem i jačanjem mičete te stvari s vas, olakšavajući si postojanje", rekla je kružeći pogledom, želeći da osjete.

"Ali kako ću znati da mi se to počelo događati, što zapravo to.. ta tamna sjena.. što radi?" Peter je osjećao u sebi borbu uma i unutarnjeg shvaćanja.

"Hrani se emocijama, pojačavajući ih.. Sve ono što si osjećao bilo je stvarno, bilo je tvoje, ali nepotrebno dramatično i jako. Ponekad nema potrebe da prolaziš kroz istu bol, dovoljno je da je osjetiš, shvatiš. Nakon što je priznaš i posvijestiš možeš je otpustiti. Sve puno duže traje ukoliko ta tamna energija ostane zakačena za tebe." Ingrid je zastala na trenutak.

"Svaki put kad osjetite da se nešto unutar vas događa, umirite se, dopustite umu da zašuti i podižite svijest. Uključite u taj rad svoje svjetlosne pomagače i budite snažni. Vrlo brzo osjetit ćete razliku kad je vaša patnja bespotrebno pojačana i naučit ćete to odmaknuti od sebe. Ta tamna energija ne može se zakačiti na svijest i svjetlost, tada otpada."

"Je li to isto što i ona tama koju sam ja sreła?" Eireen je osjetila samo laganu natruhu jeze unutar sebe, brzo se spojila sa svojim svjetlom.

"Ne, ima toga puno.. različito.. nama nejasno i nepoznato. Za sada sve što nije ljubav i svjetlo maknite od sebe tako da na bilo koji način pojačate svoju vibraciju, spajajući se sa svjetlom.. s vremenom će se razjasniti. Za sada je dovoljno da ste toga svjesni." Ingrid se okrenula prema moru dopuštajući im da osjete odgovor unutar sebe. Osjećajući da im ne može prenijeti, može im samo pomoći da se pokrenu, pronalazeći svoj put.

Sjedeći i dalje u krugu osjećali su kako im energije jačaju, kako se svijest širi.

Svatko je na svoj način osjećao unutarnje znanje, polagano su se počeli privikavati da znanje koje osjećaju unutar sebe ne mora i ponekad ne može biti opipljivo umom.

Približavalo se podne koje je svojom toplinom poskidalo njihove džempere. Sada su skoro svi stajali u plićaku smijući se poput djece. Jednim djelom tako su se i osjećali, kao ponovno rođeni.

"Znate da je ovo samo dio puta, nemojte sada stavljati tako silovite formulacije u svoju glavu kako sutra ne bi bili razočarani." Ingridin glas ispreplitao se s malim valovima koji su pijesak ljuljali oko njihovih nogu. Svi su lagano klimali glavom.

"Umijeće je plivati u struji života, dopuštajući joj istovremeno da se pokaže i ponese vas, a znajući kako se opustiti i prepustiti, osjetiti vjeru da se ne grčite kad je teže ili ne ispadate iz sebe od radosti kada je veselo.. takve situacije vas ranjavaju prije ili kasnije." Njezin glas bio je dubok ali opušten, svi su osjećali kao da se njezine riječi duboko isprepliću s njima.

"Svaki trenutak prepoznajte kao važan, ne dopustite da vam um govori da je nešto bolje ili lakše.. te lakoće ne bi bilo da prije toga nije bilo težine. Vjerujte valovima vlastitog života, prepustite im se s povjerenjem." Prošao je trenutak tišine koji je omogućio da svatko na svoj način osjeti posljednje riječi.

"To je možda najvažnija lekcija koju svatko od nas mora naučiti.. ", dala im je do znanja da je gotovo, na neki način ih raspustivši. Svi su osjetili taj trenutak, kao da su se unutar sebe pomalo zaljuljali, a onda smirili na vlastitim nogama. Neki smiješak prolazio im je licima, trenutak smirene radosti.

Vrijeme ručka došlo je brzo, svi su bili uzbuđeni zbog razilaženja, a Mia na rubu panike. Helen i Katy nastojali su je smiriti iako se cijelom grupom na trenutke širio neki mini strah što će se dalje događati kad ostanu sami.

"I što će se događati?!", Ingrid je prekinula njihovo čavrljanje.

Svi su pogledavali jedni prema drugima. Eireen je nastojala naći mir unutar sebe, osjetiti odgovor. "Ne možemo to znati", osjetila je kako taj odgovor dolazi iz nje. "Ali možemo se truditi ostati smireni, pa sve što bude, znat ćemo riješiti." Osjećala se kao da odgovara u školi te se na trenutak nasmiješila Marcusu. On je shvatio njezin pogled pa kroz smijeh dobacio: "Odlično kolegice!" Svi su se nasmijali te nastavili pričati.

Ingrid je šutjela i promatrala ih, osjećala je kako i njezinim tijelom pomalo struji tuga zbog rastanka. Ovi dani unijeli su toliko živosti u ovu veliku kuću. Iako je često priređivala zabave, ovo je bilo potpuno drugačije, ovo je bilo poput susreta s obitelji u nekoj stranoj zemlji. Osjetila je prisutnost Ammona i pitala ga kako se on osjeća. "Ja sam i tako samo sjena sada kod vas!" S tom izjavom stiglo je nešto poput smijeha.

Na trenutak je šutio, a onda joj se ponovno obratio: "*Stvari će se mijenjati, to znaš i sama. Usredotoči se na korak po korak, kao prvo potrebno je Petera dovesti ovamo, već tada bit će ti zabavnije.*" Ingrid je lagano klimnula glavom. Osjećala je

kako je ovo tek početak jednog velikog putovanja za kojeg su se svi već dugo spremali. Svakodnevnica će im donijeti razne izazove, ali njihova snaga i spoj činit će ih svakim danom sve jačima i jačima.

S tim mislima osjetila je kako se svjesno spaja s višim razinama postojanja. U jednom trenutku kao da je promatrala Zemlju odozgora, vidjela je njezine energetske niti, osjetila njezinu cirkulaciju, njezino pulsiranje. Cijeli planet bio je omotan različitim energetskim strukturama, neke su širile svjetlo, neke su u sebe usisavale energije. Kroz to sve vidjela je i stvaranje novih struktura, svakim trenutkom vibracija oko planeta povećavala se i osnaživala.

Sljedeći trenutak promatrala je njihov krug, vidjela je i sebe u njemu. Osjetila je kako kroz sve njih i njihovu povezanost struji izuzetno snažna energija koja se zatim spaja s energijom planete, sudjelujući u podizanju razine svijesti.

Na trenutak je osjetila kako unutar njim perifernim vidom vidi još nešto, čim je to osjetila našla se pomaknuta nešto dalje promatrajući neki drugačiji krug, u tom krugu nikoga nije poznavala, ali osjetila je njihovu povezanost i ljubav. Zatim je osjetila ponovno pomak te se našla u trenutku formiranja još jednog kruga. Dok je razmišljala što se događa, njezina se svijest udaljila i ona je vidjela stvaranje sve više i više takvih krugova. Počeli su okruživati planetu i podizati njezinu vibraciju, osjetila je kako ju ispunjava ljubav.

Tada se kraj nje našao Ammon. *"Rekao sam ti da će nam se pokazati.. ovo je tek početak."* Ingrid ga je promatrala te se zatim ponovno okrenula prema krugovima. *"Ovo je budućnost?"* Osjetila je kako se to pitanje stvara unutar nje, a zatim se pretvara u tvrdnju nakon što je osjetila to kao istinu. *"Da, ja isto osjećam da je ovo budućnost.. koja se već počinje događati."* Ammon se počeo udaljavati, pozdravila ga je unutar sebe.

Otvorila je oči shvativši da je sve ovo trajalo manje od pola minute, nitko nije primjetio da se na trenutak udaljila. Promatrala je kako govore, kako se smiju, dodaju hranu, dodiruju se pogledima. Osjetila je ljubav među njima, podršku, osjetila je stvaranje. Znala je da su krenuli na putovanje.

Copyright (c): Lunarta d.o.o.